

Peter vaknade upp och tittade upp i det vita taket, sedan vände han sig om och tittade på Emmas blonda hårsvall. Hon såg ut som en ängel där hon låg hopkurad med en hårtes över ena ögonlocket. Han log för sig själv och smekte henne försiktigt över kinden. Hon stönade lätt vid hans beröring.

-Go morron. Vad är klockan?

Peter tittade på klockradion som visade 06:20.

-Vi behöver inte gå upp förrän om tjugofem minuter.

Hon slog upp ögonen och log lömskt.

-Jag förstår...

Plötsligt rullade hon över och satte sig grensle över honom.

-Då är det bäst vi sätter fart då!

Fyrtiofem minuter senare satt de nyduschade och rosiga om kinderna efter morgontimmans gymnastiska ansträngningar. Peter bläddrade snabbt igenom morgontidningen medan han drack upp sitt kaffe. Krig, finanskris, massvält och allmänt elände. Han skakade på huvudet och svepte den sista klunken kaffe. Emma slog av kaffebryggaren och satte upp håret i en tofs.

-Jag ska över till Cecilia efter jobbet idag så jag vet inte när jag kommer hem.

Peter diskade ur kaffemuggen och kramade om sin fästmö bakifrån.

-Jaså. Har ni tänkt sticka iväg utomlands eller?

Emma stelnade till för ett ögonblick och svarade sedan argt.

-Sluta! Du vet att jag inte tycker om när du håller på sådär!

Hon gled ur hans grepp och gick bort mot sovrummet. Peter suckade och ryckte på axlarna i frustration. Kvinnor! Vad man än sa så hittade de ett sätt att ta det som en förolämpning! Emma kom tillbaka från sovrummet med en irriterad rynka i pannan. Peter försökte fånga in henne igen men hon slank undan.

-Hur många gånger har jag sagt att du får lägga av med det där!

-Jaja. Jag ska sluta men förut tyckte du om när jag retades med dig!

Emma muttrade något ohörbart för sig själv men Peter kunde urskilja ”män” och ”idioter” bland mumlet. Han gick ut i hallen och snörde på sig skorna och rättade sedan till slipsen framför

spegeln. När han var nöjd drog han på sig kavajen och väntade tills Emma kom ut i hallen igen. Rynkan var utslätad och hon log.

-Vad ska jag ta mig till med dig?

Peter tog henne i sin famn och pussade henne i pannan.

-Jadu. Skicka mig på dressyrkurs kanske?

Hon skrattade och de hamnade panna mot panna. Fan vad han älskade henne. Han drunknade i hennes ögon tills han i ögonvrån såg att klockan var halv åtta.

-Fan jag måste dra.

Han pussade henne på pannan igen och tog nycklarna ur nyckelskåpet. Hon tittade på honom med en nästan sorgsen blick. Peter fick en rysning längs ryggraden och gav henne en kyss.

-Du, vi ses ju ikväll. Du ser ut som om vi aldrig kommer att ses igen.

Emma log och nafsade honom på näsan.

-Det gör jag väl inte! Ses ikväll. Skynda iväg nu så att du inte blir sen till jobbet.

Han tog tag i dörrhandtaget och gav henne en slängkyss.

-Älskar dig!

Emma gav honom en slängkyss tillbaka men sade inget. Han försvann ut genom dörren och satte sig i bilen. Han backade ut och kastade en sista blick på sitt hem innan han rullade iväg. Med flinka fingrar drog han på sig solglasögonen och slog igång mp3-spelaren. Han kom snabbt ned på motorvägen och hann cirka tre mil innan det slog tvärstopp. Bilkö. Han tittade på klockan. Fan, han skulle bli sen! Han tog upp mobiltelefonen och ringde till sin gruppchef Johan. Det gick tre signaler innan Peter svarade.

-Välkommen till EuroPhone, du pratar med Johan Engberg, vad kan jag hjälpa till med?"

-Tja Johan, det är Peter. Du jag sitter fast i en bilkö här så jag blir nog några minuter sen.

Peter kunde höra hur Johan suckade djupt.

-Peter, Peter, vad har vi sagt om det här? Är det företagets fel att du inte åker till jobbet i tid? Vill du att vi ser till att det står en helikopter utanför din dörr för att försäkra oss om att du dyker upp enligt gällande arbetstider?

-Ge dig Johan. Fan, vad är det här, tredje gången på fem år?

Peter kunde se hur Johan log för sig själv på andra sidan luren.

-Det är lugna puckar mannen. Du kommer när du kommer. Ses om en stund!

-Ciao.

Peter skruvade upp musiken igen och svängde huvudet i takt med musiken. Peter var en bra gruppchef. Så länge man sålde sin kvot och gjorde det man skulle så var det inget knussel om man gick ut och tog en cigg eller behövde ta ledigt. Det hade varit värre med gruppchefen innan: Fredrik. Den skitstöveln stod och klockade en när man kom in och klockade en till och med när man gick på muggen. Men han hade inte blivit långvarig. Peter tutade frustrerat. Det stod helt stilla. Han tittade ut över ängen som låg bredvid vägen. Vad var det med Emma i morse egentligen? Nog för att hon brukade kunna vara grinig ibland och i synnerhet i samband med mensen men hon brukade alltid vara på bra humör efter ett bra ligg och han var synnerligen nöjd med sin prestation i morse. Haha, om de inte hade väckt granntanten då skulle de aldrig göra det. Han log när minnesbilderna eller snarare ljudet for förbi hans inre. Äh, han inbillade sig bara. Hon hade nog bara vaknat på fel sida. Nu började bilarna röra på sig igen och han rullade iväg. Det verkade vara en personbil som hade blivit påkörd av en långtradare. Peter såg hur det låg tre personer med skynken över sig. Fan. Folk hade alltså dött! Men men det var inte hans problem. Nu gällde det att ta sig till jobbet fort som fan. Tjugo minuter senare kom han in på kontoret, endast tio minuter sen. Han hejade på Peter som nickade tillbaka. Han slog sig ned på sin stol och tog på sig headsetet. Han nickade till Amir som satt till vänster och var upptagen med en kund och lutade sig fram bakom Anna som satt till höger om honom.

-God morgon fröken Svensson. Hur står det till idag då?

Anna armbågade honom lätt på hakan och vände sig emot honom.

-Fuck off Peter. Du vet att jag hatar när folk smyger bakom ryggen på mig!

John ryckte återigen på axlarna. Vad var det för fel på kvinnorna idag? Han rörde på musen och loggade in. Sedan satte tombolan igång och några sekunder hörde han telefonen ringa upp dagens första blivande kund hos EuroPhone. Det hann bara gå tre signaler innan en äldre kvinna svarade och Peter körde igång.

-Hej Margit! Hur mår du idag?

Efter att ha jobbat intensivt under två timmar och betat av runt trettio kunder varav endast tre nappade på EuroPhones fantastiska erbjudande så damp det ned ett prioriterat mail i epostlådan. Peter klickade fram det medan han försökte övertyga Anders Eriksson om att EuroPhones erbjudande var otroligt mycket mer förmånligt än hans nuvarande abonnemang. Han läste mailet.

"Ämne: Samling i mötesrummet kl 12.

Samtliga medarbetare ska samlas i mötesrummet kl 12:00 för brådskande information från ledningen.

Vänliga hälsningar

*Tony Pettersson
Personalchef EuroPhone Sverige*

Peter tittade på Amir som ryckte på axlarna och sedan vände han sig mot Anna som gjorde detsamma. Han tittade på klockan, det var en timme till mötet och det var ingen idé att spekulera gällande vad det rörde sig om. Han hade fortfarande långt kvar till den dagliga kvoten om tio sålda abonnemang. När Anders avslutat sin utläggning om vad han ville ha ut av sitt telefonabonnemang gjorde Peter ännu en charmoffensiv. Under timmen fram till tolv lyckades han sälja ytterligare tre abonnemang. När klockan stod på tre minuter i tolv loggade han ur och tog ett djupt andetag. Bra jobbat mannen. Halva kvoten fixad och halva dagen kvar. Nu var det dags att höra vad höjdarna hade att säga. Samtliga femtio säljare på kontoret gick i ett lämmeltåg mot mötesrummet som i praktiken var en mindre aula. När han kom in såg han att framme vid podiet stod dels Tony Petterson samt deras kontorschef Laila Hjort och ytterligare två kvinnor som han inte kände igen sedan tidigare. Det tog ett par minuter innan alla hade slagit sig ned på sina platser. Peter hamnade bredvid två personer som han inte kände speciellt väl så han riktade sin uppmärksamhet mot personerna där framme. Han kunde se att Laila var upprörd och att de övriga såg lite lätt besvärade ut. De var inte här med goda nyheter. Petter kunde känna en kall klump i magen. Nu tog Tony mikrofonen och började prata.

-Hallå. Kan alla höra mig?

Det hördes ett samstämmigt ”Ja” från församlingen.

-Bra, bra. Mitt namn är Tony Petterson och de flesta av er har träffat mig tidigare i samband med er utbildning. För er som inte har det så är jag alltså personalchef för EuroPhone Sverige. Med mig idag har jag ytterligare två personer från HR-avdelningen.

Tony pekade mot de två kvinnorna som Petter inte kände igen.

-Eva Fröberg är ansvarig för omställningsfrågor på företaget och Lisa Freivalds är ansvarig för lönefrågor på huvudkontoret.

Fan! Omställningsfrågor betydde att de skulle sparka folk idag. Den kalla klumpen växte och Petter började känna sig lite lätt illamående. Han tittade sig omkring och såg att de gamla rävarna började skruva oroligt på sig medan de nyare mest såg förvirrade ut.

-Vi är här idag för att, tyvärr måste jag säga, ge er ett väldigt tråkigt besked.

Det var som att tiden stod stilla. Nu skulle yxan falla. Frågan var bara hur många som skulle ryka. Det blev knäpptyst i hela lokalen.

-Det är nämligen så att ledningen för EuroPhone Sverige har beslut om ett sparprogram där man kommer att omstrukturera verksamheten vilket innebär att Solna-kontoret kommer att läggas ned och verksamheten kommer att flyttas till ett nytt kontor i Riga.

Det var som om tiden stod stilla i ett par sekunder innan hela folkmassan utbrast i ett kollektivt stön. Peter tappade luften. Men vafan, de var ju det kontor som sålde mest i hela landet, det måste ju vara ett skämt? Tony höjde handen.

-Jag förstår att det här väcker oro och jag förstår att många av er är besvikna. Solna-kontoret har alltid legat i framkant när det gäller försäljningssiffrorna bland kontoren i landet men...

Peter slutade lyssna och sjönk ned i stolen. Han som hade tänkt fria till Emma, de som hade pratat om att eventuellt flytta till en lägenhet inne i stan. Nu stod folk och skrek runt om kring honom men han visste att det var poänglöst. The Big Kahunas hade talat och det fanns inget den lilla mannen kunde göra. Han reste sig upp och började gå mot utgången. Då tog Tony till orda och nästa röt åt honom i mikrofonen.

-Du där, mötet är inte slut än. Vart tror du att du är på väg?

Salen tystnade och hans kollegor tittade på honom. Petter vände sig om tittade på de uppklädda höjdarna och han gick fram till podiet och tittade upp mot Tony. Han var en äldre man med begynnande buk. En man som hade levt det goda livet och var van att stå över folk som Peter. Alla väntade andäktigt på vad Peter skulle säga. Peter tittade på HR-kvinnorna. De var iklädda dyra dräkter och spacklade som påfåglar. Han tittade på Laila som såg genuint sorgsen ut och så tittade han på Tony igen.

-Varför ska jag sitta här och lyssna på er skit för? Dina påfåglar kommer att tala om för mig att om tre månader kommer jag kliva ut härifrån för sista gången och behöva gå de femhundra metrarna bort till Eriksgatan för att registrera mig hos Arbetsförmedlingen. Jag vet ju redan vad ni ska säga och då är det väl bättre att jag går ut och skrapar ihop det mesta jag kan innan ni sparkar ut mig härifrån era jävlar..."

Peter vände sig om och det hördes ett högljutt jubel och en rumlande applåd från kollegorna. Tony röt i mikrofonen igen men Peter brydde sig inte längre. Han lämnade mötesrummet och satte sig vid sin arbetsplats igen. Han loggade in i systemet och hörde kopplingstonen plinga igång. Efter ett tag såg han i ögonvrån hur de andra säljarna gick tillbaka till sina platser. Men han ignorerade dem och fortsatte arbeta. Efter ytterligare en stund knackade någon honom på axeln. Han vände sig om och tittade på Laila Hjort. Hon pekade på mot sitt kontor och försvann sedan iväg. Peter rundade av samtalet med den aktuella kunden som i vilket fall inte var intresserad. Amir gjorde tummen upp åt honom och ett flertal andra gjorde detsamma när han passerade på väg till chefens kontor. Men han gick i sin egen värld. Hans tankar stannade vid de krossade drömmarna om ett framtida bröllop och en lägenhet inne i innerstaden. När han stod framför den röda dörren och skulle knacka så ropade Laila att han kunde komma in. Han öppnade dörren och steg in. Det var ett förhållandevis litet kontor, på en runt tjugo kvadratmeter och inrett helt i vitt med enstaka färggranna tavlor som lyste upp rummet en aning. Laila satt med armarna i kors och fötterna på glasskrivbordet och rökte en cigarett. Hon stirrade tomt ut genom fönstret. Peter antog att han skulle sätta sig ned och slog sig ned i besöksstolen som även den var helt i vitt utöver metallbenen. De satt i tystnad i ett par minuter medan Laila fortsatte att stirra ut genom fönstret och mekaniskt aska sin cigarett tills endast filtret återstod. Då tryckte hon sakta men obarmhärtigt ned den i askkoppen utan att flytta blicken från fönstret.

-Tio år, tre som säljare, två som gruppchef och sen fem år som kontorschef. Och nu sparkar de ut mig som en använd trasa...

Peter tittade även han ut genom fönstret för att försöka urskilja vad det var hon tittade på. Men det enda som syntes därute var ett gäng husfasader och en disig himmel. Han antog att likt honom själv befann hon sig i sin egen värld av osäkerhet och kaos. Det var konstigt egentligen, hur mycket ens arbete definierade vem man var och vilka möjligheter man hade här i livet. Ett arbete var ju egentligen en rätt artificiell konstruktion, en arbetssyssla i en enda stor myrstack av tilldelade arbetsuppgifter för att hålla samhället igång.

-Tony ville mer eller mindre strypa dig men jag fick honom att nöja sig med att skicka hem dig med full lön under uppsägningstiden.

Peter såg att hon tittade på honom. Han kunde se att hon hade gråtit eftersom mascaran hade smetats ut litegrann i ögonvråerna. Hon var runt fyrtio, rätt välbehållen och vältränad. Peter hade inte haft speciellt mycket med henne att göra egentligen. Anställningsintervjun, de årliga medarbetarsamtalen men inte så mycket i övrigt.

-Jag förstår. Han verkade inte vara speciellt van vid att folk inte dansade efter hans pipa.

Laila skrattade rått och tände en ny cigarett. Hon kliade sig på handen och tittade ut genom fönstret igen.

-Nej det lär man nog säga att han inte är. Det var starkt gjort det där, dumdrigt och helt vansinnigt, men starkt.

Peter tittade på cigarettglöden och hur den sakta arbetade sig fram längs den rullade tobaken.

-Det rann bara över liksom, det fanns ju som jag sa ingen poäng med att sitta kvar där när de redan från början säger att allt är klappat och klart.

Laila tog ned fötterna från skrivbordet och fimpade cigarretten och plockade fram några papper ur en av högarna på skrivbordet.

-Sant förvisso. Nåväl över till formaliteterna. Här har jag dina uppsägningspapper. Du får sex månadslöner, tre för uppsägningstiden och tre i avgångsvederlag. Det är bara att signera bägge exemplaren. Du får ett och jag tar ett.

Peter lutade sig fram och signerade både pappersbuntarna och tog en av dem. Sedan lutade han sig tillbaka i stolen.

-Så det här är allt? Jag kan gå hem nu och behöver inte göra något mer?

Laila slog ihop händerna och sade med formell röst.

-EuroPhone Sverige tackar dig härmed för din förtjänstfulla tjänstgöring och du är numera fri som en fågel.

Peter log, nickade, reste sig upp och sträckte fram handen. Laila reste sig upp och skakade handen.

-Du var inte illa för att vara chef Laila.

Laila flyttade handen till cigarettpaketet igen och svarade.

-Det tar jag som en komplimang. Stick nu, jag har femtio pers till att avskeda idag och sedan är det dags att skriva under mina egna papper. Lycka till!

Peter gick mot dörren.

-Detsamma.

Peter gick tillbaka till sin plats och samlade ihop sina fåtaliga personliga tillhörigheter. Han skakade hand och tog farväl av de närmast sörjande. Sedan gick han till entrédörren och kastade en sista blick ut över kontorslandskapet som hade varit hans andra hem under fem år. Det kändes ödesmättat och tungt. Han öppnade dörren och klev ut i friska luften. På väg till bilen ringde han upp Emma men kom bara till telefonsvararen. Det var konstigt, hon brukade ju få panik så fort hon fick slut på batteri eftersom hon kunde missa någon viktig statusuppdatering på Facebook eller annat väsentligt. Han sköt ihop mobilen och satte sig i bilen.

Han var numera arbetslös.

Det kändes... annorlunda. Han hade jobbat extra som tidningsbud under gymnasiet och hade sedan börjat jobba direkt efter examen på ett annat callcenter i ett par år innan han hade bytt till EuroPhone. Det här var första gången han var utan jobb på riktigt. Han tog fram mobilen och ringde till Emma igen. Telefonsvararen gick igång och han väntade tills pipet.

-Hej älskling, du kan väl ringa mig så fort du hör det här, det är viktigt. Puss hej!

Han lade mobilen på instrumentpanelen och började trumma på ratten. Fri som en fågel hade Laila sagt. Lön i sex månader framöver. Jo han var faktiskt fri som en fågel ett tag medan han letade efter ett annat kneg. Det skulle nog ordna sig till slut men just nu kändes det bara skumt på ett negativt sätt och han fasade för Emmas reaktion när hon fick reda på det. Men men nu ville han bara hem. Han vred om tändningen och backade ut från parkeringsplatsen. Färden hem gick smidigt och när han passerade olycksplatsen syntes ett hav av blommor och brinnande ljus en bit in från vägen. Det hade alltså dött folk där i morse. Han trängde bort tankarna från döden. Peter gillade inte att tänka på den. Han var förvisso ateist eller agnostiker, han brydde sig helt enkelt inte utan hans filosofi var att leva i nuet och tackla vardagen. Djuptänkandet och filosoferandet överlämnade han med glädje till sina medmänniskor. Men visst, ibland kom man inte undan. Han hade förvisso båda sina föräldrar i liv men deras föräldrar hade gått hädan under årens lopp. Fan, han skulle ju inte tänka på döden! Han bytte musik och började sjunga med för att hålla sig

sysselsatt. Efter trettio minuter körde han upp på parkeringen Hemma. Det såg mörkt ut därinne, han tittade på klockan. Den var bara två och Emma skulle ju bort ikväll. Han klev ur bilen och ringde upp henne igen. Återigen telefonsvararen, han väntade tills pipet igen.

-Du, jag vet inte vad du gör men alltså ring mig så fort du får det här, det är verkligen superviktigt. Puss!

Han låste bilen och gick fram till dörren. Det var väldigt mörkt därinne, brukade inte Emma låta halllampan stå på när hon gick hemifrån? Han förde automatiskt nyckeln till låset men det slog stopp. Vafan? Han försökte pressa in den men den passade inte. Han tittade på nyckelknippan, jo det var rätt nyckel. Alltså måste det vara fel lås? Först nu såg han det vita kuvertet som låg framför dörren. Han kände återigen en iskall klump formas i magen. Det stod "Peter" på kuvertet. Han slet upp det och tog fram det vita pappersarket.

"Hej Peter

Alltså det här funkar inte längre. Jag vill göra slut. Det är ingen idé att du ringer för jag har slagit av telefonen och åkt till Bulgarien. Jag har bytt lås och dina grejer ligger i koffertarna.

Förlåt

Emma"

Luften gick ur honom och han sjönk ihop på trappan. Men vaf... men för i... det kunde inte... men men! Tårarna rann ned längs kinderna och han andades stötvis. Det gjorde ont, så ont. Men för i helvete! Hon hade ju stått där precis som vanligt i morse! Inte en hint eller någon jävla förvarning! Men då mindes han. Hur hon hade stelnat till när han hade skämtat om att hon skulle sticka utomlands och hur hon inte svarade på hans kärleksförklaring när han gick till jobbet. Han började tänka tillbaka på de gångna dagarna och veckorna. Visst fanns de där, de små subtila förändringarna. De små små sprickorna i den annars kärleksfyllda fasaden. Hur hennes omfamning hade brutits lite tidigare än vad den brukade eller hur hon hade varit mer jakande eller dröjt kvar gällande att svara "jag älskar dig också.". Men varför hade hon inte sagt något? Om han bara hade fått en chans så skulle... Ja? Vad skulle han ha gjort? Han visste ju inte ens att något var fel! Nu fylldes han av raseri. Vafan var det här för jävla sätt! Hon gav honom ju inte ens en chans eller en förklaring! Så jävla lågt att bara sticka och lämna honom här. Att sedan i smyg tömma lägenheten på hans prylar och sedan dumpa dem på gatan som om han inte hade bott där överhuvudtaget. Han reste sig upp men sjönk ned igen. Det var precis som i en jävla film. Hur var scenariot nu? Få sparken, hunden överkörd och dumpad på samma dag? Det var nästan så att han funderade på att börja titta efter dolda kameror men när han tittade på den vita lappen igen så återfördes han smärtsamt till verkligheten igen. Han började andas normalt igen men det darrade framför ögonen. "Förlåt"? Men vad hade han gjort för fel? Han tog upp telefonen igen och ringde, men det blev telefonsvararen igen. När han hörde hennes röst slängde han ut telefonen på gatan.

"FAN OCKSÅ!"

Han sjönk ned i händerna. Vad fan skulle han göra nu? Åka till Bulgarien? Bränna upp kåken? Alla möjliga och omöjliga handlingsalternativ passerade genom hans huvud. Till slut kom han fram till att han var tvungen att prata med någon. Emmas syster Beatrice måste ju ha vetat om det här. Hon måste dessutom kunna komma i kontakt med Emma. Han krängde sig upp och hämtade telefonen som turligt nog fortfarande var igång. Han bläddrade fram Beas nummer och ringde. Tonererna gick fram och efter tre signaler svarade hon.

”Bea.”

”Bea, vad fan är det här?”

”Peter, alltså jag sa åt henne att...”

”Vad sa du åt henne? Att det var en dum idé att dumpa mig och lämna mina grejer ute på gatan?”

Han hörde hur hon suckade i luren.

”Ja, bland annat. Jag tyckte att hon skulle vara rak...”

”Rak gällande vad? Har hon träffat en annan, är det det handlar om?”

”Jag har ingen aning Peter, allt jag vet är att hon kände sig instängd och tvivlade på sina känslor. Vad jag vet så är det ingen annan kille med i bilden.”

Peter kände sig lättad, förbannad och ledsen på samma gång.

”Hur länge har hon planerat det här?”

Bea suckade igen och Peter kunde nästan känna hennes ångest genom telefonen. Han och Bea hade varit kompisar redan innan han blev ihop med Emma. Han kunde nästan känna hur hon slets mellan lojaliteten till sin syster och till en av sina äldsta vänner.

”Fan Emma varför ska jag alltid behöva reda upp din skit. I två månader vad jag vet. Det var första gången hon började prata om att hon inte visste hur hon kände längre och att du var så på.”

Peter analyserade de senaste två månaderna i huvudet.

”Alltså Peter, jag tycker att det är pissigt gjort som fan och jag försökte få henne att vara rak in i det sista men du vet ju hur hon är. Vad man än säger så förstår man henne inte.”

Peter lyssnade och han förstod vad hon sa men han kunde inte förmå sig att känna sympati för hennes situation. Hon hade vetat om den förestående apokalypsen i två månader och inte sagt ett ord. Nej hon var en lika god kålsupare som syster sin.

”Det spelar ingen roll i helvete vad du har gjort eller inte gjort, varför har du inte sagt något? Vi har ju varit kompisar i femton år!”

Han hörde hur hon började gråta i telefonen. Bea var alltid den snälla och skötsamma medan Emma var lite mer vild och busig. Men just nu behövde han bara få vara ond.

”Förlåt Peter, jag borde...”

”Som fan att du borde, stod jag inte där när du blev dumpad av Markus? Eller när Erik sparkade ut dig i bara strumplästen? Vem kom då och hämtade dig klockan tre på natten, och vem höll din hand under aborten? Inte fan var det Emma i alla fall!”

Nu kunde han höra hur hon bröt ihop och det där sista hade varit riktigt lågt och han visste att han dödade deras vänskap genom att ta upp aborten. Men just nu spelade det ingen som helst roll.

”För...”

”Fan ta dig Bea och din jävla slyna till syster. Ni kan brinna i helvetet!!!”

Han slängde iväg telefonen igen och andades återigen stötvis. Adrenalinet strömmade genom hans blodomlopp. Gud ve den stackare som ens petade på honom just nu. Han satt där i ett par minuter och bara lät ilskan pulsera ut genom kroppen. När den ebbade ut kände han sig bara tom. Från himmel till helvete på en enda dag. Han drog handen igenom håret och tittade bort mot de svarta koffertarna. Hade han inte samlat på sig mer under sina tjugosju år i livet? Han kände sig törstig. Han kände hur det värkte i arslet och tittade på klockan. Den var halv tre. Han sträckte ut benen och summerade läget. Först och främst behövde han någonstans att sova i natt. Det gick alltid att ringa till farsan, han var en fåordig man och skulle inte belasta honom med frågor som han inte orkade ta just nu. Morsan skulle riva upp himmel och jord över det hela, och det behövde han också men inte just nu. Nu behövde han bara en kall öl och en varm säng för att sedan krypa ihop i fosterställning och glömma denna mörka kalla värld. Han hämtade telefonen en andra gång och satte sig ned igen. Signalerna gick fram och det var nästan att Peter la på när det svarade.

-Torsten.

-Tja farsan. Läget?

-Jo, det är bra, själv då?

-Eh, det är inte så bra alls. Emma har stuckit och bytt lås på kåken.

Peter hörde hur hans far hummade.

-Jag förstår. Det är bara att komma över hit när du känner för det. Jag bäddar i gästrummet och lägger några kalla på kylning.

Peter log genuint för första gången den kvällen. Farsan kunde man alltid lita på.

-Jag gör så. Tack farsan!

-Det vet du sonen min. Vi ses.

-Ciao.

Leendet stelnade dock när faderns röst försvann. Vem kunde han ringa för att prata av sig? Bea hade ju varit den självklara kandidaten men var ju inte längre aktuell. Jocke jobbade, Jimmy jobbade, Anders var utomlands, Kalle jobbade. Alla var upptagna och det var ju inte konstigt. Hade det här varit en vanlig dag hade även han suttit på jobbet och krängt telefonabonnemang.

-Peter Johnson!

Peter tittade åt vänster och där stod en lång man med skägg, mörkröd trenchcoat och röd hatt. Han hade ingen aning om vem mannen var.

-Eh hej?

Mannen ställde sig framför Peter och sträckte fram handen och avlossade ett mullrande skratt.

-haha så klart du inte känner igen mig, jag är ju en och en halv meter längre nu och har ett stort jävla skägg. Teo Kamomill! Vi gick ju i lågstadiet ihop!

Peter sökte frenetiskt i huvudet efter någon Teo Kamomill, namnet Teo ringde en klocka men han kunde inte få fram ett ansikte och då ansåg han sig ändå ha ett ganska bra ansiktsminne. Men för att inte göra bort sig sträckte han fram handen och sade.

-Haha, nej du ser ju lite annorlunda ut nu. Hur är läget?

Teo satte sig ned på trappan och ställde ned en påse vars innehåll klingade till när det tog i marken.

-du har inget emot att jag slår mig ner va? Nej tänkte väl det, jo fan det rullar på, det rullar på. Jag är entreprenör och fixar med lite av varje. Själv då? Du ser lite moloken ut?

Peter drog återigen handen genom håret. Han visste inte riktigt hur han skulle förhålla sig till sin gamle klasskamrats plötsliga uppdykande. Å ena sidan ville han vara själv just nu men å andra sidan ville han ju faktiskt prata om det hela med någon. Äh vafan tänkte han.

-du kommer inte att tro mig om jag berättar det. Det är som i en film. En hemsk sådan ska tilläggas.

Teo skakade på huvudet och fiskade upp två flaskor öl ur påsen, öppnade dem och sträckte den ena åt Peter som tvekade en sekund. Han kände efter med näsan men i den mån Teo luktade något så var det inte bakfylla och urin. Peter tog emot ölen. Teo höjde sin flaska och sa.

-Tro mig broder. Jag har varit med om en hel del saker sen vi satt i sandlådan och lekte. Det krävs något i hästvåg för att chockera mig!

Peter tog en mun öl. Den var kall och stark. Precis vad han behövde just nu. Han tog ett par klunkar till och suckade av njutning när han kände alkoholen finna sin väg ut i blodomloppet.

-det har varit dagen från helvetet. I morse var allt frid och fröjd, jag sade hejdå till min fästmö och åkte till jobbet. Mitt på dagen går vi in på ett blixtkallat möte och får reda på att kontoret ska läggas ned och vi får sparken allihop. Efter att ha bett personaldirektören fara åt helvete så fick jag gå hem med omedelbar verkan under uppsägningstiden. När jag väl kommer hem...

Peter slog ut med handen mot dörren.

... så har min fästmö... eller före detta fästmö beroende på hur man ser det. Bytt lås och slängt ut alla mina saker i de två koffertarna där borta. Och lämnat en liten lapp där hon gör slut, säger att hon har slagit av telefonen och dragit till Bulgarien.

Teo skakade på huvudet och suckade djupt.

-det där låter som någon av mina ex-fruar. Kvinnor alltså, man tror att om man ger dem det de vill ha så kommer de vara nöjda. Men hux flux, en dag så skäller de ut en för alla de saker de ville ha men aldrig talade om för en att de ville ha och att nu får det vara nog. Sen sticker de.

Peter slog ölen mot Teos öl.

-Amen to that brother!

De drack varsin klunk öl till. Peter tittade upp mot himlen.

-Så, entreprenör, inom vad?

-Heh, vart ska jag börja? Jag har drivit en byggfirma, en VVS-firma, ett antal barer utomlands, några strippklubbar och även haft några egna båtar. Sedan har jag väl smugglat både det ena och det andra genom åren.

Peter kände en rysning längs ryggraden. Karl var alltså kriminell. Teo som såg hur Peters ansiktsuttryck förändrades sa lugnande.

-Nej nej jag är ingen storskurk. Det är inte så att jag har smugglat knark eller så. Men utomlands är det ibland nödvändigt att smugla in lite sprit och annat smått och gott för att hålla barerna rullande och sånt. Jag brukar se mig själv som en sökare på livets svindlande stigar.

Peter kände sig lugnare. Jo han hade ju hört om sånt själv bland vänner och bekanta som hade slagit sig ned i Thailand och på andra ställen att man var tvungen att tolka lagen lite mer flexibelt där än här hemma.

-Självt då? Du sa bara kontorsjobb och att du hade fått sparken. Vad är ditt gebit här i livet?

Peter skrattade rått. Han kände sig rätt liten i jämförelse med Teo men det var ju som det var.

-Telefonförsäljare. Jag började direkt efter gymnasiet och har hållit på med det sen dess. Inte lika häftigt som att vara entreprenör men jag är rätt duktig på det.

Teo klappade honom på axeln.

-Alla är vi duktiga på olika grejer mannen och mitt liv är inget att avundas. Jag menar fram tills idag så gissar jag att du var rätt lycklig. Ett radhus, en vacker fästmö och ett jobb du trivdes med. Vad kan man mer önska sig liksom?

Peter tittade bort mot sin Volvo. Ja, han hade banne mig varit lycklig. Han tänkte tillbaka på när han läste om hemsckheterna ut i världen i morse. Då hade han känt en varm trygghet i att veta att må så vara att de folk krigade, svalt och bara hade det jävligt dåligt därute men han, Peter Petersson kunde nog inte ha det bättre. Peter tittade på klockan. Det var för ungefär elva timmar sedan? Det var fascinerande hur ens tillvaro kunde raseras så grundligt på så kort tid.

Teo såg hur kugghjulen snurrade i Peters huvud och knäppte till med fingrarna.

-du!

Peter hoppade nästan till av överraskning.

-vad?

Teo reste sig upp.

-Jag är på väg till en pub för att dels ta ett par öl till men även fixa lite annat. Vill du haka på?

Peter tittade på de svarta koffertarna och kände sig återigen jävligt låg.

-Nae jag vet inte. Jag måste få undan koffertarna och...

-Peter, hon kommer inte komma tillbaka på ett bra tag oavsett hur länge du sitter här och ältar henne. Det bästa för dig just nu är att bara lämna det här och göra något annat.

Peter resonerade fram och tillbaka i huvudet. Men till slut kom han fram till: vad hade han att förlora egentligen? Han kunde ju alltid ta en taxi till farsan när de var klara.

-Ok, jag hakar på. Men du måste hjälpa mig med koffertarna först i såna fall.

-Det gör jag gärna.

De två männen förflyttade snabbt de två koffertarna till Peters bil och började sedan gå iväg. Peter kastade en sista blick på sitt forna hem. Sedan frågade han.

-Vart ska vi någonstans?

Teo plockade fram en pipa och en tobakspung, sedan fyllde han pipan och tände den. Han tog ett bloss innan han svarade.

-En pub som heter Grytan. Ett ställe med många fascinerande personligheter.

Peter gick jämsides med Teo och kände doften av tobaksröken. Det luktade nästan lite som bränd mandel, en inte helt oangenäm doft. Grytan? Han hade ingen aning om att det låg en pub vid det namnet inom gångavstånd från radhuset och ändå tyckte han att han hade utforskat närområdet förhållandevis noggrant under den första tiden efter att han hade flyttat in hos Emma. De promenerade mer eller mindre rakt på längs gatan och småpratade om alltifrån sport till Teos karriär som entreprenör. Till slut stod de utanför en pub utanför vilken det hängde en gryta i metall och metallbokstäver som proklamerade "Grytan". Rutorna var frostade i mörkt glas men Peter kunde se att det rörde sig människor därinne. Peter tittade åt båda sidorna. Det hade börjat mörkna ute men han kände inte igen sig längre eller rättare sagt hade han varit så upptagen av att prata med Teo att han egentligen inte hade en aning om var de befann sig längre. Teo öppnade dörren och det hördes ett sammelsurium av ljud och röster. Han höll upp dörren åt Peter som klev in.

En doftblandning av svett, malt, öl och stekt fläsk slog emot honom. Grytan låg i vad som såg ut att vara ett källarvalv med en gedigen bardisk i mörk ek och robust möblemang i samma stil. Puben var fylld av män och kvinnor med färgstarka utseenden. Tre killar med skinnjackor som proklamerade en tillhörighet till ett välkänt MC-gäng, ett större gäng med rakade skallar och huvtröjor och det övriga klientelet bestod av människor som såg ut att ha levt livet på den hårdare sidan av livet. Teo gick vant in och morsade på folk han kände och Peter följde tätt efter. Till slut kom de fram till ett stort runt bord i mörk ek. Det satt två män vid bordet. Den ena av dem var en jätte till man med rakad skalle, skägg och tatueringar på knogarna och upp längs halsen. Den andre var tanigare och hade endast en litet pentagram tatuerat på handryggen. De två männen nickade mot Teo som nickade tillbaka.

-Marko och Jesus. Jag har med mig min vän Peter idag, vilket jag hoppas inte är något problem.

De två männen tittade på varandra och ryckte på axlarna sedan sade den tanige, som Peter gissade var Jesus.

-Tar du hit honom så är han ditt ansvar. För oss spelar det ingen roll.

Teo nickade och slog sig ned på en stol. Peter gjorde detsamma och tittade fascinerat ut över pubgolvet. Teo började prata med de två männen och Peter lyssnade med ett halvt öra. Det verkade röra sig som en transport av varor någonstans. Peters blick fastnade dock på en av servitriserna. Hon var mörkhårig, iklädd en svart topp och svarta skinnbyxor. Då kände han plötsligt Teos hand sin axel.

-Hon är förviss jäkligt snygg, men också jävligt upptagen. Ser du killen borta i hörnet där med det stora skägget?

Peter tittade bort mot ett bord med tre stora killar med rakade skallar och massiva skägg varav den mitterste och största av dem hade ett gigantiskt rött skägg. Peter nickade.

-Det är hennes pojkvän. Han har suttit inne för ett dubbelmord men har varit misstänkt för fem mord till. Hur som helst så är vi klara härute. Spelar du poker?

-Jo ibland, hur så?

-Vi ska fixa lite pengar du och jag. Vi går på toaletten.

De reste sig upp och gick längst bak i lokalen och in på toaletten. Det var tomt och de ställde sig vid pissoaren. Då kände Peter hur Teo snabbt petade in något i hans öra innan han hann reagera.

-Hör du mig?

Peter hörde hur Teos röst gick rätt in i hans huvud, som om han satt inne i örat och pratade.

-Ja det gör jag, men vad är det här?

Teo tittade mot dörren.

-Det här stället har en spelklubb och du ska gå in och vinna lite pengar åt oss.

Peter kände obehaget växa. Han befann sig med en främling på en pub med en massa kriminella och nu skulle han spela poker på en svartklubb. Det här var väldigt långt ifrån hans vardag som svensson och telefonförsäljare.

-Alltså det här börjar spåra ur. Jag trodde vi skulle ta ett par öl och...

Teo höll upp sina händer.

-Det är lugnt mannen. Om du vill gå så gå, men jag känner till det här stället och saken är den att i ett rum härinne sitter en kille som är spelmissbrukare och jag har spelat skjortan av honom ett antal gånger för han spelar alltid så förutsägbart.

Peter slickade sig runt munnen.

-Men om du kan spela mot killen varför ska jag göra det?

Teo log.

-För att om jag går in och sätter mig vid det där bordet så kommer han att resa sig och gå därifrån. Du däremot, är harmlös i hans ögon. Det enda du behöver göra är att ta dem här.

Teo la tio tusensedlar i hans hand.

-Och gå in och sätta dig vid bordet med killen i röd skjorta och svart slips. Jag kommer att sätta mig vid roulettebordet och kommer att viska åt dig genom mikrofonen hur du ska spela.

Peter kände sedlarna i sin hand. Hans omdöme var färgat av alkoholen och han kände sig lite vågad. Vafan det var ju inte ens hans pengar.

-Om jag förlorar pengarna då?

Teo ryckte på axlarna.

-Då är de borta och livet går vidare. Om jag ger dig pengar att spela för så får jag väl även acceptera risken att du spelar bort dem. Men om du bara spelar som jag säger så är det lugnt. Då kommer du att gå ifrån det där bordet med runt etthundratusen kronor.

Peter tänkte i huvudet. Han vägde fördelar mot nackdelar och kom fram till att det var lika bra att köra och han visste inte riktigt vad som skulle hända om han sa nej. Plus att det var ju som sagt inte ens hans pengar.

-Ok. Jag går in där, sätter mig vid bordet med killen i röd skjorta och svart slips. Sen spelar jag som du säger åt mig. That's it?

Teo nickade.

-Det är allt. När du har spelat ut den killen så tar du dina marker och går.

Peter la ihop sedlarna i en bunt och nickade.

-Då kör vi.

Teo klappade honom på axeln och de lämnade toaletten. De gick tillbaka in i lokalen och fortsatte till andra ändan där det stod en kille i svart skinnjacka framför en svart dörr. Teo skakade hand med mannen.

-Hej Leo, jag har med mig en kompis ikväll. Han ska spela poker och är god för insatsen. Jag går i god för honom.

Leo tittade på buntens i Peters hand och nickade.

-Välkomna. Men ställer han till med trubbel åker ni båda ut och då är du inte välkommen hit igen Teo.

Han öppnade dörren och de klev in. Rummet var stort och fyrkantigt. Det fanns tre pokerbord och ett roulette bord samt en liten bar. Peter identifierade direkt rätt bord och gick till en tom plats.

-Får man slå sig ned?

De övriga fyra spelarna tittade på honom och hans måltavla svarade.

-Kan du betala får du spela. Tiotusen i inköp, mörkarna är 500/250.

Peter gav bunten till dealern som gav honom motsvarande i marker. Sedan började spelet. Det dröjde två omgångar innan det blev Peters tur. Han spelade rätt lugnt de första omgångarna och det var tyst i örat. Han granskade sina medspelare. Förutom mannen i röd skjorta satt där en äldre herre med en stor svart mustasch som såg ut att vara från Mellanöstern. Bredvid honom satt en yngre blond kille med en svart keps och tatueringar på armarna och mellan honom och Peter satt en äldre kille i vit skjorta med begynnande flint och glasögon.

Dealern delade ut korten och Peter tittade på dem, ett par i knektar. Nu hördes Teos röst i örat.

-Höj till 1500 pre-flop.

Kepskillen checkade, glasögonen likaså.

-Höjer med 1500.

De övriga runt bordet tittade på Peter för att försöka läsa honom. Han blev plötsligt nervös. Hade de hört när Teo pratade i hans öra? Rödskjortan nickade gillande.

-Kaxigt, det gillar vi, jag är med. Synar.

De övriga runt bordet gick alla med. Dealern lade upp floppen. Det var en kung, ett ess och en knekt. Kepskillen checkade, glasögonen tvekade en stund men la sig.

-Checka.

Peter lydde och checkade. Rödskjortan tittade på sina kort och sa.

-Höjer med 4000.

Mustaschen tittade på sina kort, skakade på huvudet och la sig. Kepskillen synade. Och Peter... Det hördes inget i örat så han blev nervös och tittade på sina kort. Kom igen nu Teo, vad ska jag göra? Tänkte han.

-Syna.

Peter log och tittade kallt på rödskjortan.

-Jag synar.

Rödskjortan nickade gillande. Dealern lade upp ytterligare ett kort. En dam. Kepskillen checkade.

-Gå all in.

Peter tittade på chipshögarna. Rödskjortan hade runt tjugotusen och kepskillen runt femton. Självt hade han runt femtusen kvar.

-All in.

Rödskjortan tittade irriterat på sina kort och Peter kunde se hur en svärtpärla formades i tinningen på mannen. Det här hade han inte räknat med. Men rödskjortan log plötsligt och tittade på Peter.

-Jag synar.

Dealern samlade ihop Peters hög och motsvarande belopp hur rödskjortans hög. Sedan var det kepsens tur och han la sig. Rödskjortan och Peter vände upp sina kort. Rödskjortan satt med två damer. Splitpott i nuläget. Dealern brände ett kort och lade upp det sista kortet.

En knekt.

Dealern summerade läget.

-Fyrtal i knektar. Herrn till höger tar hem spelet.

Peter andades ut. Det där var nära ögat! Han kunde se hur rödskjortan svettades ymnigt nu. Det där hade inte ingått i hans plan. Peter hade nu dubblat upp från 11 000 till 22 000 och rödskjortan hade gått ned på niotusen. Det gick ett par omgångar till och Peter höll sig lugn i avvaktan på instruktioner. Plötsligt gick mustachen all-in och kepskillen synade. Kepskillen vann och Mustaschen åkte ut. Han skakade hand med kepskillen och lämnade rummet. Det gick ett par omgångar till. Glasögonen förlorade lite pengar till rödskjortan och kepsen tog hem ett par potter på floppen. Dealern gav ut nya kort. Peter fick en ruter åtta och en ruter knekt. Kepsen checkade. Glasögonen höjde med fyratusen.

-Syna.

Peter hoppade nästan till eftersom Teo varit tyst så länge.

-Jag synar.

Rödskjortan följde med och kepskillen likaså. Dealern lade upp floppen.

En ruter nio, en ruter tia och ett klöver ess.

Kepsen höjde med fyratusen. Glasögonen synade.

-Gå all in.

Peter skyfflade in återstoden av sina marker.

-All-in.

En höjning med fjortontusen. De övriga runt bordet granskade intensivt sina kort. Rödskjortan började återigen svettas. Men log och tittade på Peter.

-Jag går med.

Kepsen nickade och gick med, glasögonen likaså. Helt plötsligt var alla all-in. Peter hade flest chips. Kepsen näst mest och rödskjortan och glasögonen låg hyfsat jämt. Nu låg det allt som allt hundratusen kronor på bordet. Dealern sorterade upp markerna i tre högar och förklarade uppdelningen. Samtliga vände upp sina kort. Samtliga satt med stegdrag av olika slag. Stämningen var tät och rödskjortan svettades nu så pass att det droppade ned på bordet.

Dealern brände ett kort och vände upp det sista kortet.

Ruter nio.

Peter kände glädjen stiga i kroppen. Han hade klarat det! Dealern summerade läget.

-Färgstege. Nummer fem tar hem spelet.

Kepsen skakade på huvudet och glasögonen tog av glasögonen och gnuggade sig i tinningen. Rödskjortan reste sig plötsligt upp och skrek.

-Du måste fuska för i helvete! Du kan inte komma in här och bara dra hem allt! Något är fel!

Plötsligt uppenbarade sig två kraftiga män i svarta skinnjackor som lyfte upp rödskjortan och en kostymklädd man ställde sig framför rödskjortan.

-Det här var din sista chans.

-Fan Slobo, ge mig en chans till så lovar jag att fixa det, fan jag lovar.

Den kostymklädde mannen fnyste och tecknade åt männen att föra bort honom.

-Slobo, nej för fan. Jag kan fixa pengarna, jag lovar!

En av männen slog rödskjortan i njuren så han stönade till och tystnade. Den kostymklädde mannen som såg ut att ha jugoslavisk härkomst, sträckte fram handen och Fredrik tog den.

-Slobodan Ajic, jag får gratulera till ett bra spel. Vill du ha en väska eller vill du växla upp vinsten i mer hanterbara valörer?

Plötsligt märkte Fredrik att Teo hade lämnat rummet. Han antog att han ville ha pengarna diskret så han svarade.

-Jag tar dem gärna i högre valörer. Det blir lättare att bära dem så.

Slobodan log och nickade åt dealern som räckte över ett kuvert till honom som han gav till Peter.

-Då så. Tack för ikväll och du behöver inte oroa dig för mannen i röd skjorta. Han kommer inte att störa någon mer.

Peter nickade och lämnade rummet. Han kom ut och fann att Teo satt vid samma bord som förut.

-Där är du ju! Jag trodde att du hade fastnat på muggen. Men du jag är klar här, så det är dags att gå!

Muggen? Teo hade ju suttit därinne vid roulettebordet hela tiden. Teo tog avsked av sina kamrater och gick mot utgången och Peter följde efter. Det var fler människor nu och Peter följde tätt bakom Teo för att inte riskera att stöta till någon och därmed provocera ett bråk. När de kom ut i friska luften igen började Teo att gå längs gatan. Han tände sin pipa igen.

-Vad var det där om muggen? Du satt ju därinne vid rouletten hela tiden?

Teo viftade nonchalant med handen.

-Detaljer, detaljer min vän. Har du pengarna?

Peter räckte över pengarna till Teo som stoppade dem i fickan, men först plockade han ur tiotusen som han gav till Peter.

-Din lön.

Peter tittade häpet på sedlarna innan han snabbt stoppade ned dem i innerfickan.

-Eh tack! Det var oväntat.

Teo tog ännu ett bloss på pipan.

-Det var ju du som gjorde jobbet, klart du ska ha betalt. Är du hungrig?

Peter kände efter. Allt hade som gått i ett sedan han hade träffat Teo så han hade knappt haft tid att känna efter. Men jo nog kurrade det rejält i magen.

-Jo en matbit skulle sitta fint.

Teo nickade och log.

-Då går vi och käkar.

De fortsatte längs gatan och började återigen småprata om ditten och datten. Peter berättade om hur han och Emma hade träffats och sina drömmar om att segla till Västindien. Teo berättade ännu fler anekdoter från sitt liv. Peter funderade en stund över huruvida allt Teo sade var sant men beslöt sig för att släppa det. Han hade trevligt och hur som helst var killen en duktig historieberättare. Plötsligt svepte något förbi till vänster om dem. Teo höll ut handen och stoppade Peter.

-Stå stilla.

De stod i tystnad och nu kunde Peter urskilja ett antal figurer där borta i mörkret.

-Ser du dem?

Viskade Teo och Peter nickade till svar.

-Det är hemlösa barn. Totalt livsfarliga. Man luras lätt av deras utseende och man tror att de är söta och trevliga, men jag kan försäkra dig att de där är dödligare än pirayor.

Peter skakade nästan på huvudet. Hemlösa barn som var livsfarliga i Sverige? Det kunde väl inte vara sant? Nog för att han hade läst om hemlösa 15-16-åringar som bodde hos kompisar och så men de där såg inte ut att vara äldre än 10-12. Nu kunde han se hur de allihop stod på alla fyra kring en utspilld soptunna. Plötsligt tog Teo ett lätt grepp runt hans arm och började gå.

-Det är bäst att vi går innan de lägger märke till oss.

Peter ville protestera men han litade på att Teo kände till området men han hade svårt att tro att de där små barnen kunde mörda någon.

-Borde vi inte ringa någon, soc eller nåt?

Teo log och skakade på huvudet.

-Soc har gett upp hoppet om de där sedan länge. Det enda som skulle hjälpa är piketpoliser men inte ens de går in i en gränd där de där finns. Jag förstår att du är skeptisk men jag lovar dig, jag har sett människor, eller rättare sagt det som varit kvar av dem, efter att det där gänget var klara med dem. Det var inte vackert.

Teo började pratat om när han smugglade öl på kameler i Saudiarabien och Peter började lyssna, men han kastade en sista blick bakåt och ryste till. Skrämmande som fan. Efter ytterligare några minuter kom de fram till en restaurang. Hovmästaren mötte dem i entrén.

-Välkommen Teo, det var länge sen sist. Stambordet antar jag?

Teo tog av sig trenchcoaten som synliggjorde en röd kavaj, vit skjorta och en röd slips. Han tog även av sig hatten men behöll solglasögonen på. Peter kom på att han inte var klädd för en middag egentligen men han hade ju arbetskläderna i form av vit skjorta och svarta byxor så det fick duga. Hovmästaren ledde dem till ett bord med utsikt mot gatan. Han tog sedan deras dryckesbeställningar och försvann. Teo slog ihop menyn och tittade sig omkring i lokalen. Det var en stor rymlig matsal med sju bord och en ljus inredning i ljusa träslag. Det satt ytterligare tre grupper med människor och åt. Två par och ett större sällskap som såg ut att vara affärsbekanta.

-Peter, du som jobbar som försäljare. Tycker du om människor?

Peter blev lite tagen av frågan. Tyckte han om människor? Gjorde han det? Jo det gjorde han nog. Visst fanns det många praktarslen och idioter därute men den breda massan tyckte han nog om. Trots att han var telefonförsäljare så var det ytterst sällan han fick någon riktig avhyvling. Mestadels var folk reserverade men trevliga när de förklarade att de inte var intresserade och Peter försökte inte tränga sig på utan tog deras nej för vad det var.

-Det var djupt, jo det tror jag nog att jag gör. Visst stöter man på idioter lite då och då men om man ser till helheten så tycker jag nog om människor. Varför frågar du och tycker du om människor Teo?

Teo tittade på de övriga gästerna på restaurangen.

-Jag vet inte riktigt. Vissa gånger kan jag känna att vi är som parasiter medan andra gånger att vi är skapelsens kronjuvel. Det skiftar helt beroende på vart jag befinner mig. Har du bestämt dig för vad du vill ha?

Peter skiftade uppmärksamheten till menyn igen och landade på en lasagne. Han sade att han hade bestämt sig och strax därpå kom hovmästaren med deras drycker och tog upp matbeställningen. De småpratade återigen en stund fram till dess att maten kom in. Då lutade sig Teo tillbaka och sa.

-Tycker du att du är det mesta du kan vara som människa?

Peter som precis stoppat in en bit lasagne tuggade och svalde. Vad var det frågan om egentligen? Varför ställde han såna där NewAge-frågor hela tiden.

-Teo, kom till poängen. Du skiftar mellan att dra anekdoter och att prata som någon indisk guru.

Teo skrattade till och skrattade tills han nästan började gråta.

-Den var bra, mycket bra och den har jag aldrig hört förut. En indisk guru säger du? Nej det är jag inte. Men däremot så är jag en person som tror på att leva livet fullt ut. Du har under kvällens gång pratat om hur lycklig du var fram tills i morse. Nu mår du riktigt pissigt. Det jag menar Peter är, skulle du vilja uppleva saker som du aldrig har upplevt förr och bli lycklig?

Peter kände sig både förvirrad men samtidigt lockad. Det var en känsla som hade vuxit fram under kvällens gång. Att han på något sätt började känna att det var ingenting som spelade någon större roll längre än att just leva i nuet och att om världen gav blanka fan i honom så kunde han ge blanka fan i världen. Så trots att det lät skumt så lät det Teo sa lockande.

-Om du snackar om att ta droger så är jag inte intresserad. Om det gäller något annat så kan det hända att jag är intresserad. Vad har du i åtanke?

Teo plockade fram pipan och tände den. Peter tittade sig omkring och såg att det var askkoppar på samtliga bord. Här sket man tydligen blankt i rökförbudet. Teo tände pipan och tog ett bloss.

-Du tror att du ser allt när du går omkring i samhället Peter. Men det finns en värld bakom fasaderna. De flesta människor går omkring och lever sina liv och är nöjda med fasaderna. De går från vaggan till gravan och tror att de har upplevt världen genom att skaffa sig en partner, ett hus, ungar, en bil och genom att åka på charter en trettio-fyrtio gånger i livet. Problemet är bara att de endast har sett den ljusa halvan av myntet. De har helt missat den andra halvan som är betydligt mer... intressant och fylld av kontraster.

Peter stoppade in ännu en bit lasagne och sköljde ned med en klunk öl. Han kunde inte undgå att känna lockelsen i det Teo sa och vad spelade det för roll vad han gjorde egentligen. Emma var ju borta och han hade lön i sex månader framöver. Fri som en fågel.

-Så hur gör man för att, som du uttrycker det, skåda den andra sidan av myntet då?

Teo sög girigt på pipan och blåste ut en rökring.

-Du accepterar mitt erbjudande och sedan påbörjar vi en resa tillsammans. Du kan när som helst avbryta den, det är på helt frivillig basis, men allt du behöver göra är bara att säga "Ja", så kör vi igång.

Peter skakade på huvudet och log. Han var galen. Han satt här med en människa som kanske var en gammal klasskompis från förr och blev erbjuden att beskåda livets skuggsida, och han tänkte tacka ja. Som Teo sa, han kunde ju avbryta när som helst och han hade som sagt inget bättre för sig.

-Då accepterar jag ditt erbjudande Teo. Det ska bli intressant att som du säger se vad som döljer sig bakom fasaderna.

Teo log och släckte pipan.

-Utmärkt. Du kommer inte att ångra dig.

Teo sträckte fram sin handskbeklädda hand över bordet och Peter tog den och skakade den. De hade förseglat sin överenskommelse.

-Vi har en lång natt framför oss så låt oss nu äta upp maten och sedan beger vi oss.

De åt upp resten av sin mat under tystnad. När all mat och dryck var intagen torkade sig Teo runt munnen och reste sig upp. Han tecknade åt Peter att sitta kvar. Han gick fram till ett av paren som satt där.

-Ursäkta mig. Men jag kunde inte undgå att notera att ni ser ut som om ni går på kokain, stämmer det?

Peter höll på att sätta maten i halsen. Han kunde se hur mannens ansikte blev rött och han sade.

-Hur vågar ni...

Men hans kvinnliga sällskap lade handen på hans och sade.

-Lugna dig Roy, hur kunde du se det?

Teo slog ut med armarna och svarade.

-En livsnjutare känner alltid igen en annan. Ni råkar inte ha något gram att sälja?

Peter tittade på de övriga gästerna i lokalen men ingen av dem tittade åt Teos håll. Endera var de väldigt duktiga på att spela ovetande eller så märkte de faktiskt inte vad som utspelade sig bara några meter bort. Roy tittade på sin fru som nickade, sedan sade han.

-Ett gram kan vi nog avvara. Har du kontanter på dig nu eller?

Teo slog ut med händerna och sade.

-Oj förlåt mig, jag har ju inte presenterat mig. Teo Kamomill!

Han sträckte ut handen och Roy tog den motvilligt. Men Peter såg hur den surmulna blicken förbyttes när han kände sedeln som Teo överlämnade i handskakningen. Teo vände sig sedan mot Roys fru som flinkt förflyttade en vit påse från handväskan till handflatan.

-Jonna.

Teo kysste hennes hand och tog emot påsen.

-Det var en ära att göra er bekantskap. Nu ska jag dock återgå till min kamrat. Jag får önska er en fortsatt trevlig kväll!

Teo gick tillbaka till bordet och slog sig ned mittemot Peter som sa.

-Jag sa ju inga droger.

Teo öppnade flinkt påsen och höllde ut innehållet i bordets sockerkar.

-Var lugn min vän. Det där var bara en demonstration. Du förstår det där paret tror att de lever vilt och farligt genom att unna sig en lina eller två då och då. Men det enda de gör är att de rör sig ute i kanterna av fasaderna.

Samtidigt stannade en bil utanför Peters lägenhet. Det var mörkt ute och två kvinnor klev ur. Den ena av dem gick fram till trappan och den andra drog handen längs fasaden på Peters bil. Kvinnan vid bilen gick fram till trappan även hon. Den äldre av dem lade handen på trappan.

-Det är ungefär sex timmar gammalt. Han har sällskap med en människa.

Den yngre kvinnan såg en bit papper som låg slängd strax nedanför trappan. Hon plockade upp det och läste det snabbt.

-Människan heter Peter och jag skulle tro att han nyss har blivit dumpad av sin tjej och att de har bott ihop här.

Den äldre kvinnan suckade och tittade ned längs gatan.

-Då är det bråttom.

De två kvinnorna skyndade sig tillbaka till sin bil och körde iväg i samma riktning som Peter och Teo hade gått tidigare.

Teo hämtade sin trenchcoat och de lämnade restaurangen. Det var mörkt ute och det låg ett dis längs gatorna. Peter kände dock ingen kyla trots att han endast var iklädd en vit skjorta och kostymbyxor. Teo gick in i en gränd och Peter följde efter. En kall vind slog emot dem och Peter kände lukten av vatten. De kom ned till en kajkant och Teo satte fingret mot munnen till Peter att han skulle vara tyst. De stod där en stund och plötsligt kom två män släpande på en tredje person. Peter tyckte att han kände igen honom. Var det inte...? Jo det var rödskjortan från spelklubben. De två männen svepte in den livlösa kroppen i ett skycke. Fäste vikter vid kanterna och kastade sedan i bytlet i vattnet. Det hela tog ett par minuter och Peter stod som förfusen hela tiden. När de två männen förvissat sig om att kroppen försvunnit ned under vattnet försvann de bort igen. Teo rörde sig och Peter följde efter. De gick fram till kajkanten. Teo tände pipan igen.

-Det fanns inget du kunde göra, han dog ett par minuter efter att vi lämnade klubben.

Peter kände sig hemsk och kände hur illamåendet trängde upp inom honom.

-Men det var ju jag som spelade av honom pengarna! Det är alltså jag som orsakade hans död. Det här sa du inget om!

Teo blåste ut ännu en rökring.

-Peter, människor gör sina val här i livet. Stefan gjorde sitt genom att inte ta tag i sitt liv och inse att han hade ett problem. I stället för att gå hem till sin vädjande fru och barn och ta erbjudandet om skuldsanering från sociala, gick han till Slobodan och lånade ytterligare trettio tusen för att

försöka spela ihop till sina spelskulder. Slobodan gick med på det men varnade samtidigt Stefan för konsekvenserna om han inte lyckades spela ihop till sina skulder under kvällen. Handling och konsekvens, han gjorde sitt val likväl som du och jag ständigt gör våra val. Skillnaden är bara den att olika val får olika konsekvenser. Även skuggsidan har sina regler och bestraffningar Peter, man tillåter mer men samtidigt blir konsekvenserna också värre när man bryter mot reglerna.

Peter andades stötvis och satte sig på baken.

-Så vad är då det positiva med vår färd?

Teo skakade på huvudet och log kallt. Peter hade aldrig sett det leendet förut och det var grymt obehagligt.

-Jag har aldrig lovat dig att det här skulle bli en trivsam färd Peter, vad jag dock har lovat är att den kommer att öppna dina sinnen och när du kommer ut i ljuset på andra sidan så är du större som människa än du var innan. För att bygga upp måste man förstöra och i ditt fall så håller vi på och river ned fasader. Du tittar på ett par som äter middag och du ser ”naw vad lyckliga de är”. Res dig upp så ska du få se på något.

Teo sträckte ut handen och Peter tog den och kom upp på fötter. Teo stegade iväg och Peter följde efter. De gick ut från gränden, passerade restaurangen och vek in i en intilliggande gränd. Peter såg paret som Teo hade köpt kokain ifrån. Mannen gick i rask fart och kvinnan sprang efter honom.

-Men jag älskar ju dig!

Blodet rann från Jonnas spruckna ögonbryn. Roy stannade upp för ett ögonblick, som om hennes ord hade gått igenom muren av delirium och ilska. Sedan fullföljde han slaget, en öppen handflata som träffade hennes kind och hennes huvud svängde till som en pendel. Han knuffade omkull henne och fradgan sprutade.

-I helvete att du gör! Varför gör du då såhär mot mig? Va? Va? Svara för i helvete!

Skräcken lyste ur hennes ögon och hon höll krampaktigt sina händer till skydd över ansiktet samtidigt som tårarna löste upp hennes mascara. Mannen hytte med nävarna mot skyn och morrade högt.

Peter ville gå fram och ingripa men Teo hade sin hand på Peters axel och det var som att Peter var förstelnad. Alla muskler i hans kropp ville röra sig men det var som att kopplingen mellan hjärna och kropp var bruten. Han kunde bara observera.

Roy tittade hatiskt på sin fru. Sedan skakade han på sitt huvud och började gå därifrån.

-Fan att du alltid måste få mig att göra så här. Din jävla hynda!

Jonna torkade bort tårarna med handryggen och tog sig upp på fötter igen och började springa efter honom.

-Förlåt Roy, förlåt det var inte meningen!

När hon kom ikapp honom krängde han till så att hon snubblade och ramlade in i en soptunna. Hon låg bland soporna och grät men Roy fortsatte bara att gå. Jonna reste sig upp ännu en gång och sprang efter honom.

När paret försvunnit runt hörnet släppte Teo greppet kring Peters axel och tände en pipa. Det var som två kontakter sattes ihop igen och det blixtrade framför ögonen på Peter när all uppdämd energi for runt i hans kropp.

-Varför hindrade du mig för? Han höll ju på att slå ihjäl henne!

Teo tog ett bloss på pipan och blåste ut en rökring. Han började gå ut ur gränden.

-Peter, det där var varken första eller sista gången det där hände. Vad skulle du kunna göra för att förändra någonting i den där situationen?

Peter kastade en sista blick mot den kullvälda soptunnan och följde sedan efter Teo.

-Jag kunde, jag skulle...

Teo log och skakade på huvudet sedan återupprepade han Peters ord med pipig röst.

-Jag kunde, jag skulle. Vad skulle du? Kliva fram som en hjälte? Visst, du kunde ha slagit ned honom och tagit med henne till polisen. Gjort en polisanmälan och hela baletten. Problemet är bara att det första hon skulle göra efter att ha lämnat polisstationen skulle vara att gå hem och få ännu mer stryk. Sedan skulle hon gå tillbaka till polisstationen det första hon gjorde i morgon och ta tillbaka sin anmälan. Peter drog handen genom håret som nu var flottigt av svett och smuts. Det hade nu gått nästan tio timmar sedan han lämnade trappan utanför lägenheten. Nej det var sant. Vad kunde han egentligen göra för skillnad?

-Du har rätt. Det var dumt tänkt.

Teo log överseende och klappade honom på axeln.

-Äntligen börjar du tänka rätt Peter. Du har ännu bara sett små glimtar av vad det innebär att vara fri på riktigt. Fri att våga förlösa ditt inre väsen. Omfamna de möjligheter som finns härute i världen!

De lämnade gränden och fortsatte längs gatan.

-Jag är fan törstig igen. Vad säger du om en drink?

De stannade upp och Teo tittade frågande på Peter som försökte känna efter. Var han törstig?

Hans inre var som ett enda stort virrvarr efter att för första gången i sitt liv sett en mördad människa bli dumpad i vattnet och bevittnat en hustrumisshandel. Han bladdrade bland sina känslor som blad i en bok. Förvirrad, rädd, fundersam, ångerfull, törstig? Ja, han var törstig. Han nickade.

-Jo jag skulle behöva en drink.

Teo nickade belåtet och gjorde en gest mot en dörr.

-Dåå låt oss ta oss en drink eller två då!

Det var som om dörren hade dykt upp från ingenstans. Eller hade den funnits där hela tiden fast Peter inte hade lagt märke till den? Teo öppnade dörren och Peter följde efter. De gick längs en dunkel korridor fram till ännu en dörr. När den öppnades uppenbarade sig en gigantisk lagerlokal som var full med människor. Det hängde burar i taket i vilka nakna kvinnor dansade.

Stroboskopet blixtrade och de dansande människokropparna var som ett böljande hav av rörelse och energi. Peter kände hur musiken slog emot honom som pulserande hjärtslag. När Teo rörde sig genom massan öppnade den sig och när Peter hade passerat slöt den sig igen. Peter såg de tända blickarna hos de män och kvinnor de passerade. Alla var klädda i skrika färger och deras blickar var vilda. Det kändes som om de åt upp honom med sina blickar. När Teo kom fram till bardisken beställde han två glas vodka. Peter tittade fascinerat upp mot taket där de nakna

kvinnorna rörde sig i takt med musiken och tittade på honom. Han hade aldrig känt sig så... uttittad förut. Han vände sig mot Teo som läppjade på sin drink.

-Var är vi någonstans?

Teo gav honom det andra glaset och slickade sig runt munnen.

-Himmel & Helvete hette det sist jag kollade. Gillar du det?

Peter fäste åter blicken på de nakna dansöserna. Hans blick fastnade ständigt på en av dem. En negress som dansade i buren längst till vänster. Teo såg det och sade.

-Hon heter Chimara.

Peter ryckte till över att ha blivit tagen på bar gärning.

-Öh jag tittade inte...

-Klart du gjorde! Fan Peter den där skamkänslan måste vi jobba på!

Peter svarade inte utan svepte den resterande spriten. Teo log fortfarande.

-Vill du ha henne?

Peter hostade till och var nära att spotta ut spriten. Han rosslade till.

-Ha henne?

-Ja! Ha henne, sätta på henne, idka samlag, kopulera eller vad du nu kallar det!

Peter fäste blicken på Chimara. Ja. Det ville han. Han ville slita tag i hennes hår och tränga in i henne likt en tryckluftsborr som penetrerade den svarta asfalten. Teo nickade gillande, tittade på bartendern och pekade på Chimara. Bartendern börjar trycka på lite knappar och rattar vilket medför att buren som Chimera dansar åker över till en pelare som det går en trappa upp till. Peter tittar skeptiskt på Teo. Teo lutar sig fram och viskar.

-En vän till mig brukar säga: För att komma över någon måste du hamna under någon annan. Gå upp där och ta henne cowboy.

Teo placerade en kondom i Peters handflata. Folkmassan runt omkring dem var som i extas.

Peter antog att det här inte var första gången det här hände. Han tittade upp mot Chimera. Hon var vacker som en gudinna. Han kände erektionen trycka hårt mot byxorna. Med långsamma steg började han gå uppför trappan. Hon dansade erotiskt och folkmassans skrån blev som ett distanserat havsbrus. När han kom upp till henne började hon bita honom i örat samtidigt som hon klämde om hans kön. Peter stönade av njutning och sade för sig själv.

-Fuck you Emma, nu skiter jag i dig.

Chimera överföll honom och knäppte upp hans skjorta och halade ned hans byxor i ett svep.

Sedan styrde hon in honom i sig och de knullade som det inte fanns någon morgondag. Peter kände det som om han var hög på livet och uppnådde nya nivåer av njutning som han inte visste om existerat tidigare. Hon skiftade position och plötsligt tog han henne bakifrån. Plötsligt såg han folkmassan som omringade dem. Det var som en enda stor orgie av munnar, bröst, kukar och vaginor. Plötsligt kände han hur det närmade sig klimax. Han ökade farten och det var som en välsynkroniserad raketuppskjutning. Han var på gränsen att svimma när han ejakulerade och det exploderade fyrverkerier framför ögonen på honom. När orgasmen ebbade ut så gled han ur henne och hon tittade på honom och gav honom en slängkyss. När han vände sig om så stötte han nästan in i en naken kille som gick förbi honom och fortsatte där Peter hade avslutat. Peter såg Teo stå nedanför trappan och han vinkade åt honom att komma ned. Peter höll sig i räcket, utmattad efter sexet och konfunderad över hela situationen, när han kom ner så fick han en plastpåse att stoppa ned kondomen i och så viskade Teo i hans öra.

-Glöm henne. Hon är bara en bit kött. Det där var precis vad du behövde just nu. Gör det inte till något mer än vad det är.

Teo knäppte några knappar i hans skjorta och knäppte ihop byxorna. Sedan tog han ett fast grepp om Peters axel och ledde honom ut genom den pågående orgien. De gick igenom de mörka korridorerna och kom till slut ut i den friska luften som var uppfriskande kall. För första gången på hela kvällen frös Peter.

-Vad var det där för ställe egentligen Teo?

Innan Teo hann svara körde en bil plötsligt upp framför dem och Teo svor. Två kvinnor klev ur bilen.

-Mina damer, vi bryter inte mot några regler.

Den äldre av kvinnorna ignorerade Teo helt och gick fram till Peter. Hon vart vithårig och såg ut att vara i femtioårsåldern. Hennes ögon var alldeles klarblå och hon var nästan kritvit i ansiktet.

-Är du här av helt fri vilja Peter?

Peter tittade på Teo som inte rörde en min, sedan tittade han på kvinnans kompanjon. En blond kvinna som såg ut att vara runt trettio och som var rätt söt. Han tvingade sig att skärpa sig. Av fri vilja? Det var klart han var här av fri vilja! Peter nickade och svarade.

-Absolut. Jag och Teo är ute och ser oss om, vad är ni för några?

Den äldre kvinnan gav Teo en kall blick och tittade sedan på Peter igen.

-Om du inte vill fortsätta så är det bara att säga nej och gå härifrån, förstår du det?

Peter var otroligt förvirrad. Gå härifrån? Vad var det frågan om?

-Alltså vad är du för någon, är du polis eller vad?

Den äldre kvinnan gick mot förarsätet på bilen och öppnade dörren. Innan hon klev in svarade hon.

-Kom ihåg vad jag sa Peter. Du behöver bara säga nej.

Sedan klev hon och hennes kollega in i bilen och körde iväg. Teo skakade på huvudet och mumlade för sig själv. Peter stod tyst fram tills bilen försvann utom synhåll. Teo började vissla och började gå vidare som om ingenting hade hänt. Peter följde efter och ropade.

-Vad handlade det där om Teo? Vilka var de och vad snackade de om?

Teo ryckte på axlarna.

-Glädjedödare. De jobbar på den lokala polisen och de har gjort det till sin livsuppgift att trakassera mig.

Peter skakade på huvudet.

-Men vad var det där de snackade om av fri vilja och all den skiten?

Teo tog återigen fram sin pipa och tände den. Peter undrade hur många gånger han hade gjort det sedan kvällens början. Den mannens lungor torde vara kolsvarta.

-Jag vet inte, det får du fråga dem om. Men men skit i det där nu. De har inget på mig och det vet de. Vad tyckte du om Chimara då?

Minnesbilderna blixtrade förbi Peters inre och han ville le men det tog stopp innan ansiktsmuskelnerna hann röra sig.

-Jo det var skönt att få släppa på trycket men samtidigt bisarrt att knulla inför publik och det kändes smutsigt när den där andra snubben kom upp.

Nu stannade Teo till och vände sig mot Peter. Han suckade och skakade på huvudet.

-Jag visste att det här skulle bli svårt och du är ännu bara i början på resan men fan Peter den här skammen är ett problem. Säg mig, tror du på Gud?

Peter drog handen genom håret. Nu började han med NewAge-skiten igen. Nu blev Peter förbannad men han svarade.

-Nej jag tror inte på Gud. Jag tror på mig själv och att jag har ett liv som jag vill göra det bästa ut av. Men seriöst Teo, du växlar från att ta med mig på en orgie till att ställa superdjupa frågor. Jag förstår liksom inte poängen med det hela?

Peter hann inte reagera men han hann se ilskan blixtra till i Teos ansikte. Plötsligt var Peter uppträckt mot en tegelvägg och kände en knivegg mot halsen. Teos ansikte befann sig bara några centimeter från hans.

-Peter, säg mig exakt vilken känsla du känner just nu.

Peter började få panik men han hasplade ur sig.

-Fan, fan jag känner räd... rädsla.

Lika snabbt som Teo hade tryckt upp honom mot väggen, lika snabbt hade han släppt Peter och återbördat pipan till sin hand.

-Ditt jag är en konstruktion av känslor, fördomar och en massa annan skit. För att kunna få dig till en högre nivå måste vi bryta ned all den andra skiten och bygga upp dig på nytt. Det enda sättet att göra det på är genom att du bryter mot tabun och känner saker.

Peter var återigen omtumlad. Mystiska kvinnor från ingenstans och nu satte Teo en kniv mot halsen på honom. Men han började någonstans långt bak i bakhuvudet förstå vad Teo snackade om. Det första fröet av insikt hade slagit rot. Teo log.

-Du börjar se ljuset min vän. Låt oss fortsätta. Natten är ännu ung.

De började gå vidare.

-Teo Kamomill.

Peter såg hur Teo ryckte till och de vände sig sakta om. Där stod en liten pojke iklädd en vit t-shirt och röda kortbyxor. Den lille pojken lekte med en stilettniv som for mellan hans fingrar.

-Pjotr.

Den lille pojken började gå emot dem och börjar cirkla runt dem.

-Teo, Teo, Teo. Lärde inte din mamma dig att om man inte höll det man lovade så fick det konsekvenser?

Innan Teo hann svara bröt Peter in.

-Lärde inte DIN mamma dig att du inte får vara ute så här sent?

Teo ryckte till och tittade genast på Pjotr som fick en konfunderad min och sedan började skratta. Skrattet var djupt och rått och tillhörde definitivt inte en åttaårig pojke. När Pjotr pratade igen var det med en karg och kylig röst.

-Människan har humor, det måste jag säga.

Teo höll upp händerna i en försonande gest.

-Pjotr, människan vet inte om reglerna här och sist jag kollade hade jag fortfarande sex timmar kvar innan skulden skulle vara reglerad.

Pjotrs ögon blixtrade till och kniven stannade till i ett fast grepp i hans vänstra hand.

-Sex timmar och femtiofem minuter närmare bestämt. Jag vet och jag är bara här för att påminna dig om att klockan tickar Teo. Tick, tack, tick, tack. Sanden håller på att rinna ut i timglasets och snart är det dags att betala...

Peter kunde se hur ondskan strålade från den lilla pojken som uppenbarligen var något helt annat än han eller det gav sken av. Pjotr bockade lätt mot Teo och sade.

-Vi ses snart igen Teo.

Sedan började Pjotr gå bort mot mörkret igen. Peter hörde hur han mumlade för sig själv.

-Min mamma.

Sedan skrattade han så att det ekade. När Pjotr hade försvunnit ur synhåll såg Teo väldigt skärrad ut och tände med skakande händer sin pipa igen. Peter sjönk ned på trottoaren och satte huvudet

mot händerna. Nu hade det spårat ur helt. Knepiga ställen var en sak, mystiska kvinnor en annan, men en sjuårig indrivare med en röst som en fullvuxen karl som trixade med en stilettniv var helt enkelt för mycket. Och det här snacket om människor? Alla var de väl människor eller? Han tittade på Teo vars händer hade slappnat av och han stod och tittade bort mot mörkret där Pjotr hade försvunnit. Peter tog ett djupt andetag och sade sedan.

-Okey Teo. Nu tror jag att det är dags att du talar om vad i helvete det är som pågår och vem du är egentligen?

Teo rörde sig inte utan behöll blicken stadigt riktad mot mörkret.

-Peter, jag sa att vi skulle gå bakom fasaderna och just nu är vi i skugglandet bakom fasaderna. Här gäller inte de vanliga spelreglerna, vilket jag har talat om för dig ett flertal gånger vid det här laget. Men Pjotr har rätt. Klockan tickar och du måste hjälpa mig med en sak.

Peter reste sig upp och slog ut med armarna.

-Jag börjar helt ärligt få nog av det här. Jag ställer frågor och jag får inga svar. Det känns som att det börjar bli dags att gå hem.

Teo slog ut med armarna.

-Du har en fri vilja. Det är bara att gå, du kan till och med ropa på de vackra damerna vi stötte på tidigare. Men du glömmer en sak, jag sade att du kunde avbryta när som helst. Men jag sade aldrig vad priset är.

Peter kände den kalla kåren längs ryggraden och han började ångra att han hade gjort det där handslaget på restaurangen.

-Priset? Du har aldrig snackat om att det skulle finnas något pris att betala. Du sa att ville jag avbryta så var det bara att gå hem?

Teo lutade sig mot en lyktstolpe och sade.

-Du kommer inte att tro på mig i alla fall, så ropa ut att du vill härifrån så kommer damerna att förklara det hela för dig.

Peter tittade bort mot mörkret och sedan på Teo igen.

-Ropa?

Teo nickade.

-Ropa att du vill härifrån.

Peter tittade bort mot mörkret igen och ropade.

-Det räcker nu. Jag vill bort härifrån.

Han tittade bort mot mörkret igen men inget hände. Plötsligt sken ett par billyktor till och samma bil som de hade sett tidigare körde fram och stannade framför dem. De båda kvinnorna klev ur bilen.

-Så du har bestämt dig för att du vill härifrån?

Peter gick mot den äldre kvinnan och nickade.

-Ja, nu har jag fått nog av det här.

Teo släppte lyktstolpen och sade.

-Han har glömt att berätta om handslaget Eva. Vi har skakat hand.

Den äldre kvinnan fick plötsligt en skärrad blick och tittade på Peter igen.

-Är det sant? Har du skakat hand med honom?

Peter tittade på Teo och sedan på Eva.

-Ja alltså, vi skakade hand på en restaurang när vi kom överens om...

Eva skakade på huvudet.

-Då är det inget vi kan göra. Ett avtal är ett avtal. Det måste fullföljas såvida inte båda parter vill avbryta det.

Peter tittade vädjande på Teo som skakade på huvudet.

-Nej jag tänker inte säga upp avtalet. Ett avtal är ett avtal. Du ville vandra vägen och vi kom överens om att jag ska visa dig ljuset i tunneln och det är det som gäller.

Peter tittade växelvis på de båda kvinnorna som såg sorgsna men bestämda ut. Eva sade.

-Det finns inget vi kan göra Peter. Endera måste båda säga upp avtalet eller så måste det fullföljas.

Peter sparkade på lyktstolpen.

-Vad fan är det här? Kan någon bara tala om för mig vart fann jag befinner mig och varför jag bara inte kan gå härifrån?

De båda kvinnorna tittade förvånat på varandra och sedan tittade Eva skarpt på Teo.

-Har du inte ens förklarat det mest basic Teo? För i helvete!

Teo ryckte uppgivet på axlarna.

-Jag har försökt om och om igen men han vill inte förstå.

Eva gick fram till Peter och lade händerna på hans axlar och tittade honom djupt i ögonen.

-Peter, vad tror du hände med dina känslor för din absolut första flickvän när det tog slut?

Peter började skruva på sig. Det här var fan inte sant! Mer NewAge-skit! Men Evas händer låste honom i ett järngrepp. Han slutade skruva på sig och mötte hennes blick.

-Börja inte du också. Teo har kört den där skiten hela kvällen.

Nu blev hennes blick ännu mer intensiv och rösten skarp.

-Det här är viktigt Peter. För att överleva natten så måste du förstå vart du är och vad som gäller. Svara på min fråga, vart tror du att dina känslor tog vägen när det tog slut med din första flickvän?

Peter tänkte snabbt och svarade.

-De försvann väl bara. Jag menar när man inte känner något mer så känner man inget mer, svårare än så är det väl inte?

-Fel! Alla känslor som försvinner, såväl positiva som negativa, försvinner inte. De bara förflyttas ut i skuggorna, till den plats där du nu befinner dig. Skugglandet.

Peter tittade sig omkring.

-Ni pratar om skugglandet och att vi är bakom fasaderna, men vart är vi då egentligen?

Evas händer släppte hans axlar och hon gick bort till bilen igen.

-Det är en fråga jag inte kan besvara för jag vet inte svaret. Skugglandet är skugglandet, gränsen mellan det förflutna och framtiden, området bakom det ordinära. Ingen vet Peter. Skugglandet är i ständig rörelse och det är hit allt som är gott och ont som har passerat hamnar.

De båda kvinnorna satte sig i bilen och Peter gick fram till förarsätet innan Eva hann stänga dörren.

-Vad ska jag göra? För att komma härifrån alltså?

Eva tittade på honom och log sorgset.

-Skåda ljuset Peter. Du kan bara överleva det här om du gör som Teo säger. Han är, sin skepnad till trots inte ond, även om man kan ifrågasätta hans metoder. Men det är det enda sättet för dig att komma levande härifrån nu.

Hon slog igen dörren och bilen åkte iväg och försvann bort i mörkret. Peter drog handen igenom håret av frustration. Han tittade på Teo som återigen stod och rökte på sin förbannade pipa. Teo sade.

-Som sagt, nu har du hört det av damerna också. Är du redo att fortsätta?

Peter sparkade återigen på lyktstolpen.

-Det verkar inte som att jag har något val eller hur. Vad ska vi göra härnäst?

Teo tittade på sitt armbandsur. Sedan började han gå och mörkret lättade en aning och Peter följde efter.

-Vi måste fixa en sak innan vi fortsätter, såvida du inte vill träffa Pjotr igen och då kommer han att ha en betydligt mer obehaglig form.

Vad är mer obehagligt än en psykopatisk sjuåring med en stilettniv tänkte Peter men valde att inte säga något. Han hade en känsla av att det i skuggvärlden fanns betydligt värre saker.

-Så vad är det du är skyldig Pjotr för något?

Teo var tyst en stund innan han svarade.

-En ponny.

Peter blev helt paff. En ponny?

Teo fortsatte att gå.

-En ponny? En ponnyhäst?

Teo stannade och tittade frågande på Peter.

-Ja en ponnyhäst!

Peter skrattade och sade.

-Men det här ju hur lätt som helst! Det är ju bara att vi går tillbaka till stan, tar en transport och åker och snor en ponny någonstans.

Teo stampade med foten av ilska och röt.

-HUR MÅNGA GÅNGER SKA JAG BEHÖVA FÖRKLARA FÖR DIG ATT VI ÄR I SKUGGLANDET! Saker och ting är inte som i den verkliga världen här!

Peter satte fingrarna mot tinningen.

-Ok, vi är i skugglandet. Hur fan skaffar man fram en ponnyhäst i skugglandet då?

Teo fortsatte att gå.

-Vi får byta till oss den av Slobodan.

Peter började gå.

-Spelkillen. Vad ska vi byta bort mot hästen då?

Teo mumlade men Peter hörde inte vad han sa.

-Vad sa du?

-Din vigselring.

Peter skakade på huvudet.

-Inte en chans i helvetet att jag ger bort min vigselring.

Teo stannade och satte sig ned på trottoaren.

-Då kan vi lika gärna sätta oss ner här och vänta på att Pjotr kommer och skär oss i småbitar.

-Men varför just min vigselring, det måste ju finnas något annat vi kan använda. Dina solglasögon, din hatt eller vad som helst!

-Du måste förstå Peter att eftersom skugglandet är, består av och ges liv av känslor så är allting utifrån som anknyter till känslor väldigt mycket värt här. Eftersom du har förlorat din fästmö så är din vigselring just nu otroligt knuten till väldigt mycket känslor och därmed otroligt värdefull här. På samma sätt är en ponnyhäst, gud vet hur Slobodan hittade den, associerad med positiva känslor och vår lille vän Pjotr är sin psykopatiska natur till trots väldigt förtjust i positivt laddade ting.

Peter tyckte att reglerna i skuggvärlden ständigt förändrades och han gav upp att försöka hitta någon logik i det hela för han betvivlade att det fanns någon att hitta.

-Okey, jag måste offra min vigselring, sen är vi kvitt Pjotr. Vad gör vi sen då?

Teo reste sig upp igen.

-Då fortsätter vi vår resa. Vårt avtal måste fortfarande fullföljas.

Peter började helt enkelt acceptera att det enda sättet han skulle komma tillbaka till den normala världen igen var genom att lyssna på och göra som Teo sa. Teo började gå igen och Peter följde efter. De gick i tystnad tills de kom fram till Slobodans klubb. Den var tom och Teo ledde honom in till det inre rummet där Slobodan satt och räknade pengar. Han tittade upp när de kom in i rummet.

-Ah Teo. Har du med dig vad vi kom överens om?

Teo stannade och sträckte ut handen.

-Jo det har jag.

Peter tittade på Teo, sedan på Slobodan och till sist på guldringen på fingret. Vad spelade det för roll egentligen? Hon hade ju lämnat honom och gjort klart att hon inte älskade honom mer.

Ringens var ju numera bara en bit metall på hans finger. Han suckade djupt och vred loss ringen och släppte den i Teos hand. Teo tittade på den och gick fram till Slobodan. Denne tog emot ringen och höll upp den mot en lampa som stod på skrivbordet.

-Ah den riktigt gnistrar av känslor.

Teo kliade sig på handen.

-Så vart är ponnyn?

Slobodan klappade med händerna och de två männen som de hade sett vid kajen kom bärandes på en död ponnyhäst.

-Men vafan Slobodan! Du lovade mig ju en levande ponnyhäst! Den där är ju stendöd!

Slobodan såg förbryllat på Teo.

-Nej Teo. Jag lovade dig en ponnyhäst, du klargjorde aldrig att den skulle vara levande.

De båda männen släppte ned det döda djuret framför fötterna på Teo och Peter. Teo började svära.

-Din jävla, lögnaktiga...!

Slobodan harklade sig och de två livvakterna bröstade upp sig lite.

-Jag tror det är dags för er att gå och se till att ta med er ponnyn.

Teo och Peter tittade på varandra och de skakade båda på huvudet och sedan lyfte de upp ponnyn och gick mot utgången. När de väl lyckats komma ut utanför klubben så sjönk de ned på trottoarkanten. Teo tog av sig hatten.

-Så Teo, är vi körda nu eller?

Teo drog sig lätt i skägget.

-Vi får se vad Pjotr säger. Han är en nyckfull varelse, han kanske kan se ett värde i en ponnyhäst även om den inte är levande. Det visar sig.

Då hörde de hur någon visslade och inom ett par sekunder kom Pjotr cyklande på en cykel med stödhjul. Han plingade på ringklockan och var nu iklädd en bakvänd keps och tuggade tuggummi. Peter kunde inte se någon stilettniv men han anade att Pjotr hade den nära tillhands om den skulle behövas. Pjotr stannade framför ponnyn. Både Teo och Peter höll andan. Pjotr drog lite i hästens svans och drog den lite lätt i öronen. Sedan log han och nickade mot Teo.

-Jag hade föredragit en levande men den här duger. Då är vi kvitt då Teo. Ha de!

De satt tysta och såg på hur Pjotr band fast hästen med ett rep som han satte fast i cykeln. Sedan satte han sig på cykeln och började cykla iväg med hästen i släptåg. De tittade på med skräckblandad fascination när ekipaget försvann bort i mörkret. Teo lade sig ned på rygg.

-Fan jag trodde att vi var körda på riktigt där. Men men nu är det löst i alla fall. Då kan vi fortsätta.

De reste sig upp och började gå igen.

-Vart var vi? Ah, skam var det ja.

Nu började miljön att ljusna. Det var som att mörkret hade skingrat sig litegrann och att de var närmare den riktiga världen. Återigen hördes ljud. Peter hade inte lagt märke till det tidigare men det hade varit helt tyst medan de hade rört sig i mörkret. Det dök upp en bänk och Teo satte sig på den.

-Peter, tror du att det finns goda och onda människor i världen?

Peter gnuggade sig i ögonen och svalde. Jadu. Han funderade ett tag.

-Onda och goda, jag läste nån gång att det finns inga goda eller onda människor, bara goda eller onda handlingar. Jag tror att det är ungefär så det ligger till.

Teo tänkte sin pipa. Peter funderade över vad pipan betydde för Teo egentligen? Var det en accessoar eller var det bara en tvångsgrej han gjorde när han körde sitt snack?

-Intressant tanke. Jag skulle säga att det finns inget gott eller ont. Saker och ting bara är. Jag kan göra något mot dig som jag tror är gott men du tar det på ett negativt sätt. Det finns mängder med filosofer och resonemang kring det där. Men om man bara stanna r vid det, det finns inget gott eller ont punkt.

Peter kände sig irriterad. Det fanns visst saker som var klart onda och klart goda.

-Nu är jag ingen filosof men du säger alltså att Förintelsen och gasandet av judar inte ska klassas som en ond handling?

-Jag säger ingenting utan konstaterar bara att saker och ting är och att det är meningslöst att kategorisera dem mer än så. Men vi kan lika gärna stanna där, jag vet att du måste se för att förstå. Nu går vi vidare.

Peter skulle precis gå när han såg sin egen spegelbild i en blank plåtvägg. Hans vita skjorta var numera grådaskig, hans byxor var fläckiga av lera och smuts, han hade skäggstubb och håret stod rätt upp. När han kände på håret var det stelt av torkad svett, fett och smuts. Teo ställde sig bredvid honom. Hans utseende var fortfarande utan anmärkning. Det var inte ett hårstrå som stod åt fel håll. Peter tittade på Teo i reflektionen.

-Vem är du egentligen, är du ens mänsklig?

Teo tog tag i glasögonen och stannade till, som om han stod vid ett vägskäl. Sedan tog han bort glasögonen och Peter såg hans ögon för första gången. De var klarblåa. Men det syntes ingen iris. Teo var blind.

-Mänsklig är en definitionsfråga. Jag har en människas kropp, jag pratar som en människa men min själ, i den mån den fortfarande existerar är fragmenterad. Det är priset man betalar för att leva livet 110%.

Peter fortsatte att hitta något rörligt i Teos ögon men det var kallt och dött. Det var som att titta på ett stilla klarblått hav.

-Heter du ens Teo?

Teo satte på sig glasögonen igen och började gå.

-Det är en lång historia, men nu fortsätter vi, det är fortfarande en lång väg kvar.

Peter kastade en sista blick på sitt utseende. Var det såhär hans inre såg ut numera? Sedan följde han efter Teo. Hela kvällen, eller var det natt numera? Han hade för länge sedan tappat begreppet om tiden. Han tittade på sitt armbandsur, det hade stannat. Peter log. Vad var det Eva sa? Platsen där tiden flyter samman. Uppenbarligen hanterade klockan inte tidskonfluxer särskilt väl. Peter kom nu ikapp Teo och de gick jämsides. De kom fram till en stor lagerlokal och det hördes en kakafoni av rop och vrål. Teo tittade på Peter.

-Nu är det dags för lite fysisk övning. Är du duktig på att slåss?

Peter kramade sina händer. Bra på att slåss? Han hade slagits fem gånger i sitt liv vad han kunde minnas. Tre i skolan och två gånger ute på krogen. Men nej någon fighter var han inte. Men om han var tvungen så visst. Han tittade på Teo med beslutsam blick.

-Nej, men jag är beredd att göra det som krävs för att ta mig hem igen.

-Bra, överlevnadsinstinkt är en bra motivation. Det här är en fight club. Vi har pratat om många av livets aspekter. Men vi har inte ställt saker och ting på sin spets förrän nu. Jag har pratat alldeles för mycket ikväll, men det sista jag tänker säga innan vi kliver in är, det enda som gäller därinne är att överleva. Det finns inte plats för någon eftertanke eller hänsyn.

Teo gick in i lagerlokalen. Peter tog ett djupt andetag och slog ihop sina knutna nävar. Han klev in i lagerlokalen. En våg av svett och unkenhet slog emot honom. Lagerlokalen var i praktiken bara en stor lada. I mitten av lokalen stod en fyrkantig bur i vilken två män var i full färd med att slåss. Män med olika utseenden stod utspridda i små grupper runt omkring i lokalen utöver den stora massan som beskådade fighten inne i buren. Teo gick fram till en man som satt vid ett bord. Mannen hade en tavla på vilken de kommande slagsmålen stod. Teo pekade på Peter och sade.

-Peter här ska slåss mot Joel Lokatt.

Mannen tittade skeptiskt på Peter innan han nickade och tog en bit krita och krefsade dit.

”Peter vs Joel”

Peter kunde se att det var två fighter innan det var hans tur. Teo sällade sig till den stora massan och Peter var ensam för första gången sedan han träffade på Teo. Han lämnade mitten och vandrade mot utkanten. Det var bara män, svarta, vita, och så vidare. Alla var iklädda t-shirts eller linnen och många av dem var skadade på ett eller annat sätt. Ett jack i pannan, ett sår på armen eller ett blåöga. Peter gick fram till ett oljefat där det brann för att värma sig. Då hördes plötsligt en gonggong och en man syntes på en upphöjd estrad. Det var mannen som hade suttit vid skrivbordet. Peter tittade bort mot buren där han såg hur en man bar borts på en bår medan vinnaren vrålade i triumf.

-I fighten mellan John och Erik vann Erik. Nu är det fritt för alla tills gonggongen slår igen.

Plötsligt började alla att slåss mot alla! Peter fick ett slag på armen och vände sig om. Det var en man som var ungefär lika stor som honom. Mannen slog igen men Peter vek undan och fick in en smäll på mannens axel. Peter följde upp slaget med en spark mot mannens lår och denne stönade av smärta. Plötsligt for en man in mellan dem och plötsligt var de fyra som slogs mot varandra. Peter tappade fokus på vem han slog på utan rörde bara armar och ben åt alla håll som en väderkvarn och han kände hur vissa slag och sparkar träffade och andra inte. Han kände hur det strålade till av smärta när han själv träffades och han kände hur det sved till när huden sprack eller skrapades upp. Plötsligt hördes gonggongen igen och alla stannade upp. Peter andades stötvis och såg sig omkring. Män reste sig upp och forna kombatanter hjälpte varandra upp. Men vissa låg orörliga kvar. Dessa släpades bort mot öppningen som låg mot havet. Peter tittade på sina armar. Han hade ett flertal mindre skrapsår och ett jack på överarmen. Han kände ingen smärta dock vilket troligen berodde på de enorma mängderna adrenalin som pumpades runt i hans blodomlopp för tillfället.. Mannen klev upp på estraden igen.

-Nu är det Tomas vs Keith.

Peter gick fram mot buren och tittade på de två kämparna. Tomas var en kort men robust kille emedan Keith var lite längre och tanigare. Gonggongen ljöd och de båda männen kastade sig mot varandra. De slogs rätt upp och ner, inga manövrar eller undanmanövrar. Bara rena slag, sparkar och blockeringar. Peter tittade efter Teo men han kunde inte se honom någonstans. Den mannen hade en förmåga att bara gå upp i rök. Han riktade uppmärksamheten mot fighten igen. Keith hade lyckats tränga upp Tomas mot väggen och matade slag över honom. Plötsligt tog Tomas tag

om Keiths hals och skallade honom. Keith stapplade bakåt och försökte komma loss men Tomas bara fortsatte att skalla gång på gång. Keith ramlade ned på rygg men Tomas släppte inte greppet utan fortsatte. Det började spruta blod och till sist var de båda männen nedsölade med blod och när Tomas slutade så låg Keith där helt orörlig. Alla tystnade. Tomas reste sig upp och tittade på sitt verk. Sedan höjde han armarna och vrålade och de övriga i lokalen besvarade hans vrål. Tomas gick runt med en galen blick och bara skrek. Peters adrenalin började ebba ut och han började känna av sin ömmande kropp. Då klev mannen på estraden upp igen.

-I fighten mellan Tomas och Ketih vann Tomas. Nu är det fritt för alla tills gongongen slår igen. Den här gången var Peter beredd på tumultet och inledde med att leverera en pungsark på en kille, när denne gick ned på knä följde han upp med en spark mot huvudet så att mannen kastades till marken. Han hade fått smak för våldet. Berusade av tillfredsställelsen av att skada sökte han efter nya mål. Han tog ett grepp om en mans hals och vräkte omkull denne och matade slag i magen på honom. Då fick han en spark i ryggen som fick honom att ramla omkull men han rullade smidigt så han kom på fötter direkt igen. Han slog en man rätt över ansiktet så blodet sprutade och sparkade mannen i knävecket så denne gick ned på knä och då ljöd gongongen. De tittade på varandra och Peters hand som var på väg att landa på mannens käke, bytte riktning och han drog upp mannen på fötter igen. Peter gick sedan mot buren och han hörde presentatören säga hans namn. Han kom fram till buren och då stod Teo plötsligt vid hans sida och lutade sig fram mot hans öra.

-Han är Emmas hemliga älskare.

Peter fylldes av ett sådant bottenlöst hat att hela hans väsen svartnade. Plötsligt existerade inget annat än han och mannen på andra sidan buren. Grindarna till buren öppnades och Peter och Joel klev in. Han skulle döda honom. Det fanns inget annat i Peter sinne än att den andra mannen i buren skulle förintas. Gongongen slog och de två männen rusade mot varandra. Peter fick ett slag i magen som gjorde att han tappade andan men ilskan och adrenalinet fick honom att fortsätta kämpa. Försvagad av smällen kunde Peter bara blockera dock. Joel drev honom mot ena hörnet av buren. Men när han återfick andan vrålade Peter och avlossade en serie slag som fick Joel att vackla till. Peter visualiserade scener inombords som gjorde så fruktansvärt ont att tänka men som eldade på ilskan. Peter fick in en klockren träff rätt över ansiktet på Joel som for i marken. Peter tittade på honom med flammande ögon och skrek.

-Nu ska du dö!

Sedan slängde han sig upp i luften och riktade axeln mot Joels huvud. Joel hann dock rulla undan i sista stund så Peter landade stumt på betonggolvet. Joel hade kommit på fötter och sparkade Peter i magen. Han började överösa Peter med sparkar och Peter försökte frenetiskt komma på fötter men så fort han var på väg att resa sig sänktes han av en spark. Det rann blod från sår i pannan och Peter började se suddigt. Han såg Teo. Denne visade inga känslor utan betraktade bara. Då visualiserade han hur Joel tog Emma bakifrån i deras säng hEmma i lägenheten och uppammade det sista av energi och raseri som dolde sig inom honom. Peter fintade att han skulle försöka resa sig ännu en gång och precis när Joel sparkade så slet Peter tag i hans ben och bet ta i vaden. Joel skrek som en stucken gris och försökte få bort Peter som dock höll sig kvar och lyckades få omkull Joel. Därefter reste han sig upp och ragglade bort mot hörnet med blod över hela ansiktet. De två kämparna stirrade vansinnigt på varandra. De var täckta av blod och balanserade på gränsen till total kollaps. Joel lyckades ta sig upp på fötter. Publiken var i extas. Men Peter såg bara Joel framför sig. Han kände järnsmaken i munnen och drog med handryggen över munnen. Men det spelade ingen roll, det var blod överallt. Det var som om ögonen røjde deras avsikter för varandra. För plötsligt rusade de vrålade mot varandra i en apokalypsens sista

ritt. Peter insåg att han måste avgöra det hela inom den närmsta minuten annars var han död. Den sista millisekunden såg de in i varandras iris och försökte läsa vad den andra skulle göra. Peter chansade och höll riktningen in till precis innan de stötte ihop. Då drog han in vänster axel i bröstet på Joel som hade varit på väg att slå mot Peters njure. Joel tappade balansen och for i golvet. Peter som fortfarande hade kontroll, vände sig snabbt om och satte sig på ryggen på Joel och började mata slag i dennes huvud. Joel försökte att trycka sig upp men blev obönhörligen nedtryckt. Till slut lyckades han kasta undan Peter som dock snabbt kom på fötter igen. Joel ställde sig på alla fyra och försökte häva sig upp på fötter. Peter gick fram och sparkade honom i magen så han for omkull igen. Peter lyfte upp honom i håret och såg tröttheten och skräcken lysa i hans ögon. Sedan slog han till honom över näsan så att den knäcktes med ett ljudligt kras. Peter drog upp honom så att denne satt på knäna och gungade åt olika håll. Peter tog ett steg tillbaka och tittade på Joel. Han var ingen människa längre, det var en slamsa av kött och blod. Sedan gjorde han en svepande titt runt på publiken. De var som vilda djur. Fradgan sprutade ur deras munnar, nävarna slog tomt i luften och han kunde se deras munnar forma orden ”döda honom!”. Han hörde inga ljud längre. Allt var ett enda stort oändlig brus. Peter tittade på Joel igen som fortfarande gungade runt som en full sjöman med ofokuserad blick. Vad höll han på med egentligen? Varelsen på golvet var redan besegrad. Vad höll han på med egentligen? Han drog handen igenom håret och tittade på Teo. Denne rörde inte en min men gick plötsligt fram till buren och sade något. Men Peter kunde inte höra vad han sade. Så han gick fram till gallret och lutade sig fram.

-Vad säger du?

-Hon sa att han var en större man än vad du någonsin varit.

Då kom ilska tillbaka som ett blixtnedslag och Peter vrålade av ilska och gick fram till Joel igen. Denne hade nu lyckats återfå fokus och en någorlunda stadga i sin sittande ställning. Men nu fanns det bara rädsla i hans blick. Peter var dock åter bortom fattningens gräns. I den sargade mannen framför sig såg han endast ondska och förödelse. Joel hade förstört fem års lycka och likt en rasande skogsbrand förstört Peters förflutna. Peter tittade Joel djupt in i ögonen och han kunde se hur läpparna formade ett ”Snälla...”. Peter log. Inte en chans i helvete! Sedan tog han sats och drog iväg en spark med all kvarvarande kraft som träffade Joels käke. Peter kunde se blod, saliv och tänder spruta i ett moln men han släppte inte Joels blick. Han såg hur dennes ögon rullade in i skallen innan hans kropp for upp i en bågformad färd som slutade med att han träffade burväggen med huvudet före och Peter kunde höra hur dennes nacke knäcktes likt en kvist. Nu släppte bruset och han hörde ljud normalt igen. Det var ett oformligt skanderande. De skrek

”Peter, Peter, Peter!”

Peter andades stötvis och kunde inte släppa blicken från liket på golvet. Han kände en blandning av njutning över att ha utdelat hämnd men samtidigt en skam över vad han hade gjort. De båda känslorna kämpade om att ta överhanden. Då kom Teo plötsligt fram och omfamnade honom. Teo viskade i hans öra.

-Han har aldrig träffat Emma. Jag ljög.

Peter träffades av ännu ett känslomässigt blixtnedslag. Han tittade förvirrat på Teo som log. Sedan hörde han gongongen. Fritt för alla! Teo drog ut honom ur buren och slängde ut honom i kaoset.

Peter kände hur han slog emot något. Han omfamnades plötsligt av kyla och det var svart. Han öppnade ögonen. Det var mörkgrönt och han såg silhuetter av människokroppar. Han kände hur

vattnet tryckte mot hans öron och när han försökte andas drog han in vatten i munnen och näsan. Han började sprattla med armar och ben och försökte ta sig uppåt. Det hann nästan svartna igen när han bröt igenom vattenytan. Han kräktes upp vatten genom näsa och mun och försökte ta in luft. När han tagit ett par andetag såg han var han befann sig. De hade trott att han var död och hade slängt honom i vattnet bakom. Plötsligt kände han en stöt som slog i hans axel. Han tittade bort mot kajkanten. Det var Teo som sträckte ut en lång stöt. Peter var för trött för att tänka så han tog bara ett fast grepp om stöten och lät sig dras in till land. När han kom fram till kajkanten kände han hur Teo tog ett fast grepp under hans axlar och drog upp honom på land. De befann sig utom synhåll ett trettiotal meter bort från lagerlokalen. Peter låg på rygg och bara andades. Han kände den karaktäristiska doften av bränd tobak när Teo tände sin pipa. Sedan blev det svart igen.

Det var midsommar och solen sken. Peter, Erik och Robert skulle på midsommarfest hos sin kompis Kristoffer som bodde i utkanten av stan. De cyklade genom staden med systembolagspåsarna på styret. Livet var bra. Peter hade nyss blivit månadens säljare på EuroPhone och därmed fått en rejäl bonus. Plus att han ju påbörjade en tre veckors semester. Det kunde inte bli bättre, trodde han då i alla fall. Efter att ha cyklat fel ett par gånger lyckades de med vägledning per telefon till sist ta sig fram till en enorm gul villa med vita knutar. När de parkerat cyklarna och kom fram till dörren så öppnades den och där stod en ängel! Det var som om tiden stod still. Deras blickar möttes och hon log. Sedan rullade tiden igen!

-Hej! Ni måste vara Kristoffers kompisar från plugget! Jag heter Emma, välkomna!

Peter och Robert som hade sett Peters reaktion skrattade och gick in. Peter följde efter men han kunde inte undgå att känna Emmas doft när de gick förbi. Hon luktade som en sommaräng.

Emma visade dem genom huset och ut på baksidan där festen var i full gång. Peter knäppte upp sin öl och gick fram och hälsade på folk han kände. Det var en swimmingpool som tog upp större delen av baksidan. Sedan fanns det en grill och lite stolar utställda häller som buller. Peter kände ungefär hälften av deltagarna. Han kom fram till Emma som höll om Kristoffer som var värd. Kristoffer höjde ölen till skål och Peter skålade.

-Välkomna mannen! Ni hittade hit till sist!

Peter skrattade.

-Jo Vi försökte leta oss fram genom att titta på Google Maps genom Roberts telefon men det gick lite som det gick kan man väl konstatera. Men vi kom fram i alla fall och det är ju huvudsaken.

Kristoffer nickade och pussade Emma på pannan.

-Det är det. Har du träffat Emma?

Peter skakade på huvudet.

-Nej, det var ett nytt ansikte. Peter.

Emma och han skakade hand.

-Emma. Trevligt att träffas!

Peter nickade och log.

-Detsamma. Är du härifrån eller?

Någon ropade på Emma och hon tittade på Christoffer och sedan på Peter igen.

-Skenvida. Men jag måste fixa grönsakerna nu, älskling startar du grillen?

Emma tittade på Christoffer som nickade och sedan försvann hon in igen. Kristoffer smackade belåtet.

-Jäklarns vad fin hon är eller hur?

Peter tog en klunk öl och hummade instämmande.

-Jo, en riktig pudding. Hur länge har ni hängt ihop?

Kristoffer gick fram till grillen och började justera på rattarna. Grillgallret övergick snabbt från kallt svart till glödande orange.

-Det blir ett år snart. Men du, har inte du träffat henne tidigare? Hennes syster är ju Beatrice, är inte ni polare?

Peter tänkte efter. Jo han och Bea hade känt varandra ett bra tag och han visste att hon hade en lillasyster men han hade aldrig träffat henne. De gånger han och Bea sågs var mest ute på krogen eller på något fik, när han tänkte efter hade han aldrig träffat hennes familj överhuvudtaget. Det var rätt konstigt egentligen eftersom de hade känt varandra så länge. Han tog en klunk öl och tittade ut över festställskapet.

-Nej faktiskt inte. Jag och Bea festar ju mest ihop, det är ju inte som att vi är ett par och man ska bli introducerad till svärföräldrarna du vet.

Kristoffer skrattade och började lägga på kött på grillen.

-Det blev jag faktiskt för ett par månader sedan. Deras pären är schyssta. Farsan hennes äger en möbelbutik och morsan hennes är ekonom. Det är nyttigt att ha för framtiden. Hur går det själv med damerna då?

Peter fann sig titta efter Emma men hon var fortfarande inomhus. Han skakade på huvudet. Vad höll han på med? Emma var Kristoffers tjej. Man suktade inte efter kompisars tjejer punkt!

-Det är rätt lugnt just nu. Men det kommer när det kommer.

De fortsatte att småprata medan det kom fler gäster och Kristoffer började steka kött på löpande band. Någon timme senare satt Peter i färd med att inmundiga en tallrik med potatissallad. Han satt barbröstad med benen neddoppade i poolen. Det var fullt med rörelse runt omkring honom. Livet var gott. Då plaskade det till och Peter dränktes av vatten

-Hej!

Peter sänkte blicken och där var Emma nere i poolen.

-Tja. Du är inte rädd om livet du, komma och skvätta vatten på folk sådär.

Emma trampade vatten och log lurigt.

-Mitt hem, mina regler. Jag trodde inte du var så mjäkig, från vad Bea har berättat är du ju en riktig tuffing.

Peter skrattade och ställde undan den förstörda maten. Hade Bea pratat med Emma om honom? Intressant. Han satte ned händerna mot poolkanten.

-Jasså. Vad har Bea sagt om mig då? Och varför har ni pratat om mig får jag fråga?

Emma sköt ifrån med benen och for ut till mitten av poolen. Peter tittade sig omkring. Det här var ett farligt spel. Och han ville inte stöta sig med Kristoffer. Han satt kvar. Emma trampade vatten och tittade utmanande på honom. Sedan simmade hon iväg till några andra. Peter svepte det sista av sin öl och hoppade ned i poolen. Det gick ytterligare några timmar och Kristoffer hade tänt tre lägereldar runt vilka folk satt och myste. Peter satt och diskuterade allsvensk fotboll med Robert. Då slog sig Emma ned mittemot dem. Robert lutade sig fram mot Peter.

-Du, jag vet att hon är väldigt fräsch men hon är upptagen. Jag har sett hur du har kastat lystna blickar efter henne hela kvällen. Det är lika bra att lägga ned nu innan det blir något knas.

Peter klappade Robert på axeln.

-Det är lugnt. Jag förstår vad du menar, men jag gör inget annat än beundrar utsikten. Du vet berg och dalar.

Robert skrattade och skakade på huvudet.

-Bra mannen. Skönt att höra. Du, jag ska hämta mer bärs. Ska du ha en eller?

Peter skakade på huvudet och visade att han hade en halv flaska kvar. Robert försvann och Peter tittade in i elden. Eller låtsades göra det i alla fall, egentligen följde han Emmas rörelser. Han såg i ögonvrån hur hon pratade och skrattade men hon kastade ständigt blickar mot honom. Plötsligt gjorde sig blåsan påmind och han ställde ned ölen och gick ifrån lägerelden. Det var ingen idé att gå in på toaletten utan han gick in i växtligheten bakom trädgården. Fan det sprutade som en brandspruta. När han var klar knäppte han igen byxorna och började gå tillbaka. Då dök Emma upp på stigen framför honom. Hon var ensam. De gick mot varandra och stannade upp ungefär en meter ifrån varandra.

-Du igen, du svarade aldrig på min fråga.

Emma lutade huvudet lite åt vänster.

-Vilken fråga? Varför jag och syrran diskuterade dig?

Peter nickade.

-För att hon tyckte att du var söt såklart. Eller ja det var länge sen, nu är ni ju mer polare.

Peter tittade på himlen och skakade på huvudet. Visst hade det funnits en spänning mellan honom och Bea för länge sen. Peter lutade huvudet åt motsatt håll.

-Vad tyckte du då?

Emma skrattade och kurade defensivt ihop armarna.

-Det skulle du allt vilja veta va.

Peter höjde på ena mungipan. Ja det skulle han faktiskt vilja veta.

-Emma!

De ryckte till och plötsligt kom en tjej fram längs stigen bakom Emma.

-Emma! Christoffer letar efter dig.

Emma tittade på Peter och gav honom ett kryptiskt leende och sedan vände hon sig mot sin kompis.

-Jag kommer.

Tjejerna försvann bort längs stigen och Peter drog handen genom håret. Du leker med elden, du lägger handflatan ovanför eldslågan och bara väntar på att den ska bränna dig.

Peter satt och fikade med Beatrice. Då ringde det i Beas telefon. Hon svarade.

-Ja, jag sitter och fikar med Peter. Ja men kom hit då, vi sitter på Waynes. Ok! Kram!

Bea slog ihop telefonen.

-Syrran kommer förbi, jag hade lovat att komma förbi med en grej till henne. Du har väl inte... justja ni träffades ju hos Christoffer berättade hon.

Peter log och nickade.

-Jo, Emma heter hon va? Jo vi sågs en sväng där. Jag tyckte att det var konstigt att jag aldrig hade träffat henne tidigare.

Beas uppsyn mulnade lite.

-Mjo. Men jag och syrran är inte speciellt tigha egentligen. Vi är ju systrar och så men vi är rätt olika. Hon är lite... vild och bångstyrig skulle jag nog säga.

Då dök Emma upp längs gatan. Hon vinkade åt Bea och Peter som vinkade tillbaka. Peter log mer än vad som var brukligt. Men han var genuint glad att träffa henne igen. Det hade gått tre månader sedan midsommar och han hade aldrig riktigt kunna släppa henne. Hon slog sig ned på stolen mellan Bea och Peter.

-Så, vad pratar ni om då?

Bea och Peter tittade på varandra. Peter svarade.

-Vi pratade om att du och jag hade träffats på midsommar. Hur går det med Christoffer föresten? Jag har inte pratat med honom på ett tag.

Emma och Bea tittade på varandra och sedan svarade Emma.

-Eh det tog slut för någon månad sedan. Men jag vill inte prata om det. Vad har du haft för dig sedan sist då?

Peter pekade på Bea och log skälmskt.

-Syster din har gjort sitt bästa för att supa mig under bordet flera gånger om. Annars har det varit mest jobb och så.

De småpratade alla tre i ett par minuter och plötsligt ringde det i Beas telefon. Hon svarade och avslutade samtalet snabbt.

-Fan det hade kört ihop sig på jobbet så jag måste dra nu. Men ni klarar väl er antar jag?

Emma och Peter tittade på varandra och Peter svarade.

-Har jag överlevt dig ska jag nog kunna klara av att fika med syster din.

Bea reste sig upp, tog sin väska och tittade först på Emma och sedan på Peter.

-Du, jag skulle inte vara så säker på det. Men vi hörs Peter och jag ringer dig sen syrran. Hej! Bea försvann bort i folkvimlet. Peter tog en mun kaffe och lutade sig tillbaka. Emma började trumma med naglarna mot bordet.

-Så då sitter vi här.

Emma log.

-Det gör vi.

Peter drog ihop munnen och tittade kryptiskt på Emma.

-Det är rätt fascinerande att det slår gnistor och ändå har jag ingen aning om vem du är egentligen.

Emma rodnade om kinderna och blinkade nervöst med ögonen.

-Gnistor säger du. Det beror väl på att du inte har ställt några frågor.

Peter satte ned armbågen mot bordet och lade hakan i handflatan.

-Är du singel?

Emma la händerna över varandra och nickade.

-Japp, men det betyder inte att jag är intresserad.

Peter blinkade lite extra snabbt med ögonen och log.

-Jag förstår. Vad jobbar du med då?

Emma sjönk tillbaka i stolen och tog fram ett cigarettpaket. Hon tände en cigarett utan att släppa Peter med blicken. Hon blåste ut röken och tittade ut på vägen.

-Jag arbetar på H&M som butikschef. Dudå?

Peter skiftade ställning och rörde om i sitt kaffe.

-Jag jobbar som försäljare.

Emma lät naglarna hamra mot bordet igen.

-Jag hatar försäljare. Ni respekterar aldrig ett nej utan fortsätter bara att tjata tills man slänger på luren eller smäller igen dörren över fingrarna på er.

Peter lät ögonen fara fram och tillbaka med ett skeptiskt ansiktsuttryck sedan fokuserade han blicken på Emma igen.

-Så om jag skulle försöka sälja in en romantisk middag för två, typ ikväll? Så skulle jag utkämpa en kamp som jag redan på förhand hade förlorat?

Emma skakade på huvudet och tog ett bloss. Sedan släckte hon cigaretten och satte ned armbågen mot bordet och placerade hakan i handflatan. Hon stirrade intensivt på honom och fingrarna på hennes andra hand vandrade över bordet och gick avvaktande runt Peters hand.

-Vem har sagt att jag inte är beredd att ompröva min uppfattning? Om det nu rent hypotetiskt skulle vara så att du försökte sälja in ett sådant förslag och att jag, rent hypotetiskt naturligtvis, inte skulle ha tid just ikväll men i morgon, skulle det aktuella förslaget då fortfarande vara aktuellt?

Peter lutade sig tillbaka och korsade armarna och vaggade huvudet lite fram och tillbaka och rynkade pannan.

-Jadu, jag har ju ett rätt pressat schema och många andra potentiella kunder så det kan bli svårt... Emmas fingrar vandrade tillbaka och hon lät dem vila mot bordsskivan. Hennes ansiktsuttryck stelnade en aning. Då lutade sig Peter fram och lade armbågarna mot bordet och placerade sitt ansikte en decimeter från Emmas.

-Men för dig kan jag göra ett undantag. Klockan sju hos mig, Bea vet vart jag bor.

Sedan reste han sig plötsligt upp och gick. Emma tappade hakan, reste sig upp och ropade.

-Jag har ju inte tackat ja än.

Peter vände sig om och sade.

-Det gjorde du just. Ses i morrn!

Peter ruskade om wokpannan. Han tittade på klockan, den var två minuter i sju. Han hade inte hört något av Emma och han visste att det var en chansning att retas med henne såhär. Men han trodde att det var rätt taktik för att fånga den damen. Han vred ned plattan till tvåan och torkade händerna med en kökshandduk. Klockan var en minut i sju. Han kände hur hjärtat slog lite snabbare och nervositeten växte i magtrakten. Blicken föll på flaskan med mousserat vin. Skulle han våga öppna den innan hon kom? Han följde sekundvisaren ticka fram. Den närmade sig tolv... Och passerade. Fan, tänk om hon inte kom? Sekundvisaren åkte vidare.

-Drrrr!

Peter hoppade nästan till av dörrklockan. Han kastade en sista blick över köket och bordet för att kolla att allt var i sin ordning. På väg till dörren slängde han ett öga i spegeln. Let's rock n'roll! Han öppnade dörren och tappade andan. Satan i gatan vad fin hon var! Emma var iklädd en lång svart klänning som lämnade precis tillräckligt mycket för fantasin.

-Hej.

Peter log.

-Hej och välkommen. Ska jag ta din jacka?

Hon klev in och lät honom ta av henne jackan. Sedan gick hon in i köket och granskade köket. Hon satte händerna mot höfterna och lutade fram huvudet och drog upp ena mungipan.

-Inte illa för en unkarl. Du har ju till och med tavlor på väggarna!

Peter tog upp vinflaskan och öppnade den med det karaktäristiska ploppandet.

-Jag gillar tavlor och fotografier i synnerhet. Speciellt sånt som är lite dystert och ödesmättat.

Emma nickade och gick fram till ett fotografi på en brygga vid en sjö med dis över vattnet.

-Jag gillar den här. Nåväl, vad ämnar den gode herrn servera aftonen till ära?

Peter fiskade flinkt upp två vinglas som han fyllde med vin och överräckte det ena till Emma. Sedan slog han ut med handen i en presenterande gest.

-Till förrätt blir det fransk löksoppa. Huvudrätten blir lammfärsfyllda paprikor med wokgrönsaker och råstekt potatis.

Emma nickade gillande.

-Och till efterrätt?

Peter lutade sig fram och klingade sitt vinglas mot hennes.

-Det får du se då... om vi kommer så långt.

Emma drog sig tillbaka, skakade på huvudet och gick vidare in i lägenheten.

-Du är inte lite fräck du. Nu tycker jag att det är dags för husesyn.

Peter andades ut. Han spelade ett högt spel men det gick hem. Han gjorde en mental high-five med sig själv. Många tjejer hade nog gett honom en örfil för det där, men Emma var tuff och han gillade det. Han följde efter henne och visade henne vardagsrummet, sovrummet och kontoret. När de kom tillbaka in i köket drog han ut stolen åt henne och serverade förrätten. Emma tog en sked med soppa.

-Det var gott. Du krossar fördomar på löpande band här. Tavlor på väggarna, kan laga mat, vad har du mer för dolda talanger?

Peter tog plötsligt tre äggkoppar och började jonglera.

-Det här bland annat, men det gör jag bara när jag har tråkigt.

Han fångade upp kopparna och ställde dem på bordet. Emma placerade hakan i handflatan och skakade på huvudet.

-Om det där var menat som en komplimang så misslyckades du kapitalt.

Peter slog ut med händerna i en urskuldande gest.

-Jag kan ju inte låta dig få alltför höga tankar om mig.

Emma skiftade ställning och tog en sked soppa. Sedan tittade hon skeptiskt på honom.

-Vad får dig att tro att jag skulle ha höga tankar om dig överhuvudtaget?

Peter tog en mun vin och lät den rulla runt i munnen. Han försökte läsa henne. Höll han på att gå över gränsen? Han svalde vinet och la sin hand ungefär halvvägs över bordet.

-Höga och höga vet jag väl inte om de är. Men midsommar...

Då reste hon sig plötsligt upp och gick mot dörren. Fan, fan, fan! Hon tog sin jacka och ställde sig vid dörren.

-Har någon någonsin talat om för dig att du är otroligt arrogant?

Peter visste inte riktigt vad han skulle svara.

-Eh. Det kanske har hänt någon gång jo...

Emma skakade på huvudet och tog tag i dörrhandtaget.

-Tack för maten.

Sedan öppnade hon dörren och försvann ut genom dörren. Peter satt kvar i chock. Det där hade han inte räknat med. Han reste sig upp och svepte det sista i vinglasen. Visst var det ett högt spel men det kändes som om hon var med på noterna. Han gick fram till fönstret för att se vart hon tog vägen.

-Brrr.

Han tittade mot dörren och gick snabbt dit och öppnade dörren. Emma stod med pekfingret över läpparna och ett väldigt skeptiskt ansiktsuttryck.

-Du har tur. Det går ingen buss på femton minuter. Så du har femton minuter på dig att övertyga mig om att inte kliva på den bussen.

Peters hjärta började slå igen och han andades ut. Emma klev förbi honom och han stängde dörren bakom henne. Han tog av henne jackan och lade händerna kring hennes midja. Hon stelnade till och viskade.

-Du har verkligen ingen skam i kroppen...

Peter lade hakan på hennes axel och svarade.

-Nix.

Peter kände hur det rann vatten i ansiktet och för en sekund fick han panik men så slog han upp ögonen och såg Teo stå där med en vattenflaska.

-Det är dags att vakna. Vi ska gå vidare.

Peter kände hur det värkte i hela kroppen. Teo sträckte fram en hand och Peter tog den och tog sig upp på fötter. Midsommarfesten? Vart var han? Hade allt bara varit en ond dröm, men Teo var ju fortfarande här? Teo kunde se hans förvirring och sade.

-Det är ingen dröm Peter, du har dödat en människa.

Peter drog händerna genom håret och nu mindes han allt och hans inre höll på att implodera. Då gav Teo honom en örfil.

-Skärp dig! Fokusera!

Peter tittade på Teo.

-Men vafan! Du sa ju att han hade legat med Emma! Och sen sa du att han inte ens hade träffat honom. Sen slängde du ut mig i kaoset. Jag höll ju för fan på att dö därute och jag... jag har slagit ihjäl en oskyldig man!

Teo log och nickade.

-Allt det du säger stämmer. Ja, jag ljög. Peter Lokatt var en helt vanlig man, han arbetade som brevbärare närmare bestämt. Och ja, jag slängde ut dig så att du höll på att bli ihjälslagen.

Peter lutade sig mot en tegelvägg, sjönk ned på huk och tittade ut över vattnet. Det var fortfarande mörkt ute men det var ljusare än tidigare. Han tittade upp mot stjärnorna. Vad höll han på att förvandlas till egentligen? Teo log ännu bredare.

-Nu har vi kommit en lång bit på väg. Du ifrågasätter inte längre varför, du bara konstaterar att. Säg mig Peter, när du stod och tittade ut över publiken, du tittade på mig och sedan bestämde du dig för att döda honom. Kändes det inte skönt att ha makten över liv och död, stanna där! Börja inte tänk enligt vad du tror att du ska känna utan rannsaka ditt inre och känn efter.

Peter drog i sin inre nödbroms innan han hann överväldigas av skuld och började spela upp scenerna i huvudet igen och förnimma vad han kände. Han såg Joels ansiktsuttryck, den månghövdade publiken och vad kände han egentligen? När han skrapade bort ilskan, känslan av förnedring och känslan av hämnd. Jo, jo visst hade det känts skönt. Att veta att han höll Joels liv i sin handflata och kunde välja avsluta det genom att sluta handen. Det hade varit en oerhörd känsla, berusande på ett annorlunda sätt. Det kändes konstigt att återuppleva den nu, i en lugn tillvaro. Det var som den känslan fick allt annat att stanna upp. Det sista tabut. Att välja att låta leva eller att låta dö. Då sköljde skammen och illamåendet över honom igen. Han hade dödat en annan människa!

Teos min som hade växt till ett brett varggrin stelnade nu och han återfick sin neutrala min.

Sedan sade han.

-Peter. Du måste släppa skammen. Jag har sagt det förut och jag säger det igen. Du kommer inte att kunna gå hela vägen om du inte slutar känna skam över allt du gör!

Peter stirrade tomt ut över vattnet igen. Han var så trött, trött på att lyssna på Teo, trött på att överhuvudtaget existera. Teo tog ett fast grepp om hans käke och tvingade honom att se in i hans tomma iris. Peter hade inte märkt att han hade tagit av sig glasögonen.

-Vill du känna skam Peter? Då ska du få uppleva det på riktigt. Men först måste vi få i oss något att äta och du måste få på dig nya kläder.

Teo drog upp honom på fötter, tog ett fast grepp runt hans axel och släpade iväg med honom. De kom upp ur en gränd och ut på en gata. De stannade till och Peter tittade på Teo som tittade på sitt armbandsur och väntade. Peter tittade åt båda sidorna men det var återigen mörkt. Efter ett

par minuter hördes ett gnisslande ljud och Peter såg en äldre man komma skjutande på en vagn. Ovanför vagnen hängde en neonskylt: ”Cho Asiatiska Mat”. Mannen gick och ropade.

-Mat, bra pris. Hungriga, mat bra pris. Högsta kvaliteten, Kina, thai, vietnamesese. Mat, bra pris! Den gamle mannen såg dem och ställde vagnen framför dem, sedan ställde han sig på andra sidan och tog bort ett lock. Det strömmade upp en doft av wokade grönsaker. Peter såg den gamle mannens ansikte nu. Han såg genuint snäll ut med en tunn grå mustasch och tjocka gråa öronbryn.

-Mat ja? Mycket bra pris. Wok, friterat, Cho har allt ni vill ha!

Teo tittade på Peter och sedan på Cho.

-Två stora portioner wok och ett par svarta byxor och en vit skjorta till min vän här.

Den gamle mannen såg inte ut att vara ett dugg besvärad över det faktum att Teo hade beställt både mat och kläder. Peter tittade på Teo och sedan på Cho som dock med samma leende började sleva upp wokad mat i två stora papperskartonger. Peter skakade på huvudet. Det var skuggsidan, varför försökte han ens fortfarande att hitta en logik i det som hände? Hans inre var fortfarande i kaos och han mådde piss. Skuld känslan över att ha dödat låg som en grådaskig filt över hela hans väsen. Cho gav Teo de två stora paketen med mat sedan öppnade han ett skåp på sidan av vagnen som uppenbarade två högar, en med svarta byxor och en med strukna vita skjortor. Cho tittade på Peter från botten och upp.

-Large ja? Jo large.

Sedan plockade han flinkt fram ett par byxor och en skjorta som han lade i Peters famn. Teo plockade fram ett frimärke som han gav den gamle mannen. Mannens ögon lyste upp när han såg frimärket. Teo sade.

-Du kan behålla växeln.

Den gamle mannen var lycklig som ett barn. Han bockade frenetiskt och sade.

-Tack, tack, tack, tack så mycket!

Han började skjuta sin vagn framåt och vände sig sedan om och bockade mot Teo ett par gånger innan han fortsatte att skjuta vagnen framåt. Han upprepade proceduren tills han försvann i mörkret. Sedan hörde de ett sista.

- Mat, bra pris. Hungriga, mat bra pris. Högsta kvaliteten, Kina, thai, vietnamesese. Mat, bra pris! Sedan blev det tyst. För att undvik tjafs bytte Peter om mitt ute på gatan. De nya kläderna luktade butik men satt förvånansvärt bra. När han var klar satte Teo den ena matlådan i handen på honom och de åt under tystnad. När Peter svalde ned den första tuggan med mat insåg han hur hungrig han var och för varje tugga kändes det bättre och bättre. När han skrapade upp den sista såsen från botten av lådan så var han mer balanserad igen. Teo tände pipan igen och Peter frågade.

-Du har händelsevis inte en cigg på dig?

Teo såg förvånad ut men grävde i fickan och fick fram en cigarett. Han tände pipan och cigaretten som han sedan gav till Peter. Det var så länge sen han rökte sist att han hade glömt tobakens lugnande effekt. De stod och rökte i tysthet en stund. Teo blåste ut en rökring och skakade på huvudet.

-Vi får pröva en annan approach. Jag gick för fort fram, jag trodde att vi hade jobbat bort skammen tillräckligt för att ta dig till nästa nivå men jag hade fel. Du är en jävligt svår nöt att jobba med ska du veta.

Peter skakade på huvudet och släppte cigaretten till marken.

-Jag? Säger du att jag är svår att jobba med? Du får det här att låta som om det vore ett samarbete!

Teo böjde huvudet lite åt sidan.

-Eh, det är ju precis vad det är?

Peter slog ut med armarna och skrattade rått.

-Ett partnerskap? Hur fan kan du kalla det ett samarbete när den ena parten tvingar den andra att göra saker den inte vill göra?

Nu flammade Teos ögon till igen och han satte fingret i bröstet på Peter.

-Din självgodade jävla egotrippade fjant! Du tror att du är den enda som är bunden av avtalet! Hur många gånger tror du inte att jag har ångrat att jag plockade upp just en envis dum jävla åsna som dig från den där förbannade trappan! Likväl som att du är bunden till avtalet genom vårt handslag, lika fullt är jag bunden till att vägleda dig fram till dess att du har skådat ljuset! Sitt inte här och tro att du är något jävla offer! Du ältar att de slog ihjäl Roy, du ältar att du slog ihjäl Joel, men jag har sagt det till dig så jävla många gånger nu att jag trodde att du hade förstått det vid det här laget. DE GJORDE ETT AKTIVT VAL! Vad tror du att Joel hade gjort om det hade varit du som stått på knä därinne och bett om nåd?

Peter kände hur det började smärta i bröstet från Teos finger. Han tittade bort i mörkret. Han hade inte tänkt på det på det sättet innan. Hade Joel skonat honom? Han mindes sin motståndares rasande blick, intensiteten av hatet i dennes blick. Nej, nej Joel hade avrättat honom utan att tveka. Den insikten var som ett sista tryck på ännu en pusselbit som gled på plats i Peters hjärna.

-Nej. Han hade dödat mig om han hade fått chansen.

Teo nickade.

-Det hade han gjort. Jag övervägde om jag skulle förklara ännu en sak men vi skiter i det just nu. Vi måste som sagt få bort den där jävla skammen. Nu gå vi vidare. De gick jämte varandra och Peter kände sig starkare än han hade gjort på länge. Han var fortfarande öm över hela kroppen och han kände hur det skavde från sårskorporna från alla sår han hade. Hans tankar hade på något sätt stabiliserat sig igen. I stället för att ha en hel storm inombords var det numera som en stor gröt som sakta rörde om i stilla mak. Han smälte intrycken som i en långsam jäsningsprocess. Det enda han var säker på var att han inte längre var samma Peter som hade suttit på den där trappan. De gick längs ett par kvarter och mötte faktiskt andra människor lite då och då. Peter hade för länge sedan tappat uppfattningen om vart han befann sig rent platsmässigt men han gissade att när de var i mörkret befann de sig på skuggsidan och att när de såg andra människor som inte var knivbeväpnade barn eller asiatiska krimskrams-försäljare som kom och gick upp i intet, så var de i verkligheten igen eller i alla fall i dess utkanter. Plötsligt stannade Teo framför två svarta dörrar. Peter såg en skylt ovanför dörrarna som proklamerade ”Dekadence”. Teo tittade på skylten och sade.

-Har du någonsin varit på klubb Dekadence?

Peter skakade på huvudet.

-Nej vad är det för nåt?

Teo log sedan var det som att han kom på något och leendet stelnade till.

-Peter, om inte det här kan få dig att släppa dina skamkänslor så vet jag inte vad som kan göra det. Jag börjar helt enkelt få slut på idéer. Hursomhelst så måste jag återigen för femhundraelfte gången peka ut för dig att alla människor där nere är där helt frivilligt och de saker de utsätter sig för gör de helt frivilligt. Förstår du vad jag säger?

Peter genomförs av tvivel. Hundvalpar, heroinister, döende pensionärer och slagsmålsklubbar där man slog ihjäl varandra presenterades utan en varningsföreläsning men nu när de skulle gå ned på någon mystisk klubb så fick han en varning? Peter nickade.

-Jag förstår.

Teo nickade.

-Då så. Välkommen till Klubb Dekadence min vän.

Teo öppnade dörren och en trappa uppenbarade sig. De gick ned och kom till en entré där det stod en kvinna iklädd en latexkostym som endast hade öppningar för mun och ögon.

-Välkommen. Ska jag ta era jackor?

Teo skakade på huvudet och de gick fram till ännu en dörr. Teo tittade på Peter och log ett varggrin. Sedan öppnade han dörren. Det var en stor lokal med svart klinkers och fylld med allsköns människor och ting. De gick fram till den första scenen. Där stod en kvinna iklädd en rosa latexdräkt med rosa kaninöron och tittade på när en stor svart man gick lös med en piska över en späd vit kvinna som satt uppspänd på ett bondagekors iklädd endast en gasmask. De kunde höra hennes dämpade skrik när läderrEmmarna spåkte hennes kropp. Teo tittade på Peters min och ned på den begynnande bulan på hans byxor. Teo log.

-Det här är bara inledningen.

Peter kom tillbaka till verkligheten och de gick vidare. De gick längre in i lokalen och såg människor kopulera på alla möjliga och omöjliga sätt i soffor och över bord. De kom fram till en glasbur i vilken en kvinna låg fastspänd på ett operationsbord medan en annan kvinna stack decimeterlånga nålar genom hennes bröst och blygdläppar. Peter rös av äckel när han såg blodvite uppstå. Teo lade återigen handen på hans axel.

-Som jag sa Peter. Det är helt frivilligt. Kvinnan på bordet är vice VD för ett läkemedelsföretag, nålarna är sterila och kvinnan som utför proceduren arbetar till vardags som kirurg på Karolinska. En kvinna i en synnerligen utmanande svart klänning och med en mask över ögonen kom plötsligt fram.

-Teo! Det var länge sen!

De kysste varandra på kinderna och Teo pekade på Peter.

-Jag har varit upptagen, Cassandra det här är Peter. Peter, det här är Cassandra, ägare och chef över Klubb Dekadence.

Peter skakade hennes hand och tittade henne i ögonen. Det var som att titta in i två svarta hål. Han kunde inte urskilja vart hennes pupill slutade och iris tog vid.

-Angenämt. Är Peter en blivande medlem?

Teo tittade på Peter och log.

-Vi får väl se. Jag tänkte ge honom ett smakprov och sedan är det upp till honom.

Cassandra log konspiratoriskt och slickade sig runt läpparna.

-Det här är ett etablisseman som kan tillfredsställa alla lustar. Det är bara att säga till när ni har bestämt er Teo.

Teo nickade och Cassandra försvann bort i vimlet. Teo gick vidare och Peter följde efter. De kom fram till en scen där det stod ett stort uppbåd och tittade på. Det var en man iklädd läderhuva med hundhalsband som leddes runt i koppel av en blond kvinna. Hon öste förolämpningar över honom och plötsligt stannade hon upp och sparkade honom i skrevet så han föll åt sidan och kved av smärta. En våg av darrningar gick bland de manliga åskådarna emedan de kvinnliga skrattade rått. Teo lutade sig fram mot Peters öra och viskade.

-Det där är en högt uppsatt politiker som dessutom är gift.

Peter fick kväljningar. Kvinnan sparkade ännu en gång och mannen skrek till. Peter vände sig om och gick vidare. Teo följde efter och sade.

-Alla hittar vi olika sätt att få utlopp för våra frustrationer. Somliga gillar att ta en cigg, andra att hoppa bungeyjump och vissa att bli sparkad på kulorna.

Peter tittade skeptiskt på Teo. Hur fan kunde han likna att röka en cigarett med att bli sparkad på punkulorna? Peter slogs återigen av sin egen förvåning. Hur kunde han fortfarande bli förvånad eller chockad av någonting längre. Teo ställde sig ansikte mot ansikte med Peter.

-Peter. När jag hittade dig på trappan där. Då kände du dig förnedrad eller hur?

Peter försökte vika ned blicken men Teo tog ett fast grepp runt hans nacke och höll kvar honom.

-Förnedring är bara förnedring om man tillåter sig att bli förnedrad Peter. Det är du som bestämmer om hon ska få förnedra dig. Förstår du vad jag menar?

Peter kände att han förstod resonemanget men inte dess fulla innebörd. Men han nickade.

-Peter. Bakom den här dörren finns en stor svart man. Vi kan kalla honom Bubba. Du har nu valet att gå in där och bli förnedrad. Eller så går du in där och visar att du står över honom. Att du står över all normerande skit och är allt du kan vara. Man kan vara den mäktigaste genom att underkasta sig och man kan vara den svagaste genom att dominera. Nu gäller det Peter, jag har på alla sätt försökt att skrapa bort det geggiga lagret av skam inom dig, som hindrar dig från att gå till nästa nivå. Om det här inte lyckas så har jag slut på ammunition. Nu gäller det att du vågar släppa taget och stirra in i ljuset.

Peter kändes hur Teo släppte hans nacke och backade undan. De stod framför en dörr. Peter tittade på Teo och öppnade sedan dörren och klev in. Det var mörkt i rummet utöver en fyrkantig ljuskägla som lyste upp en fyrkant mitt i rummet. Där satt en gigantisk jätte på en svart stol. Peter klev fram. Mannen öppnade sina ögon.

-Jag är Bubba.

Peter hann inte reagera innan Bubba plötsligt stod bakom honom och höll en hand kring hans hals.

-Är du rädd Peter?

Peter spände sig och kände hur rädslan spred sig i hans kropp. Bubbas andra hand tog ett fast grepp kring Peters underliv.

-Jag kommer att knäcka dig som en kvist ditt lilla kryp!

Bubba lyfte upp honom och ljuskäglan försvann utom synhåll. Peter trycktes ned under vattnet och han fick panik men Bubba höll honom nere med ett fast grepp. Precis när det började blixtra framför ögonen drogs han upp ovanför vattnet igen. Han fick två snabba örfilar. Det bara ringde i huvudet. Bubba slet av honom kläderna. Peter var nu naken. Han kände Bubbas kroppsvärme pulsera när denne gick runt honom likt ett hungrigt lejon. Peter sög girigt ned luft i lungorna. Plötsligt slet Bubba tag honom i håret och drog ned honom på alla fyra. Nej, nej! Peter anade vad som var på väg att ske och försökte komma loss men det gick inte. Han kände hur Bubba trängde in i honom och han kände förnedringen sprida sig ut i kroppen. Han var ingen man längre. Stöt efter stöt kändes det som att han sjönk lägre och lägre ned på mänsklighetens nivå. Han hade kämpat mot en annan man till döds, han hade spelat av en annan människa det sista han hade och han hade sett så mycket skit. Men det här var på en helt annan nivå. Han var... ingenting längre. Han kände smärtan men det var som om hans själ och kropp separerades. De sista murarna inom honom raserades. Spelade någonting någon roll längre? Spelade det någon roll om Emma låg med trettio killar samtidigt nere i Bulgarien? Spelade det någon roll vad någon gjorde mot honom överhuvudtaget? Han var ingenting... Då var det som om han såg Teos ansikte framför sig och hörde honom säga.

-Nu Peter, nu fattar du vad jag menar!

Skammen och förnedringen ersattes med en begynnande inre styrka. Det var bara fysiskt, genom att se akten för vad den var och separera själen från kroppen insåg han att det var bara rörelser.

Hur man valde att värdera det som skedde låg i betraktarens ögon. Om han ville känna sig dominerad och förnedrad kunde han välja att göra det. Men han kunde samtidigt se det som det var. Vad spelade det för roll om han var en man eller kvinna eller om han blev tagen av en man eller kvinna? Om han valde att göra det av egen fri vilja så var det ju i själva verket han som bestämde. Som Teo ständigt sa, de gör det av egen fri vilja och Peter hade valt att gå in i det här rummet av egen fri vilja. Mitt i en stöt sa Peter.

-Det är jag som dominerar dig.

Bubba lutade sig fram.

-Vad sa du lillpojken?

Peter tog ett djupt andetag och nästan ropade.

-Det är jag som dominerar dig!

Bubbans ansikte sprack upp i ett leende.

-Självklart, visst är det så. Fan, jag trodde att jag skulle behöva trycka ned kuken i halsen på dig innan du fattade poängen.

Bubba släppte taget om Peters höft, drog ut sin penis och ställde sig bredvid honom. Han svepte in sig i en handduk, tände lyset och gick mot en bakdörr som inte hade synts tidigare.

-Du kan duscha där i hörnet. Det ligger handdukar i skåpet.

Peter la sig på rygg på den låga sängen och tittade upp i taket. De skarpa ljusrören fick det nästan att värka i ögonen. Han kände sig tom. Vem var han att döma någon? Efter att ha låtit den nyvunna insikten sjunka in en stund tog han sig upp ur sängen och klev in i duschen. När det varma vattnet slog ned över hans kropp kändes det som om han föddes på nytt. Han undrade återigen hur lång tid som hade förlöpt sedan han hade påbörjat sin resa. Det måste ha gått dagar, kanske till och med en vecka? Han skulle passa på att fråga Teo det när han kom ut. När han till sist hade duschat klart och handflatorna var rynkiga som russin så klev han ut och fann att hans kläder låg prydligt hopvikta på en stol. Han granskade sin kropp. Den bar många spår av de gångna dygnens händelser men de flesta sårn hade nästan läkt ihop. När han såg det decimeterstora såret på axeln tänkte han för sig själv. Hur ska det här sluta? Vad händer när jag skådar ljuset om det här är vad jag har fått betala för att komma så här långt? Han drog ett finger längs käklinjen. Vem är jag? Han tittade sig själv djupt i ögonen i spegeln och försökte se in i sitt inre. Han fokuserade blicken tills han nästan började gråta av smärta. Han skakade på huvudet. Det var ingen idé att försöka förstå. Han kände dock att han nu började kunna se helheten i pusslet även om det fortfarande saknades många bitar. Med flinka fingrar stod han dock snart påklädd och öppnade dörren. Där stod Teo och Cassandra i ett samtal, både vände dock uppmärksamheten mot Peter när denne kom ut.

-Wow. Jag tror nog aldrig jag har sett någon i så bra skick efter att ha fått en behandling av Bubba.

Teo ignorerade dock Cassandras kommentar. Han kunde se att Peter hade förstått och la handen på hans axel. Peter log ett neutralt leende och nickade.

-Jag tror att det är dags för mig och Peter att gå nu. Tack för dina tjänster Cassandra och jag kommer tillbaka igen när jag får tid.

Cassandra neg lite lätt.

-Ni är alltid välkomna till Klubb Dekadence, nu får ni ursäkta mig men jag har en piskningssession att leverera. Adieu mina herrar!

Sedan försvann hon bort längs korridoren. Teo tittade på Peter och sade.

-Du får naturligtvis utforska klubben mer om du vill. Jag har VIP-medlemskap...”

Peter skakade på huvudet.

-En annan gång kanske, men nu vill jag fortsätta. Jag vill foga in fler pusselbitar i pusslet.
Teo nickade.

-Jag förstår.

De gick tillbaka samma väg som de kommit och det utspelade sig samma akter som tidigare fast med nya aktörer. Peter ägnade dem knappt en blick. Inte av nonchalans utan mer av att han var upptagen av sitt inre. När de kom ut tände Teo återigen sin pipa och tände en cigarett som han gav till Peter.

-Till sist lyckades vi. Nu har vi brutit ned skammen. Men då är frågan Peter, som jag frågade tidigare. Tror du fortfarande att det finns goda och onda handlingar här i världen? Och svara ärligt från ditt inre nu och inte det du tror att jag vill höra.

Peter tog ett bloss och tittade upp mot ett fönster där lyset fortfarande var tänt. Han föreställde sig hur det bodde ett par i en lägenhet där. De hade en son. Utåt sett verkade allt bra, men så fort gästerna lämnade lägenheten så vidtog faderns sadistiska terror. Han pryglade sonen med ett bälte och band sin fru vid sängen och torterade henne med glödande cigaretter. Ja... Det fanns goda och det fanns onda handlingar här i världen.

-Ja det tror jag. Det finns en linje därute i kosmos, vissa saker hamnar på ena sidan av linjen och andra hamnar på andra sidan linjen. Hur jag än tänker kring det hela, och då försöker jag ändå ta till mig det du säger, så landar jag fortfarande i de slutsatserna.

Teo nickade och hummade medan han tog ännu ett bloss på pipan.

-Du behöver inte ursäkta dig Peter, du har kommit långt men som sagt det är fortfarande en bit kvar att gå för att bryta ned de sista murarna. Men jag tror att skammen var den tuffaste nöten att knäcka. När det gäller moralen tror jag att det kan gå lättare. Säg mig, vilken person skulle du säga här i stan, är den absolut godaste personen du känner till?

Peter rannsokade sitt inre. Den godaste personen han kände till? Han bläddrade igenom sitt minne fram och tillbaka. Minnesbilder på alla människor han hade träffat genom sitt liv for fram och tillbaka. Men han fastnade ständigt på en av dem, fader Lorenz. Han hade varit där vid Peters dop, konfirmation och om han skulle ha gift sig med Emma skulle det ha varit fader Lorenz som hade förrättat vigseln. Den mannen hade varit kyrkoherde i Skenvida församling i trettio år och gjorde allt. Han organiserade insamlingar till Afrika, drev både kvinnoskyddshem och hem för hemlösa plus att han var allt och lite till för sina församlingsmedlemmar. Trots sin storhet som människa var fader Lorenz en synnerligen anspråkslös människa som aldrig krävde något tillbaka. Han sa alltid att givandet i sig var en tillräcklig belöning. Peter slängde upp cigarettens i luften och följde dess färd i luften tills den föll ned i en gatubrunn.

-Fader Aron Lorenz skulle jag säga. Den mannen är godheten förkroppsligad.

Teo nickade och log. Peter anade att hans bild av fader Lorenz var på väg att radikalt förändras. Han tittade mot stjärnorna.

-Skenvida församling om jag inte minns fel.

Peter förvånades inte ens längre över Teos uppenbara kunskap om allt som rörde Peter och hans liv. Teo tittade på sitt armbandsur.

-De har faktiskt midnattsmässa just nu. Så Skenvida nästa.

Teo började gå och Peter slog ett sista svep över den oändliga stjärnhimlen. Så stor och oändlig. De gick i ett par minuter och snart kunde han skönja konturerna av Skenvida kyrka. Det var en gotisk kyrka med en imponerande spira. När de kom fram till kyrkogrunden kunde Peter höra körsång. En tanke slog Peter och han lade handen på Teos axel.

-Kan du gå in i kyrkor?

Teo log och skrattade hjärtligt.

-Peter, när jag sade att jag endast var mänsklig i vissa aspekter så innebar det inte att jag på något sätt inte är av kött och blod. Vidare är jag inte heller någon demon eller Satan själv. Så ja, likväl som du kan även jag gå in i en kyrka utan att självantända.

Peter tog bort handen och de gick längs kyrkogången och vidare in genom den öppna dörren. Kyrkan var halvfull med människor och de slog sig ned på en av bänkarna längst bak. Peter såg sig omkring. Kyrkan var förhållandevis spartanskt inredd. De stora dekorationerna var glasmålningarna som satt i sex sektioner, tre på vardera sidan längs kyrkans långväggar. Det var scener från skapelseberättelsen. Längst fram var ett förhållandevis stort altare bakom vilken det stod en Jesus-figur i trä. Fader Lorenz stod framför altaret och förrättade mässan emedan kören stod på hans vänstra sida och orgeln med organist var placerade på hans högra sida. Peter tittade bland besökarna och fann många bekanta ansikten, även om det var länge sedan han hade varit här sist så var det hans barndomskvarter. Han såg sin gamle geografilärare Sigurd Eivorsson, hans gamla grannar paret Eriksson/Karlsson, ett antal kompisar från förr. Denny, Karl, Jenny, Eva och så vidare. Men ingen av dem såg honom. Det här var ännu ett tillfälle när han inte visste om han och Teo faktiskt var synliga för de övriga eller om de likt "A christmas carol" rörde sig som spöken bland de levande. Kören tystnade och fader Lorenz började tala. Teo lyssnade i ett par minuter innan han nickade.

-Han kan sin sak den gode prästen. Säg mig Peter, när du tittar ut över församlingen, du pratade om gott och ont tidigare, ser du då några goda eller onda människor utöver den gode fader Lorenz? Om du kan så ge mig fyra namn till utöver Lorenz på så kallade goda människor. Peter slöt ögonen och kliade sig på ögonbrynet och öppnade sedan ögonen igen. Om han verkligen lade ribban högt. Sigurd tillhörde definitivt den skaran, hon var alltid mån om sina elever och kämpade alltid för den svages rätt. Denny hade alltid varit den snälla killen som jobbade ideellt och det sista han hade hört var att han hade gjort FN-tjänst i Bosnien. Sigurd, Denny... och? Han gick igenom församlingen tre-fyra gånger. Han lade till Joyce Ekman som var föreståndare för Skenvides äldreboende, Donald Bågvide som var en lokal entreprenör som gjorde mycket för områdets ungdomar och Eivor Nilsson. Hans ungdomskärlek. Den kvinnan var fan i mig genuint god ända in i själen. För god för honom. Det väckte gamla minnen men han sköt undan dem och gav Teo namnen. Denne nickade och Peter såg hur han fäste blicken på var och en av dem i tur och ordning. Plötsligt kände Peter hur ilskan steg upp inom honom.

-Kom igen nu då! Förstör dem för mig! Säg att fader Lorenz tycker om att sätta på korgossarna ute i förmaket eller att Denny åker utomlands enbart för att få skjuta människor!

Teo var helt oberörd av Peters ord och svarade.

-Jag förstör inte Peter, jag nyanserar. Jag tänker inte köra hela baletten för dig igen utan nu tänker jag bara köra på. Det enda som uppenbarligen funkar på dig är att köra in kunskapen hårt likt en mans åderpåle i röven på dig, och det är precis vad jag tänker göra fast på ett intellektuellt plan.

Peter rörde inte en min vid nämnandet av Bubbas intrång. Han hade lämnat skammen bakom sig. Peter ryckte bara på axlarna och nickade åt Teo att sätta igång.

-Sigurd är förvisso en beundransvärd människa i många avseenden. Men hon tar alltid en slant från de gamla senildementa som hon går runt och hjälper. Hon motiverar det med att de anhöriga som inte bryr sig om sina föräldrar inte har gjort sig förtjänt av pengarna och att hon som är så god gott kan få sig en slant för sin insats och de gamla märker ju ingenting i alla fall.

Peter såg inom sig hur hans inre bild av Sigurd smetades ned med svart. Teo gick vidare.

-Denny är en bra kille, inget snack om det. Men hans ideella arbete och FN-tjänst är hans sätt att straffa sig själv för att han förgripit sig på sin syster under deras småbarnsår.

Det var som om Teo gick med hink dynga framför Peters inre helgongalleri och bara öste skit över porträtten.

-Joyce Ekman, en stark och rättrådig kvinna utåt sett. Jag vet att du visualiserade hur mannen var skurken i ditt fiktiva scenario när vi kommit ut från klubb Dekadence. Men i det här fallet är det kvinnan som förtrycker sin man. Den gode Jens Ekman får ständigt stryk både psykiskt och fysiskt bakom hemmets stängda dörrar.

Peter kände illamående växa som en klump i magen och han satte ansiktet i händerna och slöt ögonen. Han ville inte höra mer men han visste att Teo skulle fortsätta och han fasade för vad han skulle säga om Eivor.

-Donald Bågvide, en av Skenvidas klippor utan vilken hela samhället skulle rasa. Visst gör han många saker som håller de arbetslösa uppe. Men om folk visste vad hans företag gjorde i andra kommuner där hans namn inte är känt. Baltiska arbetare som arbetar till slavlöner och bor i sönderfallande husvagnar. Eller bordellerna han besöker, de är inte som Klubb Dekadence och de som suger hans kuk eller blir piskade av honom gör det inte av fri vilja kan jag försäkra dig. Peter såg framför sig hur... Nej han försökte förtränga bilden och tänka på något annat.

-Och så Eivor... Där har vi en människa vars... nyanserade bild måhända inte är förkastlig i dina ögon men för hennes man och barn så vore de troligen det. Eivor Ljunggren, tidigare Nilsson, gift med Roger Nilsson sen fem år tillbaka och har tillsammans med honom barnen Stina och Patrik. Hon är, vad du skulle kalla en "god kvinna", förutom att varje gång hon ser på sin man så önskar hon att han var du och varje gång hon ser på sina barn så önskar hon att de bar dina drag. Hon har alltid älskat dig Peter och kommer så att göra till den dag hon dör.

Peter körde huvudet i bänken framför och grät. Fan, fan, fan! Han visste att han hade krossat hennes hjärta den där dagen när de hade suttit på filten i parken borta vid Folkets Park. När han hade hasplat ur sig att det inte kändes som om de var något mer än vänner längre. Hur hon stilla hade suttit på bänken och låtit tårarna strilande rinna ned så att det blev våta fläckar på hennes kjol. När han försökte att lägga handen på hennes axel hade hon kastat sig undan och skrikit åt honom att inte röra henne. Sedan hade hon gråtande sprungit iväg bort över gräsmattan. När han hade försökt att få tag på henne därefter hade hon vägrat att svara och han hade inte blivit insläppt till hennes hus. Nästa gång han såg henne för första gången sedan uppbrottet, på torget fem månader senare och när deras blickar möttes så såg han smärtan i hennes ögon. Sedan vek hon undan med blicken och gick åt ett annat håll. Teo fortsatte obönhörligt.

-Så har vi kommit till il Padre. Godheten förkroppsligad som du skulle uttrycka det...

-Sluta!... Snälla sluta! Jag kan inte ta mer!

Peter höll upp en hand samtidigt som han andades tungt. Det var som en bit stålull drogs mot hans inre hjärtesträngar. Det här var långsam, skärande och obönhörlig smärta. Teo tittade på honom och tittade sedan på fader Lorenz.

-Fader Lorenz. Han gör vänliga saker mot allt och alla. Men...

Teo kunde inte undgå att le och dra ut på det.

... Han är en hycklare. Inom sig så njuter han av makten, av att folk är beroende av honom och över att han är en sån god människa och att folk håller honom högt. Han njuter av att folk tror att det är glädjen att ge som är hans njutning när det i själva verket är maktens berusning han söker. Peter höjde blicken och tittade ut över människorna vars namn han hade hört uttalas. De var förstörda. Deras godhet raserad. Nedtagna bland de vanliga dödliga och... fläckade... Han kunde inte gråta mer. Han inbillade sig gång på gång att Teo inte kunde krossa honom på fler plan än vad han redan hade gjort men den mannen... eller varelsen hittade ständigt nya dimensioner att tränga in i och förgifta.

-Stopp!

Peter tittade på Teo.

-Stanna där. Det kommer inte att hjälpa dig att börja se mig som din fiende och att jag försöker skada dig. Jag njuter av mitt arbete, det kan jag erkänna. Men du kommer att förstå när du har kommit fram Peter, att det inte är sadism utan det är lyckan av att beskåda den förlösande kraften. Att när du ser tillbaka på det här ögonblicket i framtiden så kommer du att se det som ett nödvändigt steg och inte som en obarmhärtig tortyrsession.

Peter sjönk tillbaka i händerna. Fader Lorenz hade slutat att prata och kören tog vid. De sjöng om Guds storhet och nåd. Peter bara skakade på huvudet och reste sig upp. Han tittade på fader Lorenz som såg honom. Denne log och nickade igenkännande, vilket föranledde de övriga i kyrkan att uppmärksamma honom. Denny, Joyce, Sigurd, Eivor... ja alla. Han kände sig som en räv i hönshuset. Han höjde nickade igenkännande åt dem och innan han hann vända sig om så mötte han Eivors blick och han kunde se vätan och smärtan i hennes ögon. Han klev ut ur bänken och lämnade kyrkan. Han sprang ut på kyrkogården. Den var enorm. Skenvida kyrkogård hade hela norra Stockholm som upptagningsområde. Han sprang och trampade ned blommor och prydnader men han orkade inte bry sig längre. Det började regna och det bara vräkte ned. Han snubblade och skar upp knäna mot en skrovlig gravsten men han fortsatte att springa. Till slut ramlade han över ännu en gravsten och föll omkull. Han förblev liggande och kände hur regnet piskade ned över honom.

–Snälla Gud, låt mig bara dö. Jag orkar inte mer. Det, det river sönder min själ, bit för bit. Låt mig bara dö!

Teo stod vid hans sida och tittade på honom.

-Gud finns inte Teo. Det finns varken himmel eller helvete. Ingen Satan. Inga änglar eller demoner. Bara människor, händelser, känslor och energi i en enda stor häxkittel.

Hur kunde han tro att han skulle kunna fly? Peter började skratta för sig själv. Fly? Vilken naiv tanke! Han vände sig om på rygg och skrattade mot himlen, han fick dock sluta snabbt eftersom regnet höll på att kväva honom. Han tittade på Teo, som fortfarande såg precis likadan ut som när han hade träffat honom.

-Säg mig Teo, hur fan kommer det sig att vi kan gå igenom ett slagfält som dränks av blod, springa över en gytjig kyrkogård men ändå kan du stå där utan en enda fläck på din trenchcoat? Teo tog av sig glasögonen och tände sin pipa som trots det ihållande regnet tog fyr.

-Och varför måste du ständigt tända den där förbannade pipan så fort du ska öppna käften!

Teo tog av sig trenchcoaten och släppte den i en lerpöl. Han fortsatte med att knäppa upp och ta av sig skjortan. Släppte den i samma pöl. Han fortsatte med byxorna, kalsonger, strumpor och skor. Han avslutade med att låta hatten segla ned mot gytjan. Peter såg hans kropp. Den var förvriden av ärrbildningar och sargad hud. Teo tog av sig glasögonen och Peter kunde se hur det virvlade runt i hans blå iris. Teo var inte arg. Han var totalt iskall och Peter hade aldrig fruktat honom mer än nu.

-För att det är mitt sista mänskliga nöje Peter. Att få tända en pipa, jag kan fortfarande förnimma doft och smak. Även om jag inte kan känna längre. Jag kan inte se, jag kan inte känna beröring, jag kan bara förnimma. Det är som att stå utanför godisbutikerna och veta att den finns där, du har varit där förut men du kommer aldrig att få tillträde till den igen. Du pratar om smärta Peter, du har aldrig upplevt riktig smärta. Vad jag har visat dig är blott en lätt beröring i jämförelse detta.” Teo drog längs det största ärrret som löpte från hans högra axel, rätt över kroppen ned mot vänster ljumske. Han drog med fingret längs ytterligare en ärrvävnad som löpte från höft till höft, rätt över magen.

”Eller detta.”

Peter såg på den blinde sargade mannen och kände medlidande. Fy fan i hela helvetet! Vad hade åstadkommit de där skadorna?

Teo lät fingrarna löpa från ärr till ärr

-Om du vill döda mig Peter så har du din chans nu.

Peter drog upp en dolk ur trenchcoaten som han slängde framför Peter.

-Jag är lika dödlig som du. Det är bara att sticka in kniven i mig, jag kommer inte att göra något motstånd.

Peter tittade på dolken och sedan på Teo igen som höll ut armarna.

-Du har chansen, gör slut på det här nu! Om inte så är det dags att vi slutar att leka Harry Potter för du ligger inte vid någon okänd släktings grav och jag är inte ondskan förkroppsligad. Men vi har en resa att slutföra och du gör inte saker lättare genom att ständigt vara en sån drama queen!

Peter tittade på dolken igen. Teo spände bröstet och röt.

-Nå! Du har dödat förr, ska du eller ska du inte göra det igen?

Peter tittade på Teo. Han hade sådana dubbla känslor gentemot den mannen, å ena sidan hatade han honom så djupt för det han gjorde mot honom. Å andra sidan... Det låg något i det Teo sa hela tiden och Peter hade, trots att det tog emot att erkänna det, nått nya insikter längs resans gång. Nej. Han skulle inte döda Teo. Han tog ett djupt andetag och reste sig upp. Sedan böjde han sig fram och tog tag i dolken och sträckte över den till Teo med handtaget först. Teo tittade på honom en stund. Peter såg hur det hade lugnat ned sig i rörelserna i Teos blåa iris. Sedan tog Teo emot dolken och började klä på sig. Peter såg att kläderna var totalt orörda och släta trots att de hade legat i gyttjan. När Teo var påklädd och satte på sig glasögonen började han gå utan att säga ett ord. Peter följde efter. De gick i tystnad tills de lämnat kyrkogården och kom ut på en gata igen. De passerade människor men ingen av dem sade något. Plötsligt klev en kvinna fram ur skuggorna.

-Snälla! Kan den gode herrn ge mig en slant till mat?

Kvinnan såg ut att vara i trettioårsåldern. Hon var dock otroligt härjad. Hennes tänder var gula, håret var tovtigt och risigt och hennes kappa var sliten med flera hål i den. Peter tittade på Teo som ryckte på axlarna.

-Du gör som du vill. Det är bortkastade pengar, hon kommer bara att köpa knark för det i vilket fall.

Kvinnan låtsades inte om att hon hade hört vad Teo sagt utan tittade bedjande på Peter. Han tvekade. Var det här ett av Teos små test igen? Han hade ju pengar. Trots att han hade fått tio papp av Teo vid spelklubben hade Teo stått för de utgifter de hade haft längs resans gång. Han tittade på Teo igen som inte røjde en min av vad han tyckte att Peter skulle göra.

-Snälla! Min son, min son har inte fått mat på flera dagar.

Peter kände att han borde ta en diskussion om att de kunde gå till soc och så vidare men han kände att det var poänglöst. Han sträckte ned handen i fickan och trasslade loss en femhundring.

Han mötte kvinnans blick. Hennes ögon var rödsprängda och hon såg verkligen desperat ut.

-Du får femhundra spänn, men då jävlar ska det gå till mat åt dig och din pojke. Inget annat!

Förstår du det?

Kvinnan nickade frenetiskt.

-Jag förstår, absolut, jag går till affären direkt. Han kommer att bli så glad.

Peter räckte över femhundringen och hon tog emot den som om den vore det mest värdefulla hon någonsin sett. Hon tackade ännu en gång innan hon försvann in i skuggorna. Peter vände sig

återigen mot Teo som redan hade börjat gå igen. Peter anade att han hade lyckats göra honom förbannad. Teo som uppenbarligen kunde läsa hans tankar sade.

-Inte förbannad. Jag kan inte känna känslor som du Peter, men vi uppehålls ständigt av dina utbrott och det har vi inte tid med. Nåväl, tyckte du att du gjorde en god gärning nu?

Peter kände efter. Han visste att Teo skulle genomskåda honom om han sa nej. Visst fanns det en risk att kvinnan skulle springa att köpa knark för pengarna, men samtidigt fanns det också en stor sannolikhet att hon faktiskt hade en pojke hEmma och att hon skulle gå till affären det första hon gjorde. Efter att ha bollat fram och tillbaka inombords ett tag så kom han fram till att, jo han tyckte att han hade gjort en god gärning eller i alla fall det bästa valet utifrån de möjligheter som stod till buds. Han tittade på Teo och svarade.

-God och god. Ja, jag tyckte att jag gjorde en god gärning utifrån de val jag hade. Jag har förhållandevis gott om pengar och jag kan ha gett en pojke mat för ett par dagar framöver. Teo nickade och Peter hade förväntat sig det karaktäristiska stoppet, tändandet av pipan och ett tal men de fortsatte bara att gå. Hade Teo tröttnat på honom på riktigt? Peter återvände till kyrkan i minnet och den efterföljande flykten ut på kyrkogården. Han mindes sina forna vänner och bekanta och han... Såg dem i ett nytt ljus. Nu när känslostormen hade stillnat såg han sina tidigare helgon som vanliga dödliga. Fader Lorenz var vare sig ond eller god, han var helt enkelt bara mänsklig. Återigen kände han hur en pusselbit gled på plats inne i hjärnbarken. Likväl som att en nunna hade sexfantasier, likväl hade den mest fromme begär efter något. Att placera in människor i ett fack var på sätt och vis en förolämpning. Plötsligt stannade Teo till och tittade på Peter.

-Peter, vad skulle du köpa till din mamma om det vore mors dag i morgon?

Peter hoppade nästan till. Vad fan hade hans mamma med det här att göra? Han övervägde att protestera men han visste att det inte tjänade något till utan började snabbt fundera på vad han faktiskt skulle ha köpt. Han ryckte på axlarna och rynkade på ansiktet.

-Alltså... Kanske chokladask, en blombukett och några Triss-lotter, fan jag vet inte. Vad har det här med saken att göra?

-Du tror att du är snäll mot din mamma genom att köpa henne en chokladask och en blombukett på mors dag, men vad du egentligen borde göra om du vill göra henne lycklig på riktigt vore att köpa henne en biljett till Nigeria så att hon kunde få vad hon behövde! Peter ryckte till. Vad fan nu gick han för långt!

-Vad fan säger du om min mamma!

Teo skakade på huvudet och backade eftersom Peter hade börjat gå fram emot honom med knutna nävar.

-Vad jag säger är att du bara gör som du tror att det står i "Att vara en duktig son"-manualen, sidan 132 § i stället för att tänka ett steg längre. Hon kommer i sin tur, eftersom hon har läst motsvarande paragraf i "Hur är man en god mor"-manualen, att niga och tacka eftersom det är vad hon förväntas göra.

Teo stod nu mot en vägg och Peter stod frustande framför honom. Men ju längre Peter tänkte desto mer slappnade hans knutna händer av. När ilskan hade ebbat ut tog Teo ett grepp om Peters nacke och satte sin panna mot hans.

-Tänk Peter, tänk, jag märkte att du var på väg att korsa Rubicon där och nu hjälper jag dig på traven!

Peter försökte tänka på alla gångna födelsedagar och morsdagar, han försökte tänka bakom sin mors ansiktsuttryck. De snälla grönbruna ögonen, det rynkiga ansiktet och det mörka håret med grå strimmor i. Att tänka steget längre, att se inte se sin mor som endast en förälder utan som en

människa. En människa som hade en sexualdrift och som likt alla andra längtade efter uppskattning, närhet och omtanke. En kvinna som... helt enkelt bara ville ha njutning. Ugh, det tog emot att tänka i de banor som Teo föreslog. Men jo vad gjorde två trisslotter för att göra hans mamma lyckligare egentligen? Han genomförs av skuld känslor. Vad spelade allt krimskrams för roll egentligen? Det var en falsk fernissa som inbillade de bägge inblandade att det var såhär det skulle vara och att han skulle känna sig duktig och hon skulle känna sig uppskattade. Det var egentligen ingen skillnad mellan forna midvinterblot och den här skiten. Man gjorde saker för att det förväntades i hopp om att det skulle bibehålla balansen, men ingen ifrågasatte någonsin varför man gjorde det. Som en uppenbarelse sammanfördes tanken han påbörjat innan Teo började prata om Peters mor tillsammans med denna tanke och han såg helheten. Föräldrar, präster, flickvänner, ond och god. Allt var kategorier och fack som man sorterade in människor i för att enklare kunna förstå och förhålla sig till dem. Men för att till fullo förstå en annan människa måste man se den människan i dess fulla prakt. En människa består av så många olika beståndsdelar på ett psykiskt plan och att bara se dem ur ett perspektiv och en dimension är att förolämpa den personens existens. Teo började vidga begreppet om sina medmänniskor och likt en stängd solfjäder veckla ut dem i dess fulla prakt. Var det såhär Siddharta Gautama kände sig när han satt under sitt träd?

-Haha! Min vän, nog för att du har uppnått ny visdom och tagit dig upp ett par trappsteg på förståelsens trappa men det innebär att inte att du är den nye Buddha. Men jag ser att bitarna, trots ditt känslomässiga motstånd, börjar falla på plats. Men som jag sade tidigare, du behöver uppenbarligen se för att förstå saker till fullo.

Teo vek in i en gränd och stannade framför ett skitigt fönster. Han gjorde en gest åt Peter att titta in genom fönstret. Peter tvekade först. Han hade skådat in i så många fönster vid det här laget att han visste att vad som än väntade skulle han inte ta blicken därifrån oberörd. Han vände blicken mot fönstret.

Det var ett kök. Det var ostädat och det låg påsar och bråte överallt. På bänkarna låg öppnade förpackningar och på den utdragna skärbrädan låg en limpa som var grön av mögel. Plötsligt såg Peter hur det rörde sig. Igenom en öppen dörr såg han hur en pojke satt och lekte inne i ett rum. Peter pressade ansiktet mot rutan för att se bättre. Pojken, som såg ut att vara runt sju år gammal, var iklädd en blå stickad tröja och bruna manchesterbyxor. Han satt och lekte med två leksaksgubbar. Plötsligt öppnades ytterdörren och en kvinna kom in med två ICA-kassar. Pojken släppte gubbarna och sprang ut i köket. Peter kunde inte höra vad de sade men han såg på läpparna. Plötsligt hörde han Teos röst.

-Mamma! Jag har saknat dig! Åh har du köpt mat!

Peter såg hur pojken sken upp och hur kvinnan. Det var ju samma kvinna som han hade gett pengar tidigare! Hon tittade på pojken med en tom blick. Sedan gick hon till köksbordet utan att säga något. Peter kunde se pojkens besvikelse men denne gick efter sin mor. Teo pratade igen.

-Men mamma, jag är hungrig, vad har du köpt för något?

Plötsligt for kvinnans hand ut och hon gav pojken en örfil så han for i golvet.

-Vad har jag sagt om att tjafsa! Har jag inte sagt åt dig att hålla käften när jag kommer hem från jobbet!

Pojken grät och höll händerna för ansiktet.

-Förlåt! Förlåt att jag gjorde dig arg mamma, för...”

Kvinnan höjde handen och pekade sedan mot rummet som pojken kommit ut ifrån.

-Håll käften och gå in på ditt rum och lek! Mamma vill vara i fred!

Pojken vände på klacken och sprang in på sitt rum och stängde dörren bakom sig. Mamman verkade helt oberörd och plockade upp ett brunt paket och andra attiraljer ur påsen. Peter började slå på fönstret och skrika.

-Men vafan! Du lovade ju! Du lovade din jävla häxa!

Teo skakade på huvudet.

-Det är ingen idé, hon kan inte höra dig.

Peter ville gå därifrån men kunde inte slita sig. Han såg hur hon spände åt en rem runt armen och sedan tog fram en sked. Hon petade ned lite heroin i skeden och började värma med en tändare under. Peter såg hur hon slickade sig runt munnen och hur hennes ögon lyste av förväntan inför det förestående ruset. Då såg Peter hur pojken öppnade dörren på glänt utan att mamman märkte det.

-Nej! Nej! Din son ser ju på för fan! SLUTA!

Nu hade heroinet övergått i flytande form och kvinnan drog åt spännet runt armen ännu hårdare. Sedan tog hon en kanyl och sög in vätskan i den. Hon sprutade ut lite för att få bort luftbubblor. Peter såg hennes leende. Det där leendet skulle du ha haft när du såg din son din jävel tänkte han. Sedan körde hon in kanylen och pressade in heroinet i blodomloppet. När kanylen var tömd sjönk hon tillbaka och lutade huvudet över stolsryggen. Förlorad i sitt rus. Peter kunde se hur pojken satte händerna över ansiktet och grät. Sedan stängde han dörren. Peter vände sig bort från fönstret och sjönk ned med ryggen mot husväggen. Teo tände sin pipa igen och tände en cigarett åt Peter som dock viftade bort den. Teo tog ett bloss och sade.

-The road to hell is paved with good intentions.

Peter var stum och konfunderad. Hade han kunnat agera annorlunda? Vad hade hänt om han inte hade gett henne några pengar? Hade hon inte bara frågat nästa och nästa tills hon hade fått sina pengar och kunnat köpa sina droger. Han insåg det meningslösa i att fortsätta det resonemanget men han försökte ändå komma fram till vad som hade varit det "goda valet" i det där läget. Hade han inte gett henne några pengar hade han ju inte varit med i hennes livsekvation överhuvudtaget. Men samtidigt var ju även en icke-handling en handling och så vidare. Han drog frustrerat händerna genom håret och stönade av frustration. Teo som hade behållit cigaretten räckte över den till Peter som slöt ögonen och drog ett djupt bloss. Han öppnade ögonen och försökte blåsa ut en rökring men misslyckades kapitalt. Han tittade på Teo.

-Så ge mig facit då, vad hade varit rätt val?

Teo tittade mot himlen.

-Vad har jag gjort för att förtjäna dig? Du pratar om att du blir frustrerad, vad tror du då att jag blir i den mån jag är kapabel till mänskliga känslor numera! Du går från en begynnande insikt tillbaka till noll igen, fram och tillbaka hela tiden. Vid det här läget borde du veta att det inte finns något facit!

Peter tittade in i den motsatta tegelväggen. Den symboliserade den inre väggen som han kände att han dunkade huvudet i för tillfället. Tillbaka till det mentala ritbordet igen. Det fanns inget ont eller ont, människor skulle förstås som helheter och inte utifrån enskilda kategorier eller fack. Om han tillämpade det på den här situationen gav det...? Han stirrade på tegelstenarna som om de skulle ge honom ett svar men de var stumma. Teo askade ur pipan och skakade på huvudet.

-Vi går vidare.

Teo vek av från vägen och började gå in skogen. Peter var förvånad över att de hade kommit till en skog helt plötsligt efter att ha vandrat i ren stadsmiljö i timme efter timme. De trängde sig in genom allt tätare granskog tills de kom ut på en stor gräsmatta. Peter såg hur det lyste en stor lägereld en bit längre bort och människor dansade runt elden. De befann sig vid havet. Peter

skakade på huvudet. Ena stunden mitt inne i stan utan en tillstymmelse till grönska och hux flux var de i tät granskog och kom ut mitt ute vid Östersjön. De började gå mot lägerelden och Peter frågade.

-Vad är det för några?

Teo svarade inte utan fortsatte att gå. När de kom närmare såg Peter att allihop var iklädda röda kåpor och de sjöng på något främmande språk. Peter tittade skeptiskt på Teo men fortsatte att gå. När de kom fram till lägerelden bröt en av dansarna ut från ringen och svepte fram och bugade framför dem och slog ut med armarna.

-Välkomna främlingar! Har ni kommit för att delta i offerblotet?

Offerblot? Peter tittade förvånad på Teo som dock inte rörde en min. Teo svarade.

-Låt oss kalla det ett studiebesök. Min vän här har aldrig bevittnat ett blot tidigare. Jag är en god vän till broder Spejare.

Mannen nickade och återvände till dansen kring lägerelden. Teo satte sig ned på en sten och Peter följde hans exempel.

-Vad är det här för galningar Teo?

Teo höjde handen och svarade bara.

-Se och lär. Vi kan prata efteråt.

Peter började studera dansarna mer ingående. Det var ungefär hälften kvinnor, hälften män. Det var svårt att se någon skillnad på dem eftersom de bar uppdragna kåpor allihop men genom att titta på hår och kroppsform kunde han härleda könet. Han försökte att klura ut vilket språk de sjöng på men det liknade ingenting han någonsin hade hört tidigare. Dansen gick allt snabbare och snabbare tills de plötsligt stannade upp. De dansande formerade sig i en halvcirkel kring en klippavsats som ledde ut till havet. En man klev fram i mitten av cirkeln och en kvinna följde efter. Mannen började tala samtidigt som han drog lös kvinnans skärp och tog av henne kåpan. Hon var helt naken och hade midjelångt brunt hår.

-Moder jord, idag ska vi ge dig Elenor åter. Du har gett henne till oss och nu ger vi dig henne åter till dig. Genom detta offer blir det ännu en människa mindre som misshandlar din jord och förgiftar ditt vatten. Moder jord, ta emot vårt offer!

Kvinnan log och började att gå mot avsatsen. Peter tittade på Teo som satt orörlig. Peter reste sig upp och rusade mot avsatsen.

-Sluta! Är ni galna? Ni kan ju inte tvinga henne att hoppa! Hon kommer ju att dö!

Deltagarna vände sig förvånade om men slöt halvcirkeln så att Peter inte kunde tränga fram.

Mannen som tagit av Elenor kåpan ropade till Peter.

-Främling. Du stör vårt offerblot, gå tillbaka till din vän och var tyst annars kommer vi att se till att du inte kan störa ceremonin.

Peter skakade på huvudet. Vilka galningar!

-Men herregud ser ni inte vad ni håller på med? Ni tvingar henne att hoppa femtio meter ned i havet. Hon kommer ju att slå ihjäl sig.

Mannen skakade på huvudet.

-Det är ingen som tvingar någon här. Elenor har själv valt att offra sitt liv för att minska miljöförstöringen. Elenor, du kan ju berätta själv så han inte tror att jag tvingar dig.

Den nakna kvinnan gick från klippavsatsen med ett leende och gick fram till halvcirkeln som öppnade sig. Peter granskade hennes ögon som var klara och hon såg ut att vara vid sina sinnens fulla bruk.

-Vad heter du?

Peter kunde inte förstå hur hon kunde se hur hon kunde vara så lycklig eller i alla fall ge sken av att vara så lycklig över att få ta livet av sig.

-Peter, men det spelar ingen roll. Elenor, förstår du vad du håller på med? Om du hoppar därifrån.

Peter pekade mot avsatsen.

-... så kommer du att dö.

Elenor tittade bort mot klippavsatsen och sedan på Peter och nickade. Med ett leende på läpparna.

-Peter, jag är införstådd med att mitt jordliga liv kommer att ta slut när jag hoppar men du måste förstå att jag kommer att återförenas med moder jord och det är något jag vill av hela mitt hjärta. Peter slet sig i håret. Hur skulle han kunna rädda henne? Han vände sig mot Teo och slog ut med armarna.

-Teo för fan, hjälp mig här! Vi kan inte låta henne ta livet av sig. Det är ju vansinne!

Teo rörde inte en min och satt kvar orörlig. Då klev Peter fram och tog tag i Elenors hand och försökte dra henne med sig. Då försvann hennes leende och Peter övermannades snabbt av de övriga deltagarna. Tre personer pressade ned honom på marken. Elenor gick tillbaka mot klippavsatsen och de övriga började sjunga igen. Elenor ställde sig på klippavsatsen med ryggen mot vattnet och tittade mot de övriga. Peter skrek och gjorde allt han kunde för att slita sig loss men hans armar var fastlåste och han kunde inte röra sig. Sången ökade i styrka och Peter såg Elenor le med hela ansiktet. Hon slöt ögonen och föll bakåt.

-Neeeej!

Peter satsade alla sina krafter på att komma loss och lyckades vräka omkull sina vakter och kom omedelbart på fötter. Han rusade fram till klippkanten precis i tid för att se Elenors kropp krossas mot klipporna. Han satte händerna mot ansiktet.

-Nej, nej, nej!

Han kastade sig över mannen som hade lett ceremonin men fann sig omedelbart bli övermannad igen. Ledaren gick fram till Peter.

-Främling, vi kommer att binda fast dig vid ett träd tills ceremonin är avslutad så får din vän ta loss dig när vi är klara.

Teo fördes bort till ett träd där han bands fast och gjorde sedan sitt bästa för att förbanna och störa ceremonin. Deltagarna sjöng ännu en sång och dansade sedan återigen runt lägerelden i ett par minuter. Sedan formerade de sig på två led och försvann bort i skogen. När Teo förvissat sig om att de försvunnit gick han fram till Peter. Peter var helt slut och avtrubbad.

-Vi lät henne dö Teo. Jag såg hur hon slog emot klipporna. Det var fan i mig mord.

Teo skakade på huvudet och tände sin pipa.

-Hon gjorde sitt val. Du såg det ju själv, hon kunde ha gått därifrån och hon sa ju själv att hon ville hoppa.

Peter skakade misstroget på huvudet.

-Ingen människa som är vid sina sinnes fulla bruk går ut på en klippavsats och faller ned mot en säker död. Då saknas det några skruvar uppe i skallen.

Teo tog ett bloss på pipan och sade.

-Elenor Rosman. 27 år gammal, utbildad biolog, modern och fadern lever, inga syskon. Ingen pojkvän. Hon har varit med i Moder Jords Tempel i fem år. Innan hon tilläts gå upp på klippavsatsen fick hon genomgå två olika psykologundersökningar som visade att hon inte hade några psykiska problem eller var deprimerad. Jag skulle säga att hon var mer psykisk frisk än de flesta.

Peter skakade fortfarande på huvudet av misstro.

-Då var det grupptrycket, jag vidhåller att ingen människa som är frisk kan välja att ta sitt eget liv.

Peter tog ett sista bloss innan han släckte pipan. Sedan knöt han upp repen så att Peter kom loss. Peter gick fram till klippavsatsen och tittade ned mot klipporna. Elenors kropp var redan bortspolad. Han vände sig om och gick förbi Teo.

-Jag ska ringa polisen och anmäla de där jävlarna för mord.

Teo ryckte på axlarna och sade.

-Du kommer inte att hitta härifrån på egen hand Peter. Kom ihåg vart du är någonstans.

Peter ignorerade honom och gick in i granskogen. Han trängde sig fram genom den täta skogen i ett par minuter innan det slutligen öppnade sig. Nu så, äntligen snart ute! När han kom ut i det fria, såg han Teo sitta på en sten. Han hade kommit tillbaka till samma ställe han nyss hade lämnat. Peter slog ut med armarna av frustration.

-Det här förbannade skitstället! Släpp ut mig härifrån Teo!

Teo slog ut med handen.

-Det är bara att gå. Det är inte jag som håller dig kvar. Du är fri att gå härifrån när helst du vill. Peter rusade in i skogen igen. Han sträckte ut armarna och tog steg för steg för att försäkra sig om att han höll en rät linje från där han klev in i skogen. Men när han kom ut i det fria igen såg han fortfarande sitta på samma ställe. Peter skakade på huvudet och slog sig ned på en sten bredvid Teo. Han begravnade ansiktet i händerna. Teo klappade honom på ryggen.

-Man gör ett val och får ta konsekvensen av sitt val. Du ödslar ömkan i onödan. Det är dags att gå vidare så ska du få bredda ditt perspektiv.

Teo reste sig upp och gick in i skogen. Peter skyndade sig att följa efter. Han anade att de nu skulle komma vidare till en plats i stället för att ständigt komma tillbaka hit. De gick i ett par minuter och när skogen tog slut kom de ut på samma ställe där de hade gått in. Peter skakade på huvudet och sade.

-Jag fattar aldrig hur du gör det där. När är vi egentligen i verkligheten och i skugglandet och gränsen däremellan?

Teo ryckte på axlarna och vek av ned på gatan.

-Man kommer dit man vill komma. Sedan behöver man inte göra speciellt mycket mer än att bara gå.

Peter utstötte ett frustrerat stön. Alltid dessa gåtfulla svar som var så pass breda att de egentligen inte sade någonting men som alltid när Teo sade något så låg det en poäng i det hela. De gick ett par kvarter innan Teo stannade framför en stor byggnad med glasfönster. Peter läste på skylten ovanför ingången. ”MediTest klinisk testanläggning”. Peter tittade frågande på Teo som började gå igen och Peter följde efter. De stannade vid ett fönster som från vad Peter kunde utläsa låg i källarplanet. Teo vände sig mot Peter.

-Du blev gråtfärdig över människor som valde att avsluta sina liv frivilligt. Alla har inte samma möjlighet att välja hur de ska avsluta sina liv. Teo lutade sig mot väggen och korsade armarna. Peter suckade djupt och tittade mot himlen. Han fasade för vad han skulle få se. Men han visste också att han inte skulle kunna välja. Eller... Han vände sig mot Teo.

-Vad händer om jag vägrar?

Teo skakade på huvudet.

-Jag har aldrig tvingat dig att göra någonting Peter. Om du inte vill så får vi hitta ett annat sätt för dig att tillägna dig den lärdomen. Som jag har sagt tidigare, ett avtal måste hållas och du måste

skåda ljuset kosta vad det kosta vill och det får ta så långt tid det tar. Men som sagt det är ditt val att titta eller inte titta in i fönstret.

Peter drog handen igenom håret och stålsatte sig. Han gick fram och tittade ned i källaren. Det var en stor sal täckt med ljusblå klinkers och elektriska apparatur i rostfritt stål. I den vänstra delen av lokalen stod det burar med apor. I den högra delen av rummet såg han att det fanns ett bord med låsanordningar. Fy fan för dig Teo tänkte han. Peter såg hur två män i labbrockar med munskydd och hårskydd gick fram till en bur och plockade med sig en apa. Den ena av männen ledde apan i handen fram till bordet. Apan måste vara drogad för den gick väldigt långsamt och vingligt. Sedan lyfte de upp den på bordet och spände fast djurets armar och ben samt låste huvudet med en låsanordning. Han såg hur männen pratade med varandra och en av dem gick och drog för en skjutdörr till de övriga burarna. Den andra mannen plockade fram ett tidtagarur och ett anteckningsblock. Männen pratade med varandra och sedan tog mannen som stängt skjutdörren, fram en pipett och ett glas med en vit filaktig vätska. Peter lutade sig fram och försökte se vad det stod på etiketten. ”Schampo X Test 10”. Peter kände hur det knöt sig i magen. De tänkte väl inte? Han såg hur männen skrattade. Sedan drog tidtagarmannen fram en anordning som han placerade några decimeter över apans ögon. Plötsligt syntes ögonen på en vit skärm framför bordet. Sedan tog pipettmannen och sög upp lite av schampot och droppade ned i ögat på schimpansen. Peter kunde se hur den skrek av smärta och han såg på den vita skärmen hur han försökte blinka undan när vätskan droppades ned i ögat men pipettmannen höll ett fast grepp över ögonlocket. Peter såg hur ögat färgades rött och han kunde se hur tidtagarmannen antecknade i sitt block och han såg hur det rörde sig vid fotoanordningen. Peter kände järnsmak i munnen. Chimpanser var ju så nära människor man kunde komma. Han såg hur pipettmannen sög upp ytterligare schampo. Peter började banka på fönstret och skrek.

-Era sadistiska jävlar! Ge fan i det där! Sluta!

Pipettmannen förde pipetten över ögat och tömde den. Det skar i Peters hjärta och han lät händerna sjunka ned mot längs glasrutan och hänga längs sidan. Han kunde bara skaka på huvudet. Han reste sig upp och tittade på Teo. Han var fortfarande stum efter att ha sett Elenor kasta sig ut mot en säker död men det var så grymt att se. Han slet sig i håret och skakade på huvudet. Teo började prata.

-Håll käften.

Peter pekade argt med fingret mot Teo.

-Håll bara käften en stund. Jag vet att du tänker predika men det här, det är bara sjukt! Är det här bara en enda sjuk dröm av våldspornografi och tortyr som du förgiftar min hjärna med eller är det verkligheten?

Teo rörde sig framåt och började gå. Peter lutade sig mot väggen. Det bara snurrade framför ögonen på honom just nu. Han såg hur Teo ställde sig ute vid vägen och väntade. Han tog ett par djupa andetag och sedan gick han ut till vägen. De började gå igen.

-Tänker du inte svara på mina frågor alls längre?

Teo rörde inte en min och svarade.

-Jag svarar när det är relevanta frågor och inte när du bara gnäller som en barnunge. Nu ska du få se ännu en som inte kan rå över sitt öde. De kom fram till vad som såg ut att vara ett äldreboende. De gick in genom de automatiska dörrarna som gled upp. Entréhallen var stor och målad i ljusgult. Det gick två korridorer på vänster och höger sida. På vägen som delade upp rummet satt en stor vävd duk på vilken det var broderat ett par som satt på en bänk och tittade ut över havet. Under figurerna stod texten: ”Våra sista ljuva år tillsammans.”

Peter gick fram till duken och slogs av det dubbla budskapet i verket. Han utgick från att den syftade till att skapa en gemytlig atmosfär om att äldreboendet syftade till att göra sina boendes sista år så trivsamma som möjligt. Å andra sidan signalerade den dödens annalkande ankomst. Att när man väl klev ned längs de anslutande korridorerna med sina resväskor så skulle man aldrig vandra ut med resväskorna igen. Den slutgiltiga destinationen på ett långt liv. Peter rörde vid den sträva duken. Teo gick ned längs den vänstra korridoren. Peter kastade en sista blick på det gamla paret innan han följde efter. De passerade ett antal stängda dörrar innan Teo stannade framför den sjätte på höger sida. Han öppnade försiktigt dörren och gick in i rummet. Peter stannade vid dörröppningen och tittade in. Teo ställde sig på höger sida om sängen. I sängen låg en gammal kvinna täckt av livsuppehållande apparatur. Teo vinkade åt honom att stänga dörren och komma närmare. Peter sköt igen dörren och gick sakta fram och ställde sig bredvid Teo. Han tittade på den gamla kvinnan. Hennes ansikte såg fridfullt ut och det enda som hördes var luftpumpen och vibrerandet från hjärtapparaturen. Teo lutade sig fram och pratade med låg röst. -Hon heter Ebba Brolin.

Peter tittade på hennes ansikte. Det krulliga gråa håret, det fårade ansiktet, de tunna ljusrosa läpparna och de genomskinliga slangarna som löpte in i hennes näsa och mun. Peter kom att tänka på filmen *The Minority Report*. Var Ebba en människa eller var hon en maskin? Hennes kropp kunde inte överleva för egen maskin utan behövde maskiner för att hålla henne vid liv. Betydde det att hennes mänsklighet hade övergett henne och att hon hade blivit en själlös robot med mänskliga och mekaniska komponenter? Teo fortsatte att prata.

-Hon har legat såhär i tio år. Hennes barn bor tre timmars bilresa härifrån. Ebba fick en stroke och låg på köksgolvet i fem timmar innan hemtjänsten hittade henne. När ambulansen kom in med henne konstaterade läkarna att stora delar av hennes hjärna hade dött av syrebrist. När hennes barn kom nästa dag rekommenderade läkarna att de skulle slå av den livsuppehållande apparaturen. Men hennes son och dotter insisterade på att de skulle göra allt för att hålla henne vid liv oavsett vad det kostade. Läkarna förklarade att ur medicinsk synpunkt var det hopplöst. Även om Ebba skulle kunna andas själv så var hennes hjärna så pass skadad att hon aldrig skulle kunna återvända till ett värdigt liv igen. Men barnen insisterade och läkarna accepterade motvilligt deras begäran. Sedan dess kommer barnen pliktskyldigt hit en timme i sänder ungefär tre gånger om året. De brukar ha med sig en blomma och de pratar med varandra och läkarna. Efter en timme pussar de sin mor på kinden och försvinner. Den resterande tiden är Ebbas enda sällskap sjuksköterskan som sköter om henne. Hon är härinne ungefär femton minuter, tre gånger om dagen. Resten av tiden är hon ensam.

Peter granskade det spartanska rummet. Utöver Ebba i sängen fanns där ett nattduksbord på vilken det stod en röd tulpan och en väckarklocka. Peter drog cyniskt på läpparna. Det var bisarrt. Att ha en väckarklocka bredvid en person som är medicinskt hjärndöd. Som om hon skulle vakna upp bara klockan ringde eller som om det fanns en bestämd tid framöver när klockan skulle ringa och hon bara magiskt skulle vakna upp och allt skulle vara som förr. Peter lät blicken vandra vidare i rummet och kom till fönstret. Det var fyrkantigt med vita karmar. Peter tittade ut genom fönstret. Det var en gräsmatta och en sjö längre bort. I den vänstra delen av fönsterglaset kunde han se två flickor gunga. Peter gick bort från sängen och ställde sig vid fönstret. De såg ut att vara i sjuårsåldern och var iklädda färggranna klänningar. De skrattade och såg ut att vara tillfreds med livet. Peter ställde sig jäms med fönstret och lät blicken gå från Ebba till de gungande barnen ett par gånger. Liv och död. Full aktivitet till full passivitet. Det var alltid en hårfin skillnad mellan att leva och att dö, eller att hamna i limbo. Peter tittade på Ebba och drog en handen över handryggen. Om Ebba hade varit hans mamma, hur hade han resonerat då

och vad han valt? Han tittade på de gungande barnen igen. Att hålla någon vid liv bara för sakens skull eller låta dem dö och försvinna för evigt. Han tittade till vänster om fönstret. Där stod det en byrå med ett fotografi på. Han gick fram och tog upp det. Det var Ebba och en man. Deras ansikten utstrålade en fullständig lycka. Han tittade på fotografiet och dagens Ebba. Likheter var slående. Hon hade varit en väldigt vacker kvinna i sin ungdom. Peter tittade på Teo.

-Herbert Brodin. Född 1932, död 1995. Han och Ebba var gifta i 43 år. En dag när han var ute och klippte gräset segnade han bara ihop. Ebba kom ut och höll honom i sina armar när han dog av hjärtinfarkten. Hans sista ord var: ”Jag kommer älska dig in i evigheten min skatt.”

Peter log och kände hur ögonen blev våta. Sånt där hände bara på film nuförtiden. Teo gick fram till Peter och lade sin hand på hans axel.

-Tycker du att Ebba lever?

Peter tittade på den gamla kvinnan och skakade på huvudet.

-Det där är inget liv. Det där är... att existera men nej jag tycker inte att hon lever.

Teo nickade och gick fram till maskinerna som höll henne vid liv. Hans fingrar snuddade vid avstängningsknappen och vid kontakterna in i eluttaget.

-Hon är ett knapptryck från döden. Om proppen skulle gå, så skulle maskinerna stanna och hon skulle stilla somna in.

Teo tittade på Peter. Peter anade vad som komma skulle. Han gick fram till ändan på sängen och tittade på Teo.

-Du vill alltså att jag ska slå av apparaterna och ta livet av henne?

Teo skakade på huvudet och höll upp ett finger i luften.

-Nej, jag förklarar bara livets förgänglighet. Att det finns många sätt att existera på men att existera och att leva är inte samma sak. Vad du sedan gör är upp till dig. Som du ser är inte allt svart och vitt.

Med de orden lämnade Teo rummet och Peter stod kvar vid fotändan. Han höll fortfarande fotot på det lyckliga paret i sina händer. Han gick tillbaka till byrån och ställde omsorgsfullt tillbaka fotot på sin ursprungliga plats. Sedan gick han fram och ställde sig vid fönstret igen. Barnen satt nu på en gungbräda och gungade. Peter tittade ned i den vita fönsterbrädan. Tänk vad livet var enkelt när man var liten. Nästan inget ansvar, man sprang bara omkring och lekte hela dagarna och fick maten på bordet. Han mindes ett citat från ett barn som han hade läst i en tidning någon gång.

”Ni vuxna är konstiga. Ni får äta hur mycket godis ni vill och ni får vara uppe hur länge ni vill. Men ändå så gör ni det inte”

Peter släppte taget om fönsterbrädan och gick fram till apparaturen. Vad vill du Ebba? Vill du släppa taget? Eller är du lycklig därnere i medvetlöshetens okända värld? Han tog ett grepp om elkontakten. Nu höll han bokstavligen Ebbas öde i sina händer. Tala till mig Ebba. Han försökte avläsa något mönster eller någon reaktion i hennes ansikte. Bara en enda ryckning eller rörelse till samtycke. Som signalerade att hon ville att han skulle rycka ur sladden. Han stod där i nästan fem minuter men hennes ansiktsuttryck rörde sig inte en millimeter. Peters fingrar var svettiga och det gjorde ont i handleden. Nej... Nej han kunde inte göra det. Han släppte taget om elkontakten och gick runt sängen och ut genom dörren. Han fortsatte längs korridoren till entrén där Teo stod med en uttryckslös min. De gick genom dörrarna och ut på gatan. Peter var kallsvettig. Teo tog fram pipan och tände den samt en cigarrett som han gav till Peter. De rökte i tystnad en stund. Peters hand skakade.

-Jag kunde inte göra det. Om hon bara...

Teo höjde handen.

-Jag sa aldrig att du skulle göra någonting Peter. Det enda jag ville visa var att bara för att man existerar så behöver det inte betyda att man för den sakens skull lever. Vad du väljer att göra eller inte göra är upp till dig.

Peter tog ett djupt bloss och kände hur nikotinet lugnade nerverna. Han tittade mot äldreboendet. Ändstationen. Sista stoppet innan döden. Han tittade på Teo.

-Det skrämmande är egentligen inte att hon är i limbo utan ensamheten. Hon måste vara så fruktansvärt ensam, var hon än nu befinner sig.

Teo nickade och sög på sin pipa. Han blåste ut en rökboll som sakta försvann ut i luften.

-Ensamheten. Man kan vara ensam på så många olika sätt. Vissa tycker att ensamheten är en trygg plats emedan andra fruktar den som döden självt. Varför fruktar du ensamheten Peter?

Peter tittade på cigarrettlöden som sakta åt upp resten av cigaretten. Han tittade bort längs gatan. Han hade aldrig riktigt gillat att vara ensam. Det var roligare när det hände saker och det liksom inte stod still. Han förknippade ensamhet med stagnation. Vad tjänade det till att fundera över saker som man i alla fall inte kunde påverka. Han log åt det ironiska över att han under de gångna timmarna eller var det rent utav dygn? Hade tänkt mer på livet och dess stora frågor än vad han hade gjort under hela sin tidigare livstid. Han släppte cigaretten.

-För att vara ensam är att stå still. När man är själv så händer det inte speciellt mycket medan om man är med andra så finns det liv och rörelse på ett helt annat sätt.

Teo tömde ur pipan och stoppade tillbaka den i fickan.

-Det är ett sätt att se på det. Samtidigt är det ju först när man är ensam och saker inte är i rörelse som man får möjlighet att titta närmare på saker och ting. Tänk dig en flygplanspropeller som ständigt snurrar. Men det är ju först när den står still som du ser skårorna och märkena efter dess färd. Det är först då du kan börja skönja de första förslitningarna som sedan kommer att leda till att propellern en dag blir obrukbar.

Peter tittade mot himlen. Flygplanspropellrar. Han hade aldrig hört någon likna ensamhet med en flygplanspropeller som stod stilla. Teo började gå och Peter förstod att diskussionen var avslutad och följde efter.

Han började gå och Peter reste sig upp och kastade en sista blick mot fönstret men han tittade inte in. När Teo hade erbjudit honom att se bakom fasaderna hade han aldrig trott att det skulle bli så här pass bokstavligt. När de kom ut på gatan igen stannade Teo och tittade på Peter. Peter stannade också.

-Jag har tänkt på det här ett tag. Jag tror att jag hindrar dig från att gå vidare så jag tänker lämna dig här i skuggsidan så får du nå de sista insikterna själv.

Peter fick en kall klump i magen.

-Vadå lämna mig? Hur... vad.. menar du att du säger upp avtalet?

Teo skakade på huvudet.

-Nej jag säger inte upp avtalet. Men om du dör så upphör ju förvisso avtalet per definition. Nej jag tänker bara försvinna iväg. När du har lyckats hitta de sista pusselbitarna kommer jag tillbaka.

Peter tittade bort mot slutet av gatorna och såg bara mörker igen. Fan! Sist hade de ju varit inne i stan igen, eller hade de det? Han drog händerna genom håret igen.

-Är det ett förslag eller har du redan bestämt det?

Teo knäckte med fingrarna.

-Jag har bestämt mig. Du har ramarna till pusslet och många bitar men du vägrar att släppa taget och hur jag än gör så kan jag inte få dig till det. Det här är ungefär som när fågelmamman puttar ut fågelungen ur boet. Du kan flyga Peter, du måste bara våga börja flaxa med vingarna!

Teo vände sig om och började gå mot mörkret. Peter stod förstummad kvar. Han visste att det inte var någon poäng att försöka följa efter. Plötsligt stannade Teo och vred huvudet lätt mot Peter och ropade.

-En sak bara, ingå inte i några fler avtal och i synnerhet inte med Pjotr. Då kan det gå riktigt illa. Lycka till!

Sedan försvann Teo bort i mörkret. Peter satte sig på en bänk och sjönk ned med ansiktet i händerna. Snälla låt det här vara en mardröm. Låt mig vakna upp och inse att jag ligger bredvid Emma i sängen och att allt bara är min hjärnas sjuka fantasier. Han slöt ögonen hårt och försökte verkligen anstränga sig för att vakna upp ur sin inbillade sömn. Men när han försökt tänka bort sig till den grad att det började göra ont i huvudet öppnade han ögonen igen och såg att han var kvar i skuggsidan. Det var helt tyst och han tittade på den motsatta husväggen och på husväggen bakom ryggen. Rena tegelväggar på båda sidorna. Han hade aldrig funderat över vad som hände när de gick vidare från att ha befunnit sig här, eller ja på ställen där de var omgärdade av mörker. Det var som att så fort Teo rörde sig och han följde efter så försvann mörkret och de lämnade den här platsen. Eller var det bara att kliva rätt ut i mörkret så kom man ut någon annanstans? Han reste sig upp från bänken och ropade.

-Hallå!

Det ekade mellan väggarna och sedan dog hans rop stilla ut och det blev tyst igen. Han sjönk ned på bänken igen. Varför hade han inte försökt att övertyga Teo om att fortsätta vägleda honom? Varför hade han i alla fall inte frågat hur han skulle ta sig härifrån? Han skakade på huvudet åt sin idioti. Han tog ett djupt andetag. Han var förvissad om att han omöjligen kunde fly från skuggsidan utan att ha fullföljt avtalet med Teo. Då slog det honom vad han kunde göra. Han reste sig upp igen och ropade.

-Eva, Eva! Jag behöver hjälp!

Han tittade växelvis åt båda hållen i avvaktan på att billykterna skulle dyka upp. Det gick några sekunder, som blev minuter och han skulle precis ge upp, då hörde han motorljudet och en motorcyklist kom inrullande från mörkret. Eva kom åkande på en gigantisk svart sporthoj och hon var iklädd en heltäckande svart MC-overall och hjälm. Hon stannade motorcykeln och tog av sig hjälmen men klev inte av.

-Vad vill du?

Hon såg irriterad ut. Peter höll upp händerna och sade.

-Lugn. Jag har bara en fråga, Teo har lämnat mig här och jag har ingen aning om hur jag tar mig härifrån. Hur ska jag göra?

Eva skakade på huvudet och mumlade något för sig själv. Han kunde höra "lamm" och "slaktbänken" men inget mer. Hon suckade djupt och sade.

-Det här är skuggsidan och var man hamnar beror på vart man vill hamna är det enda svaret jag kan ge dig. Men för att komma ifrån just den här platsen så är det bara att kliva ut i mörkret och sedan kommer du ut någon annan stans.

Peter tittade bort mot mörkret och nickade.

-När jag var med Teo så fortsatte vi bara att gå och det kändes som att vi alltid var i samma stad eller på samma gator.

Eva log kargt och föste ihop håret bakom öronen.

-Det beror på att Teo är skuggsidans dockspelare. Det finns ingen annan person eller varelse som känner skuggsidan, i den mån man kan bemästra ett ställe som det här, så pass bra som Teo. Men då har han å andra sidan betalat ett otroligt högt pris för det också...

Peter tittade nyfiket på Eva.

-Jo han har ständigt antytt eller börjat berätta om vem han är och vad han är men han berättar aldrig klart.

Eva fick något sorgset i blicken.

-Hans historia är inte min sak att berätta. Men jag vet att du tror att han är ond Peter men jag ska säga dig att Teo... Teo var en av de godaste människorna som någonsin har existerat.

Peter kunde se hur hon hade svårt att få rösten att hålla.

-Så han är alltså inte mänsklig längre?

Eva tog hjälmen och tittade bort i mörkret.

-Mänsklig är en definitionsfråga. Men jag har sagt nog, nu måste jag bege mig. Lycka till i ditt sökande!

Hon drog på sig hjälmen och startade motorcykeln. Peter lutade sig mot hjälmen och ropade.

-Men... Men!

Hon gasade och drog iväg. Peter såg hur hon försvann bort i mörkret och det blev tyst igen. Han studsade av ilska och skrek rätt ut.

-Varför kan ingen jävel prata till punkt på det här jävla stället!

Teo tittade ut över vattnet. Peter höll på att driva honom till vansinne. Han log för sig själv och skakade på huvudet. **Det är bara för att han är såg lik mig själv.** Han tittade på en and som guppade för sig själv en bit ut i vattnet. Tänk om han hade haft någon som hade väglett honom en gång i tiden. Teo drog tillbaka kostymärmen och tittade på sin ärrade underarm. Då hade han kanske inte behövt betala ett så pass högt pris för sin vårdslöshet. Han tittade upp mot himlen. Då hade han hetat Teodor Vincent. Han hade varit en sökande själ. Under hans uppväxt hade hans föräldrar ständigt förbannat hans nyfikenhet. Han letade sig ständigt in på ställen där han endera inte fick vara eller inte borde vara. Där hans kamrater hade backat tillbaka för att det var för farligt hade Teodor kastat sig in med liv och lusta. Hans far brukade säga att Teos storebror fick de för sina goda gärningars skull och Teodor för sina synders skull. Sedan hade han lett och rufsats om Teos hår. Teos liv gick som en dans. Han var flitig i skolan och hans ständiga upptåg ledde ständigt till bannor från lärarna men han gick trots detta ut med högsta betyg. Om han var dödsföraktande när det gällde att kasta sig ut på äventyr var han dock hämmad när det gällde interaktionen med det motsatta könet. Trots att flickorna ständigt tisslade och tasslade om honom var han för blyg för att någonsin våga ta initiativet. Efter gymnasiet kom han in på en ingenjörsutbildning i Uppsala och flyttade dit. Universitetet passade honom som i handsken. Ett oändligt stort bibliotek, mängder med folk som ville utforska gränser både teoretiskt och i praktiken.

Teo tände sin pipa. Han drog ett finger längs ett ärr på handleden. Så ung och så dum!

Han hade sett henne i biblioteket första gången. Det var en kväll när han var på väg för studera inför en tenta. Hon satt djupt försjunken i en bok. Teo kunde inte sätta fingret på vad det var med henne som hade fångat hans uppmärksamhet. Om det var hennes långa blonda hår, hennes mjuka röda läppar eller hennes koncentrerade min eller om det var helheten. Men från den dagen började han att dyka upp vid biblioteket varje kväll, vid samma tid. Och mycket riktigt satt hon

där varje kväll. Han satt ständigt och funderade över vad han skulle säga eller hur han skulle göra för att våga sig fram. Det var något han inte förstod hos sig själv och förbannade sig för. Hur kunde han så lätt sätta sitt liv på spel genom våghalsiga äventyr. Men när det kom till att våga prata med en kvinna var han som förstelnad. Sommaren övergick till höst och en dag när han kom till biblioteket så satt hon inte där. Han tittade förtvivlat på klockan som tickade till fem över, tio över och kvart över. Till slut gav han upp och slog ihop boken och reste sig upp för att gå.

-Jag tänkte att det kunde vara intressant om vi bytte roller någon gång.

Teo vände sig om och såg henne sitta två bord bakom honom. Han såg sig omkring. De var ensamma i den här delen av biblioteket. Han rodnade och flackade med blicken.

-Jag eh. Hrm.

Hon reste sig upp och gick fram till hans bord och slog sig ned på en stol. Peter satte sig igen.

-Du kan ju inte inbilla dig att jag inte har märkt att du har tittat på mig sen typ oktober.

Peters ansikte var nu illrött. Vad skulle han säga? Hans inre fylldes med skam.

-Förlåt. Jag... Eh

Hon lutade sig tillbaka och korsade armarna och drog ihop med läpparna. De tittade på varandra i tystnad. Teo skakade på huvudet. Någon gång måste han våga. Han suckade djupt och drog handen längs bordsskivan.

-Alltså. Jag tyckte att du var söt och jag visste inte riktigt hur jag skulle bete mig.

Hon tittade upp i taket.

-Ok. Jag hade kanske förväntat mig några mer uttänkta första ord efter att du hade fått fundera i nästan tre månader. Men jag fick ju en komplimang i alla fall och det var ju inte illa.

Teo drog frustrerat händerna genom håret. Han var en katastrof!

Hon sträckte fram handen.

-Elina. Och du heter?

Teo sträckte sig fram och fattade hennes hand. Hon skakade den.

-Teo. Jag pluggar till ingenjör.

Hon nickade.

-Jag misstänkte nästan det. Vi sitter ju trots allt i ingenjörsdelen av biblioteket.

Idiot! Kunde du inte komma på något bättre att säga. Teo förbannade sig själv.

-Jo, jo. Vad pluggar du?

Hon log.

-Om vi sitter i ingenjörsdelen av biblioteket så borde jag rimligen vara?

Teo suckade.

-Ingenjör.

Elina nickade.

-Sant. Men det är jag inte. Jag pluggar konstvetenskap. Jag råkade bara sitta här eftersom det var lugnt den där kvällen. Sedan märkte jag att du tittade på mig och jag tyckte att du var rätt söt. Så jag bestämde mig för att gå hit nästa dag och mycket riktigt dök du upp då också.

Teo log. Hon tyckte att han var söt! Elina skakade på huvudet.

-Du är inte speciellt mångordig lär jag säga.

Teo tänkte på vad han kunde säga. Hon studerade konstvetenskap. Vad visste han om konst? Han tittade på tavlorna runtomkring dem. Elina skrattade.

-Kom igen. Bara för att jag pluggar konst innebär inte att jag vill prata om konst. Varför ingenjör?

Teo tittade på henne. Han var förvånad över att hon inte hade tröttnat på honom än. Han gjorde bara misstag på misstag. Nåväl.

-För att jag tycker att det är intressant att testa gränserna. Ingenjörsvetenskapen... pressar ständigt gränserna framåt och det gillar jag. Varför studerar du konstvetenskap?

Elina lät blicken svepa över konstverken runtomkring dem.

-Jag skulle vilja säga att det beror på att konst är väldigt fascinerande och så vidare. Men egentligen är det för att jag chansade.

Chansade? Hur kunde någon chansa när det gäller utbildning? Teo rynkade på pannan.

-Se inte så skeptisk ut. Du är inte precis den som ska kasta sten i glashus när det gäller att chansa. Det var ju inte precis som att det var riskfritt att låta sig skjutas upp som en mänsklig kanonkula! Teo log. Nej men det hade ju varit en helt annan sak. Då riskerade han ju bara att skada sig.

-Hur vet du om det?

Elina plockade upp en penna och lät den vandra mellan fingrarna.

-Jag kollade upp det. Du tror väl inte att jag låter någon sitta och titta på mig i två månader utan att kolla upp så att det inte är någon galning eller?

Teo kände sig skamsen igen. Vilken idiot han hade varit!

-Nej. Jag ber om ursäkt.

Elina lutade huvudet bakåt över stolskarmen.

-Ursäkten godtas, på ett villkor.

Teo böjde på huvudet. Villkor? Vad menade hon?

-Okey. Vad då för villkor?

Hon rätade upp huvudet igen.

-Du måste bjuda mig på middag.

Teo var förstenad. Han, bjuda henne på middag? Hans hjärta skenade.

-När?

Hon korsade armarna och lutade huvudet åt vänster.

-Vad sägs om nu?

Teos tankar rusade. Hände det här verkligen eller vara det bara en fantastisk dröm?

-Absolut!

Teo log åt minnet. Hur han hade lyckats röra ihop någon form av kött med potatis hemma i sin studentlya och hur de hade suttit och pratat hela natten. Det värkte i hjärtat när han mindes känslan av hur hon hade somnat i hans famn den där magiska kvällen. Hans leende stelnade.

De kommande månaderna blev de bästa månaderna i Teos liv. Han tog med Elina på äventyr från att utforska tunnlarna under universitetet till att ha midnattspicknick på den högsta byggnaden i stan. Hon å andra sidan lärde honom att våga ta för sig mer och att våga ta smållar även socialt. Han kunde ligga bredvid henne i timtal och bara titta när hon läste. Teo hade varit lycklig. Så kom den dagen, den förbannade jävla dagen.

Teo kom gående från ingenjörbyggnaden och kom upp bakom henne när hon satt och läste en bok. Han lade hakan på hennes axel.

-Hej.

Hon ryckte till och drog sig undan.

Hej.

Han slog sig ned på bänken bredvid henne. Hon såg avvaktande ut. Teo kände omedelbart att något var konstigt.

-Vad är det? Är du inte glad att se mig?

Elina slog ihop sin bok och tittade ned mot sina fötter.

-Teo, vi måste prata.

Teo satte händerna mot staket. Det fanns inga ord som var så fruktansvärda för en kär människa att få slängda i ansiktet än ”vi måste prata”.

Teos hjärta saktade ned och det var som om tiden gick i slow motion. Elina berättade att hon inte var säker på sina känslor längre och att de kunde fortsätta umgås, men då som vänner. Teo hade bedyrat sin kärlek för henne och förklarat att han var beredd att göra allt som krävdes för att återuppväcka hennes känslor. Hon hade med ett sorgset leende förklarat att det inte var någon idé för det fanns inga känslor kvar att återuppväcka. De satt i tystnad och Teo var tom. Plötsligt reste han sig upp och gick. Så fort han kom utom synhåll började han att springa. Fortare än vad han någonsin hade gjort tidigare. Han sprang ut i skogen och slog vilt omkring sig på buskar och träd tills han kollapsade av utmattning. Det började regna men han låg kvar och stirrade upp mot skyn. Hon visste inte vad hon gick miste om. Han skulle allt visa henne vad Teo Vincent kunde åstadkomma om han bestämde sig för det. Teo reste sig upp och gick hem till sin studentlägenhet. Raskt packade han ihop en kappsäck med det nödvändigaste. Han kastade en sista blick över sin lägenhet. Sedan slog han igen dörren och gick ned till hamnen. Teo anslöt sig till besättningen på ett fraktskepp. Under fem år såg han världen och såg ständigt till att söka sig till de mörkaste och hemskaste platserna på de ställen han besökte.

Teo skakade på huvudet. Allt för en kvinnas skull.

Han drevs av någon förryckt dödslängtan och revanschlusta. Knivslagsmål, upplopp, sjuka prostituerade, smutsiga droger. Om det var farligt och folk tvekade så var Teo den förste att utsätta sig för det. Efter fem år tyckte han sig ha sett allt och bestämde sig för att pressa gränserna inom ingenjörsvetenskapen. Han tog avsked och nyttjade sina besparingar till att fullfölja sin utbildning i London. Det var en fantastisk tid att vara byggingenjör och Teo utmärkte sig snabbt som den bästa i sin klass och efter utbildningen startade han sin egen firma. Han löste tekniska problem på löpande band och blev snabbt anlitad för de mest riskfyllda och tekniskt krävande uppdragen. Under de kommande tjugo åren konstruerade han och hans män dammar där alla sade att det var omöjligt och de byggde skyskrapor där andra sade att de skulle rasa. Tiden gick och när Teo fyllde femtio år bestämde han sig för att det var dags. Han hade byggt de högsta tornen och de bredaste dammarna. Det fanns inget land han inte hade besökt och han var en förmögen man. Han lämnade London och återvände till Stockholm. Numera känd som Teo Kamomill, han hade fattat tycke för kamomillte under sin tid som sjöman och han tyckte att det var ett passande efternamn att ta när han skrev in sig i rullorna vid Londons universitet. Det var med blandade känslor han klev i land i Stockholm. Han hade inte varit där på 30 år. Med sedvanlig effektivitet lyckades han snabbt ta reda på att Elina Borgfjäll numera bodde i en villa utanför Stockholm och var änka. Han hyrde en bil och körde ut dit. Allt han hade gjort och åstadkommit under de gångna trettio åren var för ett enda syfte. Att visa Elina att hon aldrig skulle hitta någon som honom igen och förmå henne att ta honom tillbaka.

Teo skrattade bittert åt sin forna arrogans. Han skakade på huvudet. Så dum och enkelspårig han hade varit och under så lång tid dessutom.

Han parkerade på infarten till villan och gick fram till dörren. Ett djupt andetag och sedan plingade han på. Det tog bara några sekunder innan dörren öppnades... och där stod hon. Hon såg ut som hon hade sett ett spöke.

-Teodor, jag var säker på att du var död!

Teo log och skakade på huvudet.

-Hej Elina.

Hon välkomnade honom in och de slog sig ned på baksidan. Hon var lika vacker som förr och Teos hjärta bultade.

-Så vart tog du vägen när du försvann den där dagen?

Teo log.

-Jag gick till sjöss.

Elina nickade.

-Jag förstår. Jag letade efter dig överallt men ingen visste vart du hade tagit vägen. Din familj dödförklarade dig för tjugo år sedan.

Teo nickade och släppte henne inte med blicken.

-Jag har rest överallt Elina, jag har sett världen, jag har byggt de högsta byggnaderna i hela världen. Och allt för din skull.

Elina rynkade pannan.

-För min skull, men Teodor, jag har inte... Jag sa ju att vi inte var mer än vänner.

Teo kände hur hans cementerade hjärta höll på att falla i kras igen.

-Men Elina, förstår du inte? Jag har aldrig slutat att älska dig och jag har gjort allt för dig. För att bevisa för dig hur mycket du betyder för mig.

Elina log sorgset.

-Teodor, du måste förstå att visst letade jag efter dig. Du var min bästa vän. Men när du inte stod att finna gick jag vidare. Och visst är jag jätteglad att se att du lever och mår bra. Men du är inget mer för mig än en god vän från det förflutna.

Teos innersta krackelerade. Ett inre som han hade gjutit med cement den där dagen i skogen och inte hade låtit någon komma åt under de gångna 30 åren. Han reste sig upp och skakade på huvudet.

-Ingenting spelar någon roll längre.

Elina reste sig upp och la sin hand på hans axel.

-Teo, du verkar ha levt ett fantastiskt liv och det är jag glad för. Men du måste ju samtidigt förstå att livet inte kretsar kring dig och vad du vill. Allt är inte ett tekniskt problem som man kan lösa bara man försöker tillräckligt mycket. Det finns nog en mening med allt det här ska du se.

Teo skakade på huvudet och stapplade iväg. En mening med allt. Det fanns ju ingen mening alls. Allt var bara ett stort kaos. Han tittade på henne och skakade på huvudet.

-Det finns ingen mening, ingen mening alls. 30 år, i trettio år kämpade jag... för ingenting.

Teo vände sig om och gick. Elina ropade åt honom men han vände sig inte om. Han satte sig i bilen och drog iväg. Han pressade bilen till max och efter ett par mil dök den första polisbilen upp med blåljusen på i backspegeln. Efter ytterligare några minuter var det ett hav av blåljus bakom honom och han såg vägspärren. Han bromsade inte utan blåste rätt igenom vägspärren, körde över spikmattan och bilen fick sladd. Den voltade fem gånger innan den slutligen kraschade in i en ladugårdsvägg. När han vaknade upp på sjukhuset sade läkaren att han hade haft änglavakt. Teo hade klarat sig med bara några skrapsår och en hjärnskakning. Teo tittade upp i det vita taket. Änglavakt. Efter en vecka på sjukhuset skrevs han ut. Han satte sig på en

bänk utanför sjukhuset och tittade upp mot den blåa himlen. Vad var meningen med allt detta egentligen? Teo reste sig plötsligt upp och skrek.

-Om du finns därute Gud, så ska jag hitta dig och ställa dig till svars för det här!

Han pekade hotfullt med fingret mot skyn och sedan började han gå. Han åkte tillbaka till London och sålde sin firma. Sedan började han söka efter meningen med livet med utgångspunkten att det bara var ännu ett problem att lösa. Han åkte världen runt och sammanställde den senaste forskningen och finansierade projekt till höger och vänster för att komma närmare ett svar. Han pratade med alltifrån indiska guruer till påven själv. Men det enda svar han fann var att han blev allt mer förvissad om att det inte fanns någon mening med alltihop. Att allt bara var en enda stor slump och att det enda man kunde kontrollera var sig själv och sina handlingar. En dag blev han kontaktad av en ung vetenskapsman. Den unge mannen hade följt Teos sökande som hade väckt uppmärksamhet världen runt. Kvällstidningarna älskade att skriva om den galna miljardären som spred pengar omkring sig i jakten på meningen med livet. Vetenskapsmannen hade en hypotes om att allt bara var energi och att svaret på Teos fråga således torde stå att finna i den största ansamlingen av energi som fanns på jorden, nämligen i jordens inre. Teo lyssnade på den unge mannens förslag och konstaterade att det inte kunde skada att försöka. Således köpte han in sig i Mpoeng gruvan i Sydafrika, världens djupaste gruva, och etablerade ett sidoschack i vilket hans team började ta sig ned allt djupare i underjorden. Till slut blev arbetsförhållandena så outhärdliga att ingen ville arbeta där nere. Teo fortsatte således ensam ned mot jordens inre. Kontrollerandes en gruvrobot arbetade han sig djupare och djupare ned. Till sist konstaterade han att det endast återstod några hundra meter till jordens kärna. Hans kropp var sargad av brännblåsor men han fortsatte ändå. Han hade inte sett dagsljuset på flera månader när han startade borrharna och pressade sig ned genom jordskorpan sista lager. Det blev varmare och varmare men han fortsatte obönhörligt. Till slut bröt han igenom...

Teo tittade på klockan. Han undrade hur det gick för Peter därute i skugglandet. Det var en stor risk att släppa loss honom ensam därinne men han hade inget val. Killen förstod inget om man inte bokstavligen bankade in det i huvudet på honom.

Teo hade inga minnen från vad som hände där nere egentligen. Bara känslor, en insikt om att allt var energi och att energin var allt. Att allt som människan trodde på bara var sociala konstruktioner och påhitt. När han återfick medvetandet låg han sönderbränd ute på savannen. Han kunde inte se längre men han förnam sin omgivning som om han kunde känna dess energi. Vilsen stapplade han runt på savannen med vätskande sår över hela sin kropp. Det var som en skärseld och han var förvissad om att han skulle dö. Men med tiden läkte såren ihop och när han kände på sin hud kände han den ärrade hudvävnaden. Han var troligen inte särskilt vacker längre. När han hade återfått krafterna försökte han orientera sig och kom till sist till en by. När han kom instapplandes mitt i natten flydde alla invånarna utom byns schaman. Peter kunde se mannens aura som pulserade av energi. Schamanen visade ingen fruktan.

-Slå dig ned du pånyttfödde, dela min härd.

Teo satte sig ned framför elden. Eldslågorna var som dansade flöden av protoner och neutroner.

-Varför är folk rädda för mig?

Schamanen rörde om i glöden med en pinne och svarade.

-För att du ser ut som ett nattmonster. Din kropp är täckt av ärr. Endast ditt ansikte och dina händer är orörda.

Teo tittade på sina händer. Även de var energiflöden. Han tittade på schamanen igen.

-Varför är inte du rädd?

Schamanen reste sig upp och rörde med armen ut mot den mörka natten.

-Energi. Livskraft. Kärt barn har många namn. Du är inte den första som söker meningen min vän och nu har du skådat ljuset. Du har genom ditt offer uppnått förmågan att vandra över hela världen.

-Hela världen?

Schamanen nickade.

-Även till platser där ingen dödlig någonsin satt sin fot. Du har offrat din dödlighet för att bli en del av det stora energiflödet min vän. Du kommer att förstå vad jag menar under dina vandringar.

När du kommer till platserna där den positiva och negativa energin flödar. Nchi ya vivuli.

Skuggornas land. Nu måste du gå min vän. Mina stamfränder håller på och samlar ihop ett uppåd för att dräpa dig.

Teo reste sig upp och tittade på himlen. Det var energi överallt. Flöde efter flöde som gick in i varandra.

-Vart ska jag vandra?

Schamanen hällde en hink vatten över lägerelden och tittade på Teo.

-Överallt och ingenstans. Det är ditt öde min vän.

Schamanen försvann bort bland hyddorna och Teo började gå ut över savannen.

Teo släppte staketet. Och vandrat hade han gjort ända sen dess.

Peter kokade av frustration. Nej nu jävlar fick det vara nog! Han stegade iväg mot mörkret på sin vänstra sida. Nu fick det bära eller brista. Han kom ut i mörkret och det kändes kallt och han omslöt av mörkret. Han fortsatte att gå. Det var helt becksvart nu. Plötsligt gick han in i något hårt. Han pressade sig mot vad han antog var en vägg och kände med händerna efter ett handtag eller någonting. Han kände i höjd med vart ett handtag borde sitta och hittade till slut ett som han tryckte ned. Då föll han plötsligt framåt och dörren slog upp och han rullade framåt. Han hörde hur dörren slog igen bakom honom. Han blinkade med ögonen. Vart befann han sig? Det var en skog och en sjö. Det gick ut en brygga på vilken det lekte tre barn. Han gick närmare. Det verkade inte som om de kunde se honom. Han stannade vid bryggans början och han kunde höra hur barnen pratade.

-Men Fredrik! Mamma har ju sagt att vi inte får simma bortanför bryggan!

Den största av de tre pojkarna tog av sig tröjan och såg överlägset på de andra två och svarade.

-Det skiter väl jag i! Jag gör som jag vill!

Pojken tog sats och hoppade och började simma bort från bryggan. Samma pojke som tidigare ropade åt honom.

-Sluta Fredrik, kom tillbaka! Jag skvallrar för mamma!

Men Fredrik ignorerade sin lillebror och fortsatte att simma längre och längre bort. Pojken skakade på huvudet och sade åt den andra pojken att de skulle hämta mamma. Sedan lämnade de bryggan och försvann bort i skogen. Peter klev upp på bryggan. Han kunde se att Fredrik stannade upp när han märkte att bröderna hade försvunnit. Han var en bra bit bort från bryggan nu. Fredrik ropade.

-Johnny, Pelle, vart är ni?

Han ropade ett par gånger till innan han insåg att de var borta. Han började simma mot bryggan igen. Peter log för sig själv. Det är bara roligt att spela allan så länge någon tittar på. Fredrik var bara ett tiotal meter från bryggan när han plötsligt stelnade till.

-Nej, fan, fan jag kan inte röra mig. HJÄLP! HJÄÄÄLP!

Peter såg hur Fredrik verkade ha fått kramp och hur han försökte röra armarna för att hålla sig ovanför vattenytan. Peter sprang tillbaka mot skogsbrynet och spanade efter småbröderna men de verkade ha försvunnit. Han tittade bort mot vattnet igen och nu höll Fredriks huvud på att försvinna under vattenytan. Men kunde Peter ingripa? Han slog sig själv på armen. Det tog emot, alltså var han inte genomskinlig. Han sparkade mot bryggan som tog emot. Då flashade det plötsligt till bilder inne i hans huvud. Det var löpsedlar.

”Fredrik Krih, 22 åtalas för tretton mord.”

””Slaktaren från Töreboda” fälld för brutala kvinnomord”

”Fredrik torterade sina offer till döds”

Peter sjönk ned på knä. Han kände igen ansiktet på löpsedlarna. Det var samme Fredrik som nu var ute i vattnet fast många år äldre. Men Peter försökte tränga undan bilderna och försökte tänka logiskt. Var det här verkligheten eller var det bara en dröm? Eller var det något som Teo iscensatte för att testa honom? Han tittade bort mot vattnet igen. Pojken hade försvunnit under vattenytan nu och han såg hur det bubblade upp luftbubblor. Skulle han ingripa? Kunde han ingripa? Paniken spred sig i kroppen. Han reste sig upp och ropade rätt ut i luften.

-Fan Teo, är det här verkligheten eller är det bara en dröm? Jag kan ju för fan inte låta grabben dö om det är verklighet men om det här bara är ett skådespel spelar det ju ingen roll. Teo för i helvete, svara mig!

Fler löpsedlar for förbi i hans inre.

”Massmördare på rymmen. Flera personer försvunna i närområdet”

””Slaktaren från Töreboda” gripen. Hann mörda fem personer under sin flykt”

Nej, han kunde inte låta en grabb drunkna oavsett vad han skulle komma att göra senare i sitt liv!

Peter rusade ut på bryggan och skulle precis kasta sig i. Då hörde han ljud bakom sig.

-Fredrik! Fredrik var är du?

Peter såg hur luftbubblorna blev mindre och mindre. Han såg en kvinna komma springande ut på bryggan med de två småbröderna tätt efter sig.

-FREDRIK!!!

Fredrik försökte peka och skrek.

-Där, han håller på att drunkna! Skynda er!

Men de hörde honom inte. Peter visste inte vad han skulle ta sig till! Bubblorna höll på att försvinna! Då såg en av bröderna luftbubblorna.

-Där mamma! Han håller på att drunkna!

Peter såg kvinnan kasta sig upp i luften i ett U-format hopp och försvinna ned i djupet. Peter höll andan. Det bubblade för fullt nu. Han och småbröderna lutade sig ut och tittade ned i vattnet.

Sekunderna segade sig fram men det var så mörkt så han kunde inte se någonting. Fan, fan hoppas hoppas! Då for mamman upp med Fredrik i famnen. Fredrik kräktes vatten och hans bröder slet upp honom på bryggan. Peter beskådade hur Fredrik kom till liv och hur hans

mamma förbannade hans dumhet. Han kunde ju ha dött! Från och med nu fick de minsann inte leka vid vattnet längre. Sedan försvann hon med armarna runt sina barn bort i skogsbrynet.

Fredrik drog handen genom håret och kände hur svetten rann i armhålorna. Peter satte sig på bryggan och tittade ut över vattnet. Då hörde han hur det visslade och han vände sig om. Det var Pjotr som kom gående på bryggan med ett metspö. Han satte sig bredvid Peter och slängde ut linan i vattnet.

-Pjotr.

Pjotr nickade och svarade.

-Peter.

Sedan fortsatte han att vissla. Peter visste fan varken ut eller in längre. Han tittade på Pjotr och sade.

-Är det här en dröm eller är det verkligheten Pjotr? Höll den där grabben nyss på att drunkna eller är det bara Teo som jävlas med mitt huvud?

Pjotr ryckte på axlarna och svarade.

-Allt kostar Peter, om du gör något för mig så gör jag något för dig, som att svara på din fråga till exempel.

Då rann det över för Peter. Nu fick det fan i mig vara nog! Nu var han trött på att alla jävlades med honom. Emma, Teo, Eva och nu Pjotr. Skulle det vara så förbannat svårt att prata klarspråk någon gång. Han reste sig upp och tog ett grepp runt strupen på Pjotr och lyfte upp honom i luften.

-Nu lyssnar du på mig dvärgjävvel! Nu talar du om för mig hur i helvete jag tar mig härifrån annars har jag fanimig ihjäl dig!

Pjotr såg först förvånad ut och han började hulka, trodde Peter. Men i själva verket skrattade han. Den lilla kroppen skakade av skratt. Plötsligt växte Pjotr och hans barnsliga form utvidgade sig så att Peters händer inte räckte runt hans hals längre. Pjotr fick ett nöjt leende.

-Du vågar förolämpa mig en andra gång människokryp. Du har stake, det ger jag dig. Ingen har någonsin förolämpat Pjotr en gång och överlevt och du vågar göra det en andra gång. Men den här gången finns inte dockspelaren här för att skydda dig!

Peter insåg att han hade tappat kontrollen helt. Pjotr var nu två meter lång men hade fortfarande en sjuårings utseende. Han släppte greppet runt Pjotrs hals och sprang längs bryggan och upp i skogsbrynet. Pjotr skrattade så det ekade i skogen.

-Spring lilla kanin, spring. Pjotr hittar dig ändå till slut.

Sedan skrattade han igen. Peter sprang i den riktning som han trodde att han hade kommit ifrån. Han sprang och sprang. Där! Mörkret! Han kastade sig ut i mörkret och föll omkull. Allt blev svart. Sedan ramlade han ut på en stadsgata. Han kravlade sig upp på fötter. De här kvarteren kände han igen. Det var ju här Slobodans klubb låg! Han sprang längs gatan och mycket riktigt, där var dörren. Han sprang fram och öppnade dörren. Det satt några mindre sällskap och samtliga tystnade och stirrade på honom när han kom in. Han kände fientligheten stråla från dem. Han tittade på bartendern och sade.

-Jag behöver prata med Slobodan, jag är Teos kompis det är viktigt.

Bartendern tittade frågande på honom och svarade.

-Kompis, det finns ingen som heter Slobodan här. Vore jag dig skulle jag gå härifrån. Det här är en privat klubb.

Peter tittade ut över de övriga gästerna igen och letade efter Slobodans ansikte men han hittade honom inte. Han lutade sig fram över bardisken och försökte prata lågt.

-Jag har varit här tidigare, jag har spelat på spelklubben som ligger i bakdelen. Jag var här i sällskap med Teo Kamomill tidigare och jag vann en massa pengar.

Bartendern ögon flackade från höger till vänster medan han tänkte.

-Kompis. Det finns ingen spelklubb här, jag vet inte vad du pratar om. Gå nu innan jag kallar på vakterna.

Peter sträckte fram händerna och försökte ta tag i bartendern. Då reste sig samtliga gäster upp och rörde sig mot Peter med allsköns tillhyggen.

-NOG!

Alla stannade upp och tittade bort slutet av bardisken där Slobodan hade dykt upp från ingenstans. Slobodans ögon glödde av ilska.

-Alla kan återgå till det de höll på med. Peter, följ med mig.

Gästerna rörde sig tillbaka till sina platser och Peter gick fram till Slobodan som dock började gå mot de bakre delarna av klubben. De gick in genom en dörr och precis när Peter kom in genom den vände sig Slobodan om och körde in en knytnäve i magen på honom. Peter tappade andan och sjönk ned på knä.

-Kom aldrig, och då menar jag aldrig! Hit oinbjuden igen! Då dödar jag dig, är det förstått? Slobodan stängde dörren och Peter nickade frenetiskt medan han försökte få tillbaka luften i sina lungor.

-Jag... Jag lovar.

Slobodan slog sig ned i en röd skinnfåtölj och lade benen i kors och lutade sig tillbaka.

-Så vad kan jag göra för dig?

Peter tog ett par andetag och kände att han hade fått luft igen. Han vågade inte röra sig av rädsla för att förarga Slobodan så att han satt kvar på knä på golvet.

-Jag letar efter Teo. Han lämnade mig och nu har jag ställt till det för mig så jag behöver prata med honom. Vet du vart han är?

Slobodan log och petade sig under naglarna.

-Det kanske jag gör, men Peter, berätta, vad har du gjort som kan ha ställt till det för dig så pass att du vågar utmana ödet genom att tränga dig in på min klubb oinbjuden?

Peter rodnade och visste inte riktigt hur han skulle lägga upp det.

-Eh, alltså jag. Jag tog stryptag på och hotade att mörda Pjotr. Det var inte meningen... Det bara rann.

Slobodan blev likblek och reste sig tvärt upp.

-Du gjorde vad! Har du den blekaste aning om vem Pjotr är och vad han är kapabel till? Och du är här! Herregud tänk om han tror att jag gömmer dig! Ut! Ut härifrån fort som fan!

Slobodan slet tag i Peters axel och släpade ut honom genom korridoren.

-Peter för i helvete. Du har ingen aning om vad du har ställt till med!

De kom fram till en dörr och Slobodan öppnade den och vräkte ut Peter på gatan. Det var en gränd bakom klubben.

-Du är en död man Peter. När Pjotr får tag på dig, vilket han garanterat kommer att få, så kommer han att få dig att önska att du aldrig blivit född!

Peter reste sig upp och skrek.

-Då får han väl göra det! Just nu vore jag hellre ofödd än levande. Låt honom komma!

Slobodan stängde dörren bakom sig och plockade fram ett cigarettpaket som han skakade fram en cigg ur. Hans händer skakade. Han försökte tända den men det tog ett tag eftersom hans händer skakade så pass att lågan ständigt missade cigaretten. Han tog ett bloss och kastade nervöst blickar ut mot gatan.

-Dumma dumma människa. Dockspelaren säger åt dig att du ska hålla dig borta från Pjotr. Vad gör du? Du hotar honom! Du undrar vem Pjotr är! Jo det ska jag säga dig! Pjotr är manifestationen av all negativ energi som flödar ut i skuggsidan. Om det skulle ha funnits ett helvete skulle man kunna säga att han vore Djävulen i egen hög person!

Peter andades ut och tittade även han ut mot gatan. Hade han just muckat gräl med Satan själv?

-Men vem är då Teo, eller dockspelaren som ni envisas med att kalla honom? Är han manifestationen av all positiv energi då eller?

Slobodan satte tummen och pekfingeret över näsan och suckade.

-Det var en liknelse för att du skulle förstå vad du har retat upp. Det finns inget svart eller vitt. Dockspelaren är motsvarigheten till Jokern i en kortlek. Han håller saker och ting i rörelse och han är inte Pjotrs motpol för det finns inga poler överhuvudtaget!

-Lilla kaninen, jag vet att du är här. Nu kommer jag och tar dig!

Pjotrs maniska skratt ekade längs gatorna. Peter såg hur det mörknade längs Slobodans byxben. Mannen pissade på sig av rädsla. Vad fan! Slobodan slängde cigaretten och kastade sig in i klubben och drog igen dörren bakom sig. Peter kände skräcken sprida sig genom kroppen. Han såg Pjotrs skugga avteckna sig mot asfalten i skenet från gatlyktorna. Det var en gigantisk skugga. Hur mycket hade han växt till nu? Peter höll andan. Och så kom Pjotr gående. Han hade återfått sin ursprungliga storlek. Men ögonen glittrade av illvilja. Den lilla figuren närmade sig Peter som nu började skaka. Ilskan och sturskheten han hade uppvisat inför Slobodan var nu totalt bortblåst. Pjotr hade en förskärare i handen som han betraktade och log. Han lät fingrarna vandra över knivseggen.

-Du skakar Peter, är du rädd? Rädd för lille Pjotr?

Pjotr flyttade blicken från kniven mot Peter och log.

-BU!

Peter kände hur blåsan tömdes och hur urinen började finna sin väg ned längs byxbenet. Han slutade dock att skaka och rodnade.

-Haha, jag har ju inte ens gjort något än och du pissar redan ned dig!

Peter tog ett djupt andetag. Det var hans eget fel. Teo hade varnat honom och han hade inte lyssnat. Han fick ta konsekvenserna av sina handlingar helt enkelt. Om han nu dog på kuppen så var det så det fick bli. Han tittade på den lilla mordiska pojken och lät allt falla. Peter log och sade.

-Kom igen då lille man. Visa vad du kan!

Pjotrs ögon blixtrade och han morrade av ilska. Han rusade fram mot Peter och körde kniven i låret på honom. Det skar till av smärta. Pjotr drog upp kniven och högg i det andra låret. Peter började slå knytnävarna i huvudet på honom men han lyfte kniven ännu en gång och körde in den i magen på Peter. Pjotr drog ut kniven ännu en gång och skar ett långt snitt över bröstkorgen.

-Jag ska skära dig och din själ i småbitar människa, bit för bit!

Peters blick blev suddig och då tyckte han att han såg Teo komma in i gränden.

-Pjotr! Sluta med det där!

Pjotr stannade upp i sin angripande rörelse som var riktad mot Peters hjärta.

-Dockspelaren. Håll dig utanför det här, det här är mellan mig och människan!

Teo klev upp bredvid de två och tände sin pipa. Han tog ett bloss. Peter kände hur livet sakta pumpades ur honom från de skador Pjotr redan tillfogat honom.

-Människan är min. Även du, min käre Pjotr, är bunden av skuggsidans naturlagar. Ett avtal måste hållas såvida inte båda parterna säger upp det. Ingen av oss har sagt upp det så du får inte döda honom. Lagen är lagen.

Pjotr andades tungt och han morrade av frustration. Peters blick var nu ännu suddigare men han kunde se hur Eva stod vid ingången till gränden. Pjotr mötte Peters blick och stirrade länge och hatiskt. Teo röt.

-PJOTR!

Då tog Pjotr bort kniven och reste sig upp från Peter. Han tittade mot Teo och pekade mot Peter.

-Nästa gång han är ensam så dödar jag honom oavsett konsekvenserna!

Teo rörde inte en min och Pjotr kastade en blick på Peter innan han lämnade gränden. Peter sjönk ned på marken. Det började svartna men i ögonvrån såg han hur Eva gick fram till Teo och sade.

-Likväl som att Pjotr var på väg att bryta mot lagen så har du faktiskt brutit mot lagen Teo. Inga människor får springa runt ensamma på skuggsidan. Röra sig vid gränserna ja, men du om någon vet vad som gäller. Det är ju trots allt vare...

Teo höjde handen till tystnad.

-Jag vet Eva. Det kommer inte att hända igen.

Peter lade ned huvudet på marken igen och tittade upp mot himlen. Han blev allt svagare och svagare. Plötsligt klev Teo in i hans synfält. Han knäböjde framför honom och lade handen på hans kropp. Peter kände hur värmen flödade över hans kropp. Han kände hur såren på hans kropp slutade att vätska och hur såren vibrerade. Det kändes sakta bättre, som om energiutflödet hade stannat upp och bytt riktning och istället strömmade in i hans kropp. Teo vred på huvudet och tittade på Peter och suckade.

-Mycket kan jag säga om dig men du gör då inget halvdant. Jag säger åt dig att hålla dig borta från Pjotr och du kastar dig i hans famn.

Peter försökte prata men kom inte på vad han skulle säga. Plötsligt upphörde värmen och Teo reste sig upp och sträckte ut handen. Peters synfält var återställt och han kände sig trött men det kändes som hans livskraft hade återvänt. Peter tog Teos hand och drog sig upp på fötter igen. Han stapplade och höll på att ramla omkull men Teo höll honom uppe. Peter lutade sig mot husväggen och drog upp den sönderskurna skjortan och såg gigantiska ärr efter Pjotrs knivhugg. Peter tittade förvånat på Teo, som slog ut med armarna.

-Jag är ingen helare. Jag kan bara rikta energiflöden.

Peter skakade på huvudet och sade.

-Nej, nej jag är inte arg. Hur gjorde du det här?

Peter drog fingrarna längs sina ärr. Teo tittade på sina handflator.

-Allt är energi och jag har förmågan att i viss utsträckning reglera energiflöden fram och tillbaka. Det kan vara användbart i vissa lägen, som lite akutkirurgi för att sluta blödande sår till exempel. Även om det är en ganska grovhuggen läkemetod som lämnar rätt stora spår.

Peter ställde sig upp och provade att ta ett par steg. Han kände att han kunde röra sig igen men han var rätt orklös. Han tittade på Teo igen.

-Varför kom du tillbaka?

Teo drog på ena mungipan.

-Ett avtal är ett avtal Peter.

Peter tittade bort mot vägen.

-Men hur...

Teos mun rätade ut sig och han började gå.

-Inga men Peter. Du ställer alltid en massa frågor istället för att tänka efter. Kom nu, jag vet att du är hungrig men det är något jag ska visa dig först sen äter vi.

Peter stönade av frustration och trötthet. Han följde efter Teo. De kom ut på gatan och Peter tittade bort mot klubben. Om Teo är "Dockspelaren", Pjotr är "Djävulen", vilka och vad var i sådana fall Eva och Slobodan? Kattkvinnan och hästhandlaren kanske? Peter log för sig själv. De fortsatte att gå under tystnad. Peter tittade lite då och då på Teo i avvaktan på att han skulle säga något. Hade Peter kommit närmare att skåda det förbannade ljuset eller hade han kapitalt misslyckats. Peter höll ständigt ett öga på omgivningarna i avvaktan på att se när övergången skedde mellan skuggsidans olika delar eller när de nådde gränslandet till verkligheten. Plötsligt mötte de människor igen. Peter ruskade på huvudet. Hur fan gjorde han? Peter tittade på ansiktena på människorna de mötte. Alla såg ut som vanliga människor på väg någonstans. De kom fram till en fyrvägskorsning och Teo vek av åt vänster. Peter såg att vägen ledde till en

återvändsgränd. Vägen slutade med ett stängsel med taggtråd ovanpå. Framför stängslet låg en del bråte och det stod en brinnande oljetunna runt vilken det stod fyra personer och värmdes sig. De vände på huvudet när Teo och Peter närmade sig. Alla fyra var skäggiga män i femtioårsåldern. Deras kläder var trasiga och en odör av sprit och orenhet slog emot Peter trots att de var utomhus. En av dem omfamnade Teo när de kom fram till oljetunnan.

-Länge sen sist broder! Hur mås? Och vem är din vän?

Teo besvarade omfamningen och höll ut handen mot Peter.

-Allt är bra Greger, Peter här är ny i stan och jag visar honom runt.

Gubbarna skrattade hjärtligt och Greger log ett tandlöst grin mot Peter.

-Om det är du som är guiden Teo, då får han i alla fall se verkligheten. Dra fram lite pallar att sitta på gubbar och plocka fram dunken. Det är inte var dag vi har sånt här finbesök, det måste firas!

De övriga tre drog fram tre bänkliknande konstruktioner och en av dem plockade fram en stor genomskinlig dunk med en klar vätska i. Greger gick fram till en låda från vilken han plockade fram och delade ut plastmuggar. Han såg hur Peter tvekade att ta emot sin mugg.

-Hörru grabben, jag må vara en människa med en ryggsäck fylld av brända broar. Men jag har inte pissat i din mugg och kommer inte att bjuda på träsprit. Skärp dig för fan!

Peter rodnade av skam och tog emot muggen.

-Jag menade inte...

Teo höjde handen till honom att vara tyst. När allt var ordnat satt de och tittade in i elden medan en av gubbarna tog allas muggar en i taget och fyllde dem och gav tillbaka dem. När samtliga muggar var fyllda höjde Greger sin mugg och höjde blicken mot den stjärnfyllda himlen.

-En skål för våra bröder och systrar därute i världen, lyckliga som olyckliga, rika som fattiga, vi är tacksamma för livet och att ännu en dag få privilegiet att väta våra strupar. Vidare vill jag även skåla för våra gäster, Peter och Teo. Skål och välkomna!

De höjde sina plastmuggar, sade unisont ”skål” och svepte innehållet. Peter var aningen skeptisk till att häva i sig en klar vätska från en plastdunk bara sådär, men han kände att det inte var läge att ifrågasätta. Spriten kom in i munnen och det brände till. Han drog runt vätskan i munnen och det kändes som om han drack syra. Sedan drog han ned den i halsen. När den väl var nedsväld kippade han lite lätt efter luft. En varm känsla spred sig magen. Han tittade på de övriga i sällskapet. Han hade aldrig umgåtts med uteliggare förut. Deras ansikten var rynkiga och såriga. Han tittade på Teo som stirrade på elden. Peter såg hur Greger tog ett vedträ från en säck och slängde på elden. Det slog gnistor och sprakade när elden tog fäste i det nya bränslet. Greger fäste blicken på Peter.

-Så Peter, vad har du sett under din stadstur och vad tycker du om vår vackra stad?

Greger gjorde en svepande rörelse ut mot det omgivande stadslandskapet. Peter tittade på Teo igen som fortfarande tittade på elden. Peter gnuggade sig i ögonen och magen kurrade av hunger.

-Ja, vart ska man börja?

En av gubbarna drogen rak linje i marken framför sig och tittade sedan på Peter.

-Från början?

Peter knöt händerna, satte armbågarna mot knäna och satte hakan på de knutna nävarna och stirrade in i elden.

-Jag har sett så mycket nytt att det inte går att omsätta i ord. Teo har visat mig en helt ny värld som jag inte visste fanns tidigare.

Greger log och nickade förstående.

-Han har en förmåga att göra det, vår gode Teo. Hur kändes det?

Peter tittade förvånat på Greger. Vad menade han? Hur kändes vad? Greger petade i elden med en pinne för att sprida ut glöden. Sedan tittade han på Teo igen.

-Att se döden i vitögat. Jag kan se det på dig, i dina rörelser, i din blick och på ditt sätt att röra dig. Du har varit på båda sidor av spektrumet. Du har dödat och du har varit nära att bli dödad. Som oss andra här.

Greger svepte med blicken runt de församlade. Även på Teo noterade Peter.

-Men känslan är speciell för varje person. Så hur kändes det för dig?

Peter rätade på överkroppen och tittade på sina händer. De var märkta av småsår men förhållandevis släta. Han sade det för sig själv inne i sitt huvud.

-Jag har dödat.

Det var ett konstaterande av faktum men det väckte inga känslor längre. Hade han blivit så avtrubbad att han inte längre rörde en min över att konstatera att han hade släckt ett annat människoliv? Han tittade på linjerna i sin högra handflata och försökte minnas. Minnesbilderna från stålburen kom tillbaka. Blodsmaken i munnen, tunnelseendet, det totala fokuset på att slakta sin motståndare. Känslan av triumf när Joel bad om nåd och Peter kände att han var herre över Joels liv eller död, och han valde att döda honom. Det hade varit en euforisk känsla, litegrann som att vara hög. Och sedan blandningen av eufori och skam när dådet var gjort och han tittade ut över publiken.

-Det var litegrann som att få världens kick när jag utdelade den dödande sparken, sedan kändes det klivet efteråt. Som en blandning av skam och eufori efteråt.

De övriga mumlade instämmande. Greger tittade in i elden igen.

-För mig var det en ren njutning. Jag tittade dem alltid i ögonen under hela dödskampen. Såg hur livet sakta försvann i takt med att syret lämnade kroppen.

Mannen bredvid Greger fortsatte.

-Jag grät under hela första gången. Trots att hon förtjänade det den subban. Men nummer två och tre gick lättare. De andra fem gick som en dans.

Peter kände en kall kår längs ryggraden. Nummer två och tre? De övriga fem? Vad var det här för snubbar egentligen? Den tredje gubben fortsatte.

-Jag kände inget speciellt egentligen. Det var som att slakta en gris. Jag satte slaktmasken mot tinningen på dem så var det klart. Men jag sysselsatte mig ju mer med dem efteråt å andra sidan. Men det här är som sagt ett helt annat kapitel.

Sedan var det Teos tur. Peter fick anstränga sig för att hålla masken. Om inte gubbarna satt och ljög honom rätt upp i ansiktet eller att det var ett sjukt skämt, så satt han och drack sprit med ett gäng seriemördare. Peter tittade på Teo igen. Han hade inte sagt ett ord sedan de skålat och hade inte rört blicken överhuvudtaget. De övriga tittade på honom i flera minuter tills den sista gubben började prata för de trodde inte Teo tänkte säga något.

-Jag hade väntat så länge på det ögonblicket, byggt upp såna förväntningar på hur det skulle kännas att äntligen få se honom rädd. Och så var han kollugn från det att han såg kniven till dess att den genomborrade honom. Han skrek inte en enda gång trots att jag högg honom tio gånger. Det kändes mest som en besvikelse och tomt på något sätt.

Vem hade Teo dödat? Peter tittade på de övriga som såg förvånade ut. Ingen hade uppenbarligen förväntat sig att Teo skulle säga något alls. Men då bröts tystnaden av den fjärde gubben.

-Jag njöt av det till fullo varje gång. Det var ungefär som att få tömma påsen varje gång om ni förstår vad jag menar!

De andra tre gubbarna skrattade men Teo och Peter satt tysta. Sedan började Greger att prata om annat. Peter satt och stirrade på Teo. Varför har du tagit hit mig? Vad är poängen med att sitta här och dricka sprit med ett gäng sjuka jävla mördare?

-Peter!

Peter ryckte till och tittade förskräckt mot Greger. Denne log dock och sade.

-Haha se inte så rädd ut. Mera sprit?

Peter tittade på sin mugg och skakade på huvudet.

-Nej tack. Det var bra grejer dock!

Greger nickade uppskattande.

-Tack! Det är min egen produkt! Du då Teo?

Teo skakade på huvudet.

-Nej tack, det är dags för oss att gå.

Greger nickade och de båda männen reste sig upp och omfamnade varandra.

-Tack för titten! Det är alltid kul när du tittar förbi. Det var roligt att träffa Peter!

Greger sträckte fram handen och Peter skyndade sig att skaka den och nickade.

-Tack detsamma!

Teo och Peter nickade och tog ett samstämmigt avsked av de övriga som mumlade och höjde sina händer till avsked. De gick tillbaka mot fyrvägs korsningen i tystnad utan att vända sig om.

När de svängde till vänster i korsningen och var utom synhåll för gubbarna andades Peter ut.

-Fy fan vad skraj jag blev. Vad var det där för några egentligen?

Teo stannade till och stod tyst en stund. Sedan tog han av sig glasögonen och tittade på Peter.

-Dömer du dem Peter?

Peter blev förvånad och arg. Om han dömde dem? Klart som fan han dömde dem! De var ju seriemördare för i helvete!

-Är det där ens en fråga? För i helvete de dödade ju av ren lust! Den tredje killen verkade ju till och med vara nekrofil!

Teo rörde inte en min.

-Jag ställer frågan igen. Dömer du dem för det de gjort?

Peter blev kluven. Klart han dömde dem men. Nej men han kunde väl för fan inte mena!

-Teo, likställer du mig eller dig för den delen med dem... de där monstren?

Teo log kallt och nickade.

-Ja, det gör jag. Att göra något annat vore att hyckla. Du och jag är precis likadana som dem. Vi har dödat en annan människa. Att de sedan har dödat fler än oss spelar ingen roll. Vi har dödat Peter och i sagoboken Bibeln står det "den som är fri från skuld ska kasta första stenen". Så jag frågar dig en tredje gång. Dömer du dem?

Peter sjönk ned på en bänk och skakade på huvudet.

-Men det var ju du, du iscensatte ju alltihop! Det var ju du som gick fram till mannen vid skrivbordet, du tvingade in mig i buren och du ljög om att han hade satt på Emma!

Teo lutade sig fram och höll ansiktet några centimeter från Peters ansikte.

-Det gjorde jag. Men Peter, det var du som valde att döda honom. När han bad om nåd så skakade du på huvudet och sparkade ihjäl honom. Man har alltid ett val och du gjorde ditt.

Teo rätade på sig igen och tände sin pipa. Peter stirrade stumt in i väggen på andra sidan gatan. Han var så fragmenterad. På ett sätt kunde han ge Teo rätt men å andra sidan inte. För Teo förde honom till platser, försatte honom i situationer och uppmanade honom subtilt till att göra saker som Peter aldrig skulle komma på tanken att göra själv. Men som alltid med Teos resonemang så fanns det en kärna av kristallklar och obönhörlig sanning i dem. Peter var en mördare. Och han

hade medvetet gjort valet att dra iväg den sista sparken. Han kunde försöka med ursäkter och bortförklaringar. Men när han skrapade bort dessa från sin inre spegel och såg sig själv i ögonen tvingades han erkänna att han hela tiden varit fullt medveten om vad han gjorde.

-Peter! Det är dags att gå och äta.

Peter tittade upp mot Teo.

-Det var din far eller hur?

Teo skakade på huvudet.

-Nej, det var min farbror. Men Peter, sluta fokusera på mig. Jag förstår din frustration till fullo. Men du måste sluta tro att du kommer att uppnå något genom att få veta mer om min bakgrund. Tvärtom. Genom din nyfikenhet bromsar du upp ditt eget tänkande och sökandet efter dina egna svar. Jag... är som din kompass, ett neutralt instrument för vägledning som inte är intressant i sig. Peter skakade på huvudet.

-Nu är du inte ärlig, om du bara är en kompass. Varför pratar då folk om dig som om du vore någon form av halvgud?

Teo log och rörde lätt vid sin hatt.

-Du refererar till epitetet ”Dockspelaren”. Först vill jag påpeka att ”kompass” var en liknelse för att beskriva rollerna i vår relation. För dig är jag en kompass, för skuggsidan är jag något annat. Sedan är det så att folk sätter alltid på saker de inte förstår. ”Dockspelaren” är bara ett öknamn och det refererar inte till några ”superkrafter”. Det enda som skiljer mig åt från andra i skuggsidan är att jag en aning större kunskap om skuggsidans skrymslen och vrår än gängse kreatur som rör sig häromkring. I övrigt är jag nästan precis som alla andra. Jag har blivit född och jag kommer att dö, precis som du Peter.

Peter höll resignerat upp sina händer som tecken på att han gav sig.

-Okej, förutsatt att jag köper det du säger och jag börjar lägga fokus på mig själv. Hur går jag tillväga, eller nej snarare i vilken ände ska jag börja nysta för att klara ut det där pusslet?

Teo satte sitt finger mot tinningen.

-Du har lagt ned mycket tid på att samla in pusselbitarna men väldigt lite tid på att se dem i ett sammanhang och försöka sammanfoga dem. Men du, nu går vi och äter!

Peter reste sig upp och de började gå. Det var rätt mycket folk i rörelse. De gick ett par kvarter och stannade framför ett hus där en skylt proklamerade att ”Pablos Hacienda” var lokaliserad.

Teo tittade på Peter.

-Funkar mexikanskt?

Peter ryckte på axlarna.

-Det funkar. Mat är mat.

De gick in och en söt servitris tog genast emot dem. Hon förde dem snabbt till ett bord på andra våningen med utsikt mot gatan nedanför. De fick menyerna och beställde en varsin öl. Peter slog ihop sin meny och skulle precis börja prata, då höjde Teo sin hand.

-Innan du säger något ska jag bara ge dig ett litet verktyg som hjälp på traven.

Teo plockade fram en vinröd tygpåse ur innerfickan, som han snörade upp och sedan tömde han ut påsen på bordet framför Peter. Det var ett gäng blanka pusselbitar i trä. Peter rynkade skeptiskt på pannan.

-Skämtar du eller? Jag trodde att pusslet skulle lösas inne i mitt huvud.

Teo rörde lite lätt på axlarna och tog upp sin meny igen.

-Det ska du, men ibland hjälper det att kombinera teori och praktik.

Peter skopade upp ett par bitar i handen och granskade dem. Så, hur passar allt detta ihop? Från mötet på trappan utanför lägenheten och hela vägen fram till en middag på en mexikansk

restaurang. Servitrisen kom med deras öl och tog deras matbeställningar. Teo tog fram en bok ur innerfickan och började läsa. Peter smuttade på sin öl och tittade ut genom fönstret på det ständiga myllret av människor där nere och fortsatte tänkandet. Han tänkte tillbaka på händelserna vid Skenvida kyrka. Hur Teo hade förändrat bilden Peter hade av sina forna kamrater och han gick över till att tänka på Emma. Om det var något Teo hade lyckats med under hela resan så var det att hålla Peter borta från att älta sitt kraschade förhållande. Det var främst vid dödsmatchen mot Joel som Peter hade tänkt på henne någon längre stund. Annars hade det mer varit korta stunder då och då som minnena blåste förbi. Men hur som helst om han tog bort det svartvita filtret när han tittade på deras relation och ersatte det med ett gråskaligt dito. Han log ett litet leende för sig själv. Det var sällan han var så här introvert. Vad var det Beatrice hade sagt? Emmas funderingar hade börjat för ett par månader sedan. Peter började så gott han mindes att gå igenom dag för dag och likt pusselbitar vrida och vända på händelser och ord. Han försökte att inte låta sitt ego och sina känslor influera analysen utan försökte att se saker och ting ur olika perspektiv och, som Teo skulle ha uttryckt det, se händelserna i dess fulla färgskala. När han försökte se saker ur ett motsatt perspektiv från sitt eget, för att på något sätt förstå hur Emma hade tänkt och känt och sedan se det hela ur ett neutralt läge så började han förstå saker på ett helt annat plan. När han kronologiskt hade gått igenom deras liv tillsammans de senaste två månaderna var det som om han hade levt tre olika liv. Det liv han trodde att han hade levt, det som Emma hade upplevt att de hade levt och hur deras liv hade sett ut utifrån ett utifrånperspektiv. Då kom servitrisen in med deras mat och Teo slog ihop sin bok och tackade servitrisen. Sedan tittade han på Peter och log.

-Hur går det med pusslandet?

Peter log tillbaka.

-Du glömde tända pipan.

Teo nickade och fiskade upp pipan och tobakspåsen ur innerfickan.

-Sant, jag måste ju hålla mig till manus.

Teo gjorde i ordning och tände pipan. Han blåste ut en rökring och vände sig sedan mot Peter igen.

-Så nu är allt i gängse ordning. Hur går det?

Peter skar upp en bit av sin enchilada och stoppade in den medan Teo satt orörlig och väntade på hans svar. När han hade tuggat ur, tog han en klunk öl och svalde.

-Jag försöker tänka som du har beskrivit men det är svårt. Jag får ständigt kämpa med att hålla minnena rena från mina egna känslor och åsikter.

Teo nickade belåtet och släckte pipan. Sedan högg även han in på maten.

-Du har ju inte gått i mål än så det är klart att du fortfarande begränsas av känslor och åsikter. Vilken pusselbit är det du vrider och vänder på då?

Peter tittade ut genom fönstret. Han tittade på en ensam kvinna som kom gående längs gatan. Hon balanserade på gigantiska klackar. Han förstod aldrig hur kvinnor lyckades hålla balansen på dylika stylvor. Han vände sig mot Teo igen.

-Min och Emmas relation.

Teo lutade sig tillbaka och tittade upp i taket. Peter tittade också upp. Han hade inte sett att det var målningar i det välvda taket. Ovanför deras bord var en målning föreställande en man och en kvinna i en sensuell omfamning.

-Kärleken ack den kärleken. Ett kaos av energi, hormoner och ren galenskap. Det roliga är att man betar sig så irrationellt när det gäller något så viktigt som kärleken till skillnad från när man till exempel köper en bil...

Nu ryckte Peter till. Hur kunde han jämföra att bli kär och ha en relation med att köpa en bil.

-Nu tycker jag nog att du jämför lite päron med äpplen här. Att bli kär är ju inte precis som att bestämma sig för att köpa en bil?

Teo drog ihop munnen och släppte blicken från taket och tittade på Peter igen.

-Att bli kär nej, men att välja att spendera livet med någon är inte så långt ifrån ungefär samma procedur som att bestämma sig för att köpa en bil. Du lägger ihop plus och minus och sedan gör du ditt val utifrån summan av de två. Sedan tenderar det ju att ta ett tag innan man ser igenom hormonexplosionen och faktiskt ser vad summan blev. För somliga ett par månader, för andra tar det decennier...

Peter tittade ut genom fönstret igen. Kvinnan hade stannat utanför ett skyltfönster vid en skobutik. Hon var mörkhårig, iklädd en lång brun kappa och han kunde se att hon hade stora droppformade örhängen. Men han hade inte lyckats få en skymt av hennes ansikte än. Han tittade på Teo.

-Teo Kamomill, om det nu är ditt riktiga namn. När du säger sådana där saker har jag bara lust att strypa dig. För det jävliga är att även om jag inte håller med fullt ut i ditt resonemang så har du i regel en kärna av sanning som jag inte bortse ifrån hur mycket jag än försöker. Men samtidigt tycker jag att det är ett rätt kargt om än realistiskt sätt att se på det hela. Hur skulle man agera på bästa sätt enligt ditt perspektiv då?

Teo skakade på huvudet och tog en klunk öl igen sedan satte kliade han sig i pannan.

-Stanna där och glöm bort din sista mening, den har aldrig hänt. Sedan fortsätter du att tänka och prata.

Peter tänkte på vad han hade sagt och... ja! Fan också. Han hade slutat att tänka neutralt igen. Saker och ting bara var, att kräva ett facit var att måla resonemanget med en färg i stället för att se det ur gråskalorna.

-Jag insåg mitt felsteg. Men som sagt ett kargt och realistiskt sätt att se på det hela. Men om man inte låter sig kastas ned i förälskelsens hav och bara svepas med, försvinner inte lite av poängen med att bli kär och uppleva njutningen av samvaron med en annan person då?

Teo snurrade på sitt ölglas utan att ta blicken från Peter.

-Jag säger inte att man inte ska känna men jag säger att man ska se situationen i sin helhet och göra medvetna val. Om man sedan väljer att låta sina känslor löpa amok så får man ta konsekvenserna av det."

Peter höll inte med. Vad var det för poäng med att bli kär och förälskad om man inte, just lät sina känslor löpa amok och släppte kontrollen? Å andra sidan, om han nu inte hade varit förblindad av sina känslor hade Peter kanske kunnat stoppa den annalkande katastrofen eller i alla fall dämpat dess verkan.

-Vänta nu! Om jag tillämpar det tankesättet på det faktum att jag valde att följde med dig när jag satt där på trappan utanför lägenheten, så borde jag alltså ha tackat nej med tanke på vad det valet har kostat mig och vad jag har tvingats genomlida. Eller?

Teo slog ut med armarna i en urskuldande gest.

-Då är vi tillbaka där igen. Gör man ett val, utför en handling så får man också ta konsekvenserna av det hela. När du valde att följa med måste du ju ha gjort någon form av kalkyl i huvudet och kommit fram till att det var ett mer tilltalande val än att sitta kvar på trappan. Sedan använder du ordet "genomlida", no pain no gain, men kan du med rent samvete säga att du inte njutit av vissa aspekter av vår resa, och att du även har upplevt och lärt dig en hel del som du aldrig skulle ha gjort annars. Eller har det bara varit bortkastad tid? Eller ännu bättre, låt mig omformulera frågan: Om du fick välja igen, skulle du då ha valt annorlunda?

Peter gnuggade handflatorna mot varandra och tittade ut genom fönstret. Kvinnan stod nu med ryggen mot skyltfönstret, vänd mot Peters håll. Hon hade latinamerikanska drag och såg riktigt bra ut. Hon kastade oavbrutet blickar till vänster, som om hon väntade på någon. Valt annorlunda. Han såg en våg med två vågskålar för sitt inre. Han tittade på Teo som satt orörlig i avvaktan på hans svar. I sin fantasi lät Peter svarta respektive vita mynt rasa ned i respektive vågskål. Skålarna började svaja. Peter suckade och tittade på sina händer. Vågskålen med de vita mynten sjönk ned. Peter mötte Teos blick och sade.

-Jag skulle ha gjort samma val.

Teo nickade och tog en mun öl. Sedan tog han upp sin bok och började läsa igen utan ett ord.

Peter fattade poängen och tog upp en pusselbit. Han snurrade på den och tänkte: Val och konsekvenser. Peter återvände till det mörka rummet med Bubba. Han hade valt att gå in i rummet trots att han visste att han skulle bli sodomiserad. Men när det gällde den knarkande mamman hade han ju haft goda avsikter även om det hade funnits ett antal möjliga utgångar. Mamman hade ju kunnat gå och handla mat på ICA och sedan gått hem till sin son och de hade ätit en sällan skådad festmåltid. Nu slutade det precis som Teo hade förutspått. Men Peter hade ju haft en god avsikt, om han inte hade gett henne några pengar hade ju inte det positiva alternativet ens funnits på bordet. Peter släppte pusselbiten och drog frustrerat händerna genom håret. Han tittade ut genom fönstret igen. Nu var kvinnan borta. Peter lutade sig fram emot glaset och sökte metodiskt av gatan. Men hon fanns ingenstans. Han tittade på Teo som fortfarande var djupt försjunken i sin bok. Peter läste boktiteln och författarens namn: "En ensam man" av Ivan Chakov. Peter tittade ut i lokalen. Det satt några par och två ensamma män vid de resterande borden. Hans tankar vandrade tillbaka till "Himmel & Helvete". Det var nästan så att han började rodna när han tänkte på sin publika akt med Chimera. Det hade varit som i en dröm. Han förnam känslan, doften och rörelserna. Han kände hur han började bli upphetsad och sköt undan de tankarna. Fokus Peter! Metodiskt betade han av de olika händelserna igen. Vad var mönstret? Teo upprepade ständigt att han inte skulle känna skam och att man måste ha kontroll över sina känslor, att innan man lät känslorna ta överhanden så skulle man bestämma sig för att känna. Att man gjorde val i livet och sedan fick man ta konsekvenserna av dessa.

-Teo.

Teo läste i några sekunder till innan han tittade upp och la undan boken.

-Ja?

Peter tog upp en hög med pusselbitar och kramade dem så det gjorde ont.

-Jag kan fortfarande inte se mönstret. Jag ser de individuella sakerna som att man måste se allt i gråskala och som de är istället för bara endimensionellt, att man inte ska lägga in värderingar, att man får ta konsekvenserna av sina handlingar och att skam och andra känslor bara är som filter man lägger på och när man väljer att inte använda de filtren så ser man saker för vad de verkligen är.

Teo nickade och log.

-Det där är ju miltals längre ned längs vägen än när vi satte oss ned för att äta. Vad du säger är alltså att du fortfarande känner att du har verktygen och kunskapen men du vet inte hur du ska använda dem?

Peter kramade pusselbitarna tills smärtan blev överväldigande och då släppte han greppet och lät pusselbitarna rasa ned på bordet.

-Något åt det hållet jo.

Teo svepte det sista av sin öl.

-Jag tror att jag har brutit ned dina murar så långt det går. Det går nog inte att komma längre genom fler besök utan nu är det dags att börja bygga upp dig igen och det kan vi bara göra genom att leva livet fullt ut.

Teo satte upp ett finger i luften.

-Nu kommer saker och ting att hända fort, det kommer att göra ont och folk kommer att dö. Nu gäller det att du använder verktygen och den kunskap som du har fått för att överleva. Börjar du wobbla kommer du att knäckas om en kvist och då kommer du inte att överleva.

Peter tittade på Teo och tittade upp i taket på det älskande paret. Det var dags att löpa linan ut. Han var trött på den här skiten nu. Han tittade på Teo igen och nickade.

-Jag ska göra mitt bästa. Nu...

Teo for över bordet och slet tag i hans krage och tryckte sin panna mot Peters.

-Nej Peter, du ska inte göra ditt bästa. Du ska släppa alla spärrar du har och bara köra på. Ingen tvekan, ingen rädsla, ingen skam och bara full fart framåt!

Peter tänkte till och de två männen pressade sina pannor mot varandra likt två stångande bufflar. Plötsligt släppte Teo och var återigen kollugn. Han reste sig upp och började gå. Peter var uppe i varv nu och reste sig upp och följde efter. De gick nedför trappan och gick mot utgången.

Servitrisen sprang efter dem.

-Ursäkta, ni har glömt att betala!

Teo gick ut genom dörren. Men hon hann slita tag i Peters arm.

-Ni måste betala. Annars ringer jag polisen!

Peter tänkte inte utan tittade på henne och log. Han lutade sig fram och kysste henne. Endera gick det eller så gick det åt helvete. Hon blev så paff att hon inte gjorde någonting alls men besvarade sedan kysen. Han körde fullt ut i ett par sekunder innan han släppte och blinkade åt henne och försvann ut genom dörren. Teo stod utanför dörren och de började genast gå längs gatan. Peter kände ingenting. Allt bara var. Teo höll ett snabbare tempo nu. Plötsligt kom Marko och Jesus, tuffingarna de träffat på Grytan, emot dem med brännbollsträn. Marko pekade hotfullt på Teo.

-Du har blåst oss din jävel! Grejerna var ju bara skit!

Teo sade inget utan fortsatte bara att gå. De två paren gick emot varandra utan att slå av hastigheten. Peter tittade på Teo som inte rörde en min. Peter knäckte fingrarna. När det bara återstod någon meter innan de skulle slå ihop slog Jesus ett slag mot Teo som vek undan. Marko rusade emot Peter med slagträet som en yxa. Peter vek undan och slog Marko på axeln. Denne slog ännu ett slag som for förbi Peters panna med en millimetermarginal. Peter slog ett hårt slag i magen på Marko som stönade till men fortsatte att veva med slagträet. Han träffade Peter med full kraft på låret så att Peter stöp till marken. Han rullade dock snabbt undan och han hörde hur träet slog emot gatan. Han kom på fötter och höll upp händerna som skydd. Marko skrattade rått och rusade sedan mot Peter. Denne insåg att om han inte slog ut Marko så var han körd. Han tittade desperat efter något att försvara sig med men hittade ingenting. Då skrek Teo.

-En känsla är bara ett jävla filter Peter! Ta av det!

Det var som om tiden gick i slow motion. Han tittade på Markos förvridna ansikte. Han såg hans händer runt slagträet. Saliven i mungipan, den galna blicken. De gula tänderna. Peter tryckte undan rädslan. Marko var en människa, precis som han. En person präglad av sin uppväxt. Sina upplevelser. Han var lika dödlig som Peter. Han hade kunnat vara Peter och Peter hade kunnat vara Marko. Nu var situationen dock inte sådan. Marko var på väg mot honom med ett slagträ i avsikt att slå ihjäl Peter. Med andra ord var det bara en av dem som skulle leva om trettio sekunder. Nu gällde det att se till att det blev rätt person. Peter stod blickstill tills Marko skulle

svinga ned slagträet över hans skalle och krossa skallbenet. Då slängde Peter iväg den hårdaste sparken han någonsin avfyrat, rätt upp i Markos skrev. Peter kände hur något gick i kras och han mötte Markos blick och såg hur smärtan färdades genom nervsystemet och förvred hans ansikte. Hur hans händer släppte taget om slagträet som flög iväg utan styrning. Hur munnen formades till ett smärtfyllt grin. Han sjönk ned på knä och händerna for ned mot skrevet. Peter såg hur Marko nu hade förvandlats från en livsfarlig psykopat till en lidande människa. Han andades stötvis och föll sedan åt sidan. Peter gick fram till honom och såg honom fortfarande i ögonen. Rädsla är bara ett filter. Han övervägde om han skulle tillåta sig att känna sympati för Marko. Han lät ett antal spekulationer fara genom huvudet gällande varför Marko blev som Marko blev. Hade han fått stryk hemma? Blivit mobbad i skolan? Utsatts för sexuella övergrepp? Peter såg hur Markos läppar rörde sig och hur ögonen for fram och tillbaka. Han försökte fly från sin existerande form. Ta sig någonstans där den obarmhärtiga smärtan inte existerade. Peter kämpade inombords. Han skakade på huvudet åt sig själv och mumlade.

-Behåll kontrollen. Känslor är bara filter. Handling och konsekvens.

Marko var döende. Peter släppte blicken och såg på Teo. Han stod över en stilla gestalt på marken. Deras blickar möttes. Peter tittade på Marko igen. Han hade börjat fladdra med blicken nu. Den sista livsenergin höll på att lämna hans kropp. Teo började gå och Peter kastade en sista blick på Marko som nu desperat kippade efter luft. De fortsatte ned längs gatan. Peter fick nästan börja småspringa för att hinna med Teo. De tog av åt vänster och Teo gick fram till en dörr som han öppnade. De gick in i en mörk korridor. Peter kunde känna en frän doft av svett och kemikalier. Teo öppnade ännu en dörr och de kom in i en gigantisk sal. Peter tittade ut över ett mänskligt purgatorium. Hela salen var täckt av söndriga madrasser. På golvet låg kvinnor och män i varierande grad av rus. Peter blick föll på ett par som älskade. Deras armar och ben var täckta av sår och ärr efter nålstick. Kvinnans hår var tovtigt och mannens vita t-shirt var gul av svettfläckar. De brydde sig inte om sin omgivning. Han tittade på madrassen bredvid. Där låg en tjej som såg ut att vara 14-15 år gammal. Hon var iklädd en smutsig rosa klänning. Hennes ögon pekade rätt upp och det rann saliv ur mungipan, ned längs kinden och det hade bildats en våt fläck på madrassen bredvid hennes huvud. En kanyl satt instucken i hennes arm. Peter lät blicken vandra över samtliga madrasser. En fyrtioårig man med en jämnårig kvinna i sin famn. En 80-årig man utan tänder som låg i fosterställning och mumlade. Peter kunde se att han hade urinerat ned sig. En kvinna i en dyr affärsdress som låg och vred sig i spasmer medan hon fräste för sig själv. Peters blick föll på en pojke som satt naken förutom en randig toppluva, vid hans sida låg en naken fet skallig man. Pojken och mannen tog djupa bloss ur en bong fylld med okänd rök. Peter stirrade på dem så pass länge att de tittade tillbaka. Pojkens ansiktsuttryck var tomt. Som om att all mänsklig aktivitet hade upphört innanför ögonloberna. Den äldre mannen log tomt och lade sin hand på pojkens lår. Peter kände hur illamåendet växte inom honom. Även om han inte dömde dem, trodde han i alla fall, så gjorde han ett rationellt val att om han inte vände bort blicken nu så skulle det han skulle få se etsa sig fast på hans näthinna och sarga hans sinne. Han flyttade blicken till ett hörn. Där satt en kvinna och stirrade in i den motsatta väggen. Hon förde mekaniskt fingret i luften i formen av en fyrkant och mumlade för sig själv. De gick igenom rummet och såg mänsklighetens spillror utspridda över golvet. Peter förde en inre kamp med sig själv för att hålla tillbaka känslorna och kväva sina kväljningar. Luften var så tjock av mänsklig doft att den nästan klubbade sig fast på huden. När de kom längst in i rummet satt den fetaste mannen Peter någonsin sett. Han var helt naken och hans hud var dubbelveckad i flera lager och runt honom satt pinnskala, bleka tonårstjejer likt ett harem. Wo Chu själv satt och rökte ur en gigantisk bong. Hans hals och bröst var omgärdad av lager med lager med guldkedjor. Den

närmaste liknelsen Peter kunde komma på var en mänsklig version av Jabba the Hutt. De stannade framför den gigantiska mannen som inhalerade och blåste ut. Sedan lade han sin gigantiska hand över en av de späda flickornas huvud och lekte med hennes hår.

-Teo.

Teo nickade och tog av sig hatten.

-Wo. Jag ser att ditt rike frodas och att dina anhängare är fler än någonsin.

Den gigantiska asiaten log och blottade sina tänder av guld. Han började tvinna den lilla flickans hår runt sitt finger. Hon rörde inte en min ens när han hade tvinnat upp hela hennes hår och han spände hennes hår så att hennes huvud sträcktes upp. Det började rinna tårar från hennes ögon men hon rörde inte en min. Wo böjde sitt huvud lite lätt till vänster och granskade Peter. Han drog fingret ännu högre upp i luften och släppte inte Peter med blicken. Wo lyfte sin hand så att flickan hängde i luften. Hon gnydde lätt. Wo och Peter rörde inte en min. Peters inre var som en stor mur var på vilken hans samvetes härar gjorde sitt bästa för att tränga igenom. När hårstrån började släppa rämnade en del av muren. Plötsligt drog Wo ned sin hand och tjejen föll obarmhärtigt ned på golvet i en hög. Wos huvud gungade belåtet fram och tillbaka. Han tog ännu ett djupt bloss från bongen och blåste ut. Sedan fokuserade han på Teo igen.

-Det är det. I dåliga tider söker sig folk i drivor till drömmarnas land. Vem är din följeslagare?

Teo nickade mot Peter.

-Peter Petterson. En god vän.

Wo gungade fortfarande med huvudet och tittade på Peter.

-Jag förstår.

Wo tog upp en av flickorna likt en Barbiedocka och smekte henne lätt på kinderna. Han tittade på Peter igen.

-Vad tycker du om mina dockor, Peter Petterson. Visst är de vackra? Så smala och sköra. De är som små kristallglas. Otroligt bräckliga men samtidigt är det denna bräcklighet som skänker dem deras skönhet.

Wo satte försiktigt tillbaka flickan på golvet. Peter tittade på de utmärklade ansiktena. Deras blickar var tomma. Deras armar och ben var som trästickor. Wo kallade dem dockor vilket kanske var en korrekt benämning för vad Peter kunde se fanns det inga själar kvar i dessa kroppar. Han tittade på Wo.

-Vacker är ett subjektivt begrepp. De är inte riktigt min typ av kvinnor men jag antar att alla har sin egen smak.

Wos huvud gungade fortfarande fram och tillbaka. Peter tyckte att han såg ut som en sån där skakdocka som man kunde sätta på instrumentpanelen i bilar. Wo grimaserade och hans ansikte trycktes ihop till en veckad massa av hud och fett och sedan höjde han rösten och sade.

-Förolämpar du mig Peter Petterson? Säger du att mina kvinnor inte är vackra i dina ögon? Kommer du till mitt hus och säger att mina kvinnor är fula och smutsiga?

Peter rörde inte en min. Handling och konsekvens. Inte visa någon rädsla. Han höjde sitt högra ögonbryn och svarade.

-Som jag sa, det är en tolkningsfråga.

Wo tog ett djupt bloss från sin bong och plötsligt stannade hans huvud till och han tittade på Peter och hans ansikte sprack upp i ett leende.

- Sant Peter Petterson. Allt är subjektivt. Teo min vän, vad för er hit till mitt njutningens palats? Teo kliade sig i nacken och tittade på en av de anorektiska flickorna.

-Min vän tror fortfarande på gott och ont. Jag behöver din hjälp för att visa honom att innerst inne är vi alla bara djur med lustar och begär. Att gott och ont bara är tomma ord.

Wo höjde armarna i en segerrik gest och flinade brett.

-Ahh, du vill visa honom grottan.

Teo nickade utan att röra en min. Wos huvud började gunga fram och tillbaka igen. Han tog ett djupt bloss på bongen och blåste ut röken medan han tittade på Peter. Sedan sade han.

-Ichi, Marash. Visa Teos vän grottan.

Två stora asiater klev fram och vinkade åt Teo och Peter att kliva åt sidan. Sedan lossade de på ett par spärrar och drog undan en del av golvet som blottlade ett galler. Peter hörde ett väsende ljud och klev fram. Nedanför gallret var nakna män och kvinnor. De sprang runt på alla fyra och väste som djur. Wo smackade med munnen.

-En sak Peter Pettersson, som är viktig att veta är att om du lånar pengar av Wo och inte kan betala.

Människorna där nere gick runt likt katter och stirrade upp mot ljuset. Wo tog fram en påse ur vilken han skopade upp en handfull gula piller. Sedan kastade han ned dem genom gallret likt hundmat. Människorna där nere kastade sig obarmhärtigt upp mot gallret utan hänsyn till sin egen hälsa.

-Så hamnar du i grottan. Wo ger inget anstånd. Det är betala eller grottan. Handling och konsekvens.

Innan pillren ens hade träffat marken kastade sig människorna över varandra i en våldsam kamp om pillren. Det var som att se galna hundar slåss över köttben. De slogs, sparkade, bet och klöste varandra utan nåd. När de hänsynslösaste hade tillförsäkrat sig de nedkastade pillren smög de svagare omkring i utkanterna av cellen. Peters sinne var stumt. Var dessa ens människor eller hade de fallit till en gräns där deras mänskliga insikter hade övergett dem och reptilhjärnan hade tagit över? Wo vinkade åt Ichi och Marash att dra för golvet igen. När det väsende ljudet försvann och golvet återigen var förseglat smekte Wo sig själv på magen.

-Är det något mer Wo kan göra för er eller är ni nöjda?

Teo tittade på Peter som var helt förstenad inombords. Det var som att ständigt stiga ned ännu en krets i helvetet. Först hade han trott att slagsmålsklubben hade varit botten, sedan den knarkande mamman, sedan människorna på golvet och nu hade han sett människorna i buret nedanför. Han tittade på Teo. Teo tittade på Wo igen.

-Nej jag tror att vi är nöjda.

Wo smackade med munnen och drog i sitt pipskägg.

-Då återstår bara betalningen.

Peters inre mur var nu endast en smärre ruin. Men samtidigt var hans samvetes härskaror decimerade till endast ett fåtal tappra själar. Han tittade ut över den stora salen och såg hur det låg som en dimma av substansrök över hela lokalen. Wo höjde handen och svepte med den ut över lokalen.

-Alla är betalande kunder. Om de vill gå, är det bara att gå. Men de föredrar en madrass och ständig tillförsel av sitt respektive begär.

Peter tittade på Wo igen. Denne knöt sin hand och tittade på Teo.

-Jag har inte fått någon underhållning ikväll. Din vän måste smaka på ett speciellt piller. Om han överlever det så är vår skuld reglerad.

Teo nickade och tittade på Peter. Peter klev fram till den fete mannen. Wo tog fram en påse ur vilken han tog upp ett grönt piller. Han gav det till Peter som höll det i handflatan.

-Grön drake. En mäktig produkt som kopplar loss sinnet från kroppen. Det är bara att stoppa in i munnen och svälja. Sedan...

Peter tittade på det millimeterstora pillret. Han skakade på huvudet. Å ena sidan kunde det väl inte bli värre? Han log för sig själv. Klart det kunde bli värre men vad spelade det för roll. Han hävde in pillret i munnen och svalde ned det. Han tittade på Wo och sedan på Teo. Sedan blev allt grönt och han sjönk ihop på golvet.

Peter öppnade ögonen. Det var grönt överallt. Han vred på huvudet och rörde på armar och ben. Han svävade sakta runt och försökte urskilja en början och ett slut. Plötsligt hörde han ett svischande ljud och tittade uppåt. Det var en svart asiatiskt drake. Det svischade till höger, vänster och överallt. Överallt var det svarta drakar. De började cirkla runt Peter och han kände en harmoni med dem. De ville honom väl. Plötsligt kom en drake flygande mot honom och öppnade sitt gap. Peter höjde ögonbrynen av förvåning innan han uppslukades av draken. När han öppnade ögonen igen låg han i en säng. Han vred sig åt sidan. Det var en gigantisk spjalsäng. Han hörde hur en speldosa spelade och han försökte urskilja melodin. Han tittade på rummet som var helt i grönt. Gröna tapeter. Grönt golv. Grönt tak. Han tittade på tavlorna. Även de var gröna. Han tittade på sin hand. Den var grön. Plötsligt började han sjunka ned i sängen. Han försökte få tag i spjälorna för att hålla sig kvar men spjälorna mjuknade och följde med honom ned. Allt blev svart och plötsligt. Stod han på en stor fotbollsplan av gräs. Han tittade upp mot himlen. Sedan såg han en våg av eld komma emot honom långt borta. Fly. Han måste fly. Han började springa bort från elden. Han sprang så fort han bara kunde men han kunde känna hettan och eldens annalkande ankomst. Plötsligt började han att smälta. Han såg på sina händer och sin kropp. De övergick från en fast form till att börja bli som en gegga. Han kände hur hans tunga och kinder började omforma sig. Han fick ingen luft. Hans kropp sjönk ihop i en formlös hög. Hans ögon låg fristående och han kände hur hans läppar flöt fritt. Det var en annorlunda känsla att känna i pölform. Han såg hur eldvågen kom närmare och närmare.

Peter blinkade till. Han tittade upp i taket. Var han tillbaka i verkligheten? Han vred på huvudet till vänster och där stod Teo. Han hasade sig upp på armbågarna och han kände sig torr i munnen. När han blinkade avtecknade sig Wos gigantiska gestalt framför honom. Det stack i näsan när han kände den tunga doften igen.

-Visst är det mäktigt att flyga med drakarna min vän?

Peter kravlade sig upp på fötter. Han försökte fortfarande att få kontroll över sina lemmar efter att nyss ha varit en formlös pöl av existens. Han försökte prata men hans tunga var som en enda stor slemklump.

-Mnghf...

Wo skrattade och viftade överseende med handen.

-Grön drake paralyserar tungan en stund. Din skuld är betald nu min vän. Det är dags för er att gå. Jag ska mata mina dockor nu.

Peter försökte få fram ett ljud men det hördes bara ett dämpat bjäbb. Teo nickade mot Wo och tog ett grepp runt Peters axel och förde honom ut genom rummet. När Peter blinkade flashade det till i grönt ibland. När de kom utomhus igen gav Teo honom en vattenflaska. Peter skruvade av korken och sög i sig vattnet likt en törstig kamel i Sahara. Peter tog ett djupt andetag av den kalla, friska nattluften. Han var människa igen. Teo började gå och Peter följde efter. Teo öppnade dörren till byggnaden bredvid och de klev in. Det var en lång korridor med röd golvmatta och vita trälistor längs golvet och taket. Peter hörde ett dämpat ljud som lät som klassisk musik. De längs korridoren och in genom den femte dörren på vänster sida. Plötsligt stod de på ena kanten av en konserthall. Framför dem satt rad efter rad med pingvinkladda herrar

och damer i dämpade men stilrena aftonklänningar. Framme på scenen stod dirigenten likt en härförare och dirigerade sin här i form av flöjtister, solister, cellister, trumslagare och andra musikaliska vapenbärare. Peter granskade sig själv. Hans vita skjorta och svarta byxor hade reducerats till trasor och var täckta av smuts och blod. Teo började gå ned längs vänstra sidan och Peter tittade på publiken för att se om någon hade sett dem men alla verkade förhållande av den pågående konserten. De kom ned till scenen och Peter tittade återigen upp på publiken vars uppmärksamhet fortfarande var riktad mot dirigenten och musikanterna. Vad var det frågan om? Var de i verkligheten eller i skuggsidan eller var det en dröm? Folk borde ju reagera på det faktum att två okända personer helt plötsligt går fram till scenen. Teo hävde sig upp på scenen och gick fram bredvid dirigenten. Peter skakade på huvudet och gjorde detsamma. Han kände hur musiken slog emot honom som en rullande tryckvåg. Peter gick fram till Teo som tittade ut över publiken. Han skrek till Teo.

-Vad gör vi här och varför har ingen reagerat på att vi står här framme?

Teos finger rörde sig likt en dirigent och plötsligt vände han sig om och lyfte bort dirigenten som fortsatte sitt taktfasta viftande med pinnen. Orkestern fortsatte dock att spela exakt samma sak och på samma nivå som hans sista taktviftning. Det var ungefär som när ett band hakar upp sig. Teo ryckte till sig taktpinnen och dirigenten fortsatte att dirigera i tomma luften. Teo gav Peter taktpinnen och lutade sig fram mot hans öra.

-Man brukar ju säga sex, drugs and rock'n roll. Nu är det dags för rock'n roll. Orkestern är din! Peter rynkade på pannan och tittade på musikanternas tomma blickar. Han tittade på en trumpetare vars hand rörde sig fram och tillbaka när han blåste samma stycke om och om igen. Teo klappade honom på axeln.

-Börja dirigera nu, jag håller på att bli tokig av att höra det här!

Peter skakade på huvudet. Vad hade att dirigera en orkester med att hitta ljuset att göra. Men det var väl bara att göra. Han vände sig mot orkestern och började försiktigt röra med taktpinnen upp och ned. Efter ett tag var det en salig röra och ljudet var outhärdligt. Det lät ungefär som en galopperande elefanthjord ackompanjerad av chimpansskrik. Men när Peter förstod principerna och började kunna styra de olika instrumentslagen var för sig så började det låta någorlunda hyggligt. Teo lutade sig fram och viskade i hans öra.

-Tänk dig att du älskar och översatt det till musik.

Peter började fantisera och försökte att omsätta känslorna till taktpinnen. Han började med små, långsamma, smygande rörelser likt de små vågorna som slår in mot en strand. Sedan likt en tilltagande vind ökade han takten och musiken likt vågorna blev högre och högre, de rullade fram snabbare och snabbare. Då och då gjorde han ett utkast till slagverkarna att explodera. I hans sinne såg han framför sig ett rullande kollage av alla gånger han älskat genom livet. Nu hade vågorna övergått till en storm och han kände hur svetten rann i ansiktet och armhålorna. Likt en tornado som accelererade ökade han takten på orkestern. Plötsligt kollapsade en av musikanterna, sedan ytterligare en och ytterligare en. Men Peter fortsatte och byggde upp mot ett crescendo. Där föll en, ytterligare en, där föll två. Peter rörde armarna i en sådan takt att det brände i armmusklerna. Långt ute på havet började den sista vågen att resa sig upp över havet. Musikanterna föll som kägglor men orkestern var stor och de kvarvarande musikanterna spelade ännu högre för att bibehålla uppbyggnaden till den stora finalen. Peter kunde se hur deras ögonvitor färgades röda av ansträngning och hur det rann blod från mungipor och fingrar. Men han fortsatte. Tsunamin var gigantisk nu och det kändes som om Peters trumhinnor skulle sprängas. Då tog han sats och drog taktpinnen från tårna och upp i luften. Han hoppade så högt han bara kunde och ljudkakafonin formligen exploderade. Tsunamin slog in över land och

raderade ut allt som kom i dess väg. Det var ljud överallt och han kände ett enormt tryck mot bröstet. Allt gick i slow-motion. Det exploderade fyrverkerier framför ögonen på honom och han såg hur de resterande musikanterna kollapsade likt dominobrickor men ljudvågorna ekade fortfarande i salen. När han landade var allt tyst. Det såg ut som ett slagfält på scenen. Då exploderade applåderorna bakom honom. Peter vände sig förvånad om. Hela publiken och dirigenten tittade leende på honom och applåderade. Han tittade på Teo som log. Sedan lutade sig Teo fram.

-Musik i dess renaste form kan vara precis lika häftigt som det bästa sex eller tyngsta drog. Men nu är det dags för oss att dra vidare.

Teo gick av scenen och försvann bort i kulisserna. Peter tittade på den kollapsade orkestern och sedan på den förhågade publiken. Sedan skakade han på huvudet och följde efter Teo. Peter tankar bara snurrade. Det var som om de sprang i ett hamsterhjul som bara gick snabbare och snabbare och Peter fick anstränga sig till det yttersta för att klara av den ökande takten. De passerade genom omklädningsrum, lager och kontor. Till slut kom de fram till en dörr och kom utomhus igen. Teo stannade inte utan fortsatte gå längs gatan men de gick bara några hus bort innan Teo stannade vid ännu en dörr och klev in. De kom in i en entréhall i vad som såg ut att vara en biograf.. Teo gick fram till dörren för salong 1. De gick in. Det var en mindre biosalong. Teo gick till mittersta mitten och slog sig ned. Peter följde efter och slog sig ned i stolen till vänster om Teo. De satt tysta en stund. Teo plockade fram sin tobakspung och fyllde pipan. Peter noterade att det tog längre tid än vanligt. Teo gjorde varje rörelse med stor omsorg, som om det var av största vikt att allt blev perfekt. Efter att till sist ha fått till ett jämnt lager tobak i pipan satte Teo fyr på pipan och tog ett bloss. Han vände sig mot Peter.

-Nu har vi kommit till vägs ände min vän.

Peter lät blicken svepa runt över biosalongen. Han hade förväntat sig en något annorlunda skådeplats där han skulle skåda det berömda ljuset. Teo blåste ut en rökring. Röken ändrade plötsligt form och det såg ut som två rökfigurer som sprang bort från Teos mun innan de upplöstes i intet. Peter slappnade av och sade ironiskt.

-Du menar att du har släpat mig genom allt möjligt och omöjligt, och så slutar vår resa i en biosalong?

Teo nickade och log.

-Japp. Du kan likna det vid att ditt nya jag är inkapslat i ett gigantiskt äggskal och varje ny insikt som du har tillförskansat dig under vår resa har varit som ett slag med en sked mot äggets yta som skapar en spricka. Slag efter slag har i sin tur byggt upp en kritisk massa vilket gör att den sista lilla knuffen som får äggskalet att rämna och förlöser dig, inte behöver vara mer än en filmvisning. Teo reste sig upp och sträckte fram handen.

-Det har varit ett nöje Peter. Du har varit min största utmaning hittills men detta gör samtidigt att det blir en otroligt stor tillfredsställelse att se när du kliver ut över klippkanten.

Peter kände en bladning av förväntan och stillhet inombords. Det var som om alla bitar utom en var på plats nu. Den sista biten svävade en bit ovanför själva pusslet. Han kunde skönja formerna men han visste inte vad som skulle kända när den väl föll på plats. Peter reste sig upp och tog Teos hand.

-Betyder det här att vårt avtal är fullföljt?

Teo nickade.

-När filmen går igång så är det avslutat.

Peter tittade på den vita bioduken och skakade på huvudet. En film. Han kunde fortfarande inte fatta det. Inget slagsmål, ingen titt in genom ett fönster som tog honom ännu djupare ned i

helvetet. Bara en film på en filmduk. Han log och tittade på Teo. Teo tog av sig glasögonen och Peter kunde se stillheten i de klarblå ögonen. De skakade hand.

-Jag... vet inte vad jag ska säga.

Teo skakade på huvudet och deras händer släppte varandra. Han tog tag i hattbrättet.

-Du behöver inte säga någonting. Nu är det dags för mig att gå. Adjö Peter.

Teo nickade och började gå mot utgången. Peter följde honom med blicken. Precis när han var på väg att gå så ropade Peter.

-Vad hette hon?

Teo stannade till och Peter såg hur Teo vägde mellan att fortsätta eller att svara på frågan. Han hörde en djup suck.

-Elina.

Sedan försvann han. Ljuset började skruvas ned och bioprojektorn gick igång. Peter sjönk ned i biostolen. Det var vitt ett tag. Sedan flimrade det till och plötsligt dök Emmas ansikte upp på bioduken. Hon log. Kameralinsen zoomade ut och han kunde se att hon var på en sandstrand. Det klarblå vattnet blänkte. Hennes blonda hårsvall blåste i vinden. Plötsligt skiftade bilden och han såg hur hon gick ensam längs stranden och tittade ut över havet. Kameran zoomade in på hennes ansikte. Hon såg fundersam ut. Kameran zoomade ut. Han såg hur hon fortsatte att gå längs stranden tills hon endast var en mörk figur långt borta. Plötsligt satt hon ensam på en restaurang. Hon höll en bild i handen. Kameran hamnade snett bakom henne och Peter såg bilden. Det var en bild på dem från deras förlovning. Peter hade satt på henne en ögonbindel och satte henne i passagerarsätet och sedan hade han kört henne till ett friluftsområde som låg en bit utanför stan. Sedan hade han lett henne till en utsiktsplats med utsikt över skogen och Hjälmarens. Sedan hade han tagit av henne ögonbindeln och friat. Peter hade tagit bilden precis efteråt när de stod huvud mot huvud och med utsikten bakom sig. Då hade han varit lycklig. Peter såg hur tårarna strilade ned längs hennes kinder. Sedan förde hon sakta bilden mot värmeljuset som stod på bordet. Fotografiet började svartna, sedan tog det eld. Hon släppte ned det i ljuskupan. Kameran zoomade in på ljuskupan. Pappret förtärdes sakta men obönhörligt av elden i en jämn slutande cirkel av förstörelse. Peter kände hur elden brann inom honom. Fotot hade nu reducerats till några svarta flagor. Bilden skiftade igen. Emma satt i en solstol och läste en bok. Då kom plötsligt en kille upp bredvid henne. Det knöt sig i magen på Peter. Han såg bara ryggen på killen men han såg att Emma skrattade. Skrattet skar som ett rakblad i hans hjärta. Bilden skiftade igen. Hon gick på stranden, men nu höll hon honom i handen. Hennes ansikte utstrålade lycka. De stannade till och omfamnade varandra. De kysstes. Peter kände magsyran tränga upp genom strupen och han fasade för vad som skulle komma närmast. Han ville gå därifrån men han var förstenad. Kameran skiftade och följde efter paret när de åkte vespa. Hon satt bakom honom och höll om honom. Peter hörde hur de skrattade. Kameran skiftade igen. Nu satte de på en restaurang och han matade henne med pommes frites. Hon strålade av lycka. Peter tänkte på när han senaste hade sett henne sådär. När hon hade lett med hela ansiktet, inte bara läpparna. Kameran skiftade igen. Nu gick de längs stranden och hennes huvud vilade mot hans axel. Kameran hamnade bakom dem när de stod och tittade ut mot havet. Deras huvud vändes upp mot stjärnhimlen. Kameran var nu snett nedanför dem. Peter såg deras siluetter och kameran zoomade in på deras händer som slöt sig samman till en. Kameran skiftade och han såg hur deras huvuden sammanfördes i en kyss. Plötsligt blev bilden vit. Peter satt stilla i stolen. Plötsligt tog det eld i mitten av bioduken. Elden började sakta äta sig utåt på duken. Peter var tom. Under hela resan tillsammans med Teo hade han i vissa ögonblick tänkt att det kanske kunde lösa sig med Emma. Att resan skulle få ett lyckligt slut. Att när han väl hade skådat ljuset så skulle allt bli bra

igen. Men det här... Det här var ju det slutliga nålsticket på ballongen av hopp. Elden hade nu spridit sig ut till väggarna därframme. Han kände sig orklös. Vad spelade någonting för roll längre? Allt skit han hade genomgått tillsammans med Teo för att belönas med det här? Att bli spottad i ansiktet. Han satte hakan mot händerna och tittade på elden. Då var det något som klickade inom honom. Den sista pusselbiten slutade snurra i luften och föll på plats. Nu rasade elden för fullt runt om honom. Han kunde inte dö nu. Inte än. Han kände hur värmen brände mot huden. Han rörde sig snabbt bort längs bänkraden och mot utgången. Med snabba steg kom han ut i entrén. Han slet i dörrhandtagen men det var låst. Han började sparka och slå men dörrarna var av stål och gav inte vika. Peter tittade sig omkring. Han såg hur elden rörde sig framåt längs gången in till salongen. Där! Han sprang fram till en dörr och öppnade den. En spiraltrappa uppenbarade sig. Han sprang uppför den så fort han kunde. I slutet av trappan var det en lucka i taket. Han lossade på haspen och luckan svängde ned. Han kastade en blick ned längs trappan. Elden hade redan spridit sig till början av trappan. Han tog sats och kastade sig upp. Han fick tag i kanten på luckomslutningen och kravlade sig upp på taket. Han andades tungt och tittade på himlen. Den var tudelad. På ena sidan höll solen på att stiga upp och på den andra sidan drog sig mörkret och stjärnhimlen sakta undan. Peter gick fram till kanten på taket och tittade ned. Biosalongen låg vid vattnet men det var långt ned dit. Han tittade på stjärnhimlen igen. Han hade ingenting att leva för längre. Hans livs kärlek hade gått vidare. Nu stod han här ensam på ett tak med en annalkande eldsvåda som skulle utplåna hans existens. Men då urskiljde han en stjärna bland tusentalet som verkade skina starkare än de övriga och kugghjulen började rotera inuti hans huvud. Se bortom fasaderna. Var större än dig själv. Allt är bara en illusion. Han hörde det sprakande ljudet från elden. Man föds ensam, man dör ensam, det är ingen annan än en själv som sätter gränserna för vem man är och vad man kan åstadkomma. Känslor är bara filter genom vilka vi ser livet passera framför våra ögon. Vem är jag att döma en annan människa. Vem är en annan människa att döma mig. Ta kontrollen över dig själv. Du kan bara bli skadad om du låter dig bli skadad. Se människors lycka i stället för att döma dem. Han tänkte på Emma igen och han log. Han tittade på soluppgången. Det gjorde ont men om hon var lyckligare med den killen än var hon var med Peter så var han glad för hennes skull. Det gjorde ont och skulle så göra länge framöver. Men vem var han att förneka någon annan lycka? Nu hade elden spridit sig upp på taket. Han vände sig om och tog två steg framåt. Eldens lågor dansade. Peter kisade. Det var nästan som om han kunde urskilja Teos ansikte där. Han log. Peter skakade på huvudet. Tog ett djupt andetag och tittade på den uppåtgående solen. Sedan vände han sig om och sprang...

Prolog

Lennart satt på en bänk utanför sin villa med ett brev i handen. Han skakade på huvudet av uppgivenhet. Det kunde inte vara sant!

-Lennart Eriksson!

Lennart tittade upp och såg en man i röd kostym, röd hatt och glasögon. Teo log...